

Beykoz'a Masallar Yazdık

ANADOLUHİSARI ORTAOKULU

Kitabın Adı : Beykoz'a Masallar Yazdık

Yazar : Anadoluhisarı Ortaokulu Öğrencileri

*Ceylin Kartal, Defne Beren Gül, Devrim Devlin Özdemir, Duru Dağ,
Duygu Ceylin Şanlı, Ecem Ulanmış, Elif Kurt, Eylül Ece Arslan,
Eyüp Efe Salman, Eyüp Yiğit Kartal, Hazal Elibal, İclal Çalık,
Meryem Bakar, Mısra Girgin, Nazlı Ada Erdoğan, Poyraz Kaan Kaya,
Reyhan Nisa Duran, Sariye Ecrin Mataracı, Sena Yüksel, Serra Simay
Baykan, Şevval Turan, Tolga Özbilgi, Yağmur Nur Yavuz Yılmaz*

**Resimleyen : Ceylin Kartal, Pirağa Aydın, Nisan Doğanalp
Begüm Kul, Ervanur Kayan, Serra Simay Baykan, Hifa Yaren Şen**

Editör : Nermin Yurtbaşı Yürük

**Yayına Hazırlayan : Nermin Yurtbaşı Yürük, Abdulkadir Akkoç
Derya Görmez, Havva Tuğlu Aknur, Tülün Yılmaz
Gökhan Akın**

İmtiyaz Sahibi : Mustafa Bülbül

Proje Sorumlusu : Nermin Yurtbaşı Yürük

Sayfa Düzeni : Nursena Öztürk

© Anadoluhisarı Ortaokulu Öğrencileri

*Tüm hakları yazarına aittir. Yazarın izni alınmadan kitabın tümünün
veya bir kısmının elektronik, mekanik ya da fotokopi yoluyla basımı,
çoğaltılması yapılamaz. Yalnızca kaynak gösterilerek kullanılabilir.*

Özgü Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri LTD. Şti.

Yayıncı Sertifika No: 47256

ISBN: 978-605-73055-5-8

Baskı ve Cilt: Akpınar Huzur Yay. Dağ. Paz. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa: Davutpaşa Mah. Güven İş Sit.

C Blok No: 224 Topkapı/İSTANBUL

Sertifika No: 44713

BEYKOZ'A MASALLAR YAZDIK

Yazar

Anadoluhisari Ortaokulu Öğrencileri

Yayına Hazırlayan

*Nermin Yurtbaşı Yürük, Abdulkadir Akkoç, Derya Görmez,
Havva Tuğlu Aknur, Tülün Yılmaz, Gökhan Akın*

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	7
Saklı Mağara - <i>Ceylin Kartal</i>	9
Hayaldi Gerçek Oldu - <i>Defne Beren Gül</i>	14
Hayatın Formülü - <i>Devrim Devin Özdemir</i>	17
Mihrabat Çiçeği - <i>Duru Dağ</i>	34
Büyülü Kent Orman - <i>Duygu Ceylin Şanlı</i>	41
Hıdiv Kasrı'nın Gizemi - <i>Ecem Ulanmış</i>	48
Karakulak Otu Faciası - <i>Elif Kurt</i>	53
Bir Geleneğin Bitiş - <i>Eylülece Arslan</i>	57
Mucize Hisar - <i>Eyüp Efe Salman</i>	61
Anadoluhisarı - <i>Eyüp Yiğit Kartal</i>	65
Yoros Kalesi Maceraları - <i>Hazal Elibal</i>	68
Göksu Asası - <i>İclal Çalık</i>	72
Prenses ve Cüce - <i>Meryem Bakır</i>	79
Yoros Kalesindeki Gizemli Kitap - <i>Mısra Girgin</i>	82
Almira - <i>Nazlı Ada Erdoğan</i>	89
Trinler ve Yoros - <i>Poyraz Kaan Kaya</i>	93
Büyülü Hıdiv Kasrı - <i>Reyhan Nisa Duran</i>	96
Büyülü Geçmiş - <i>Sariye Ecrin Mataracı</i>	100
Elma Mucizesi - <i>Sena Yüksel</i>	111
Sihirli Kolye- <i>Serra Simay Baykan</i>	115
Karanlık Dere - <i>Şevval Turan</i>	119
Maceracı Hisar Güllü - <i>Tolga Özbilgi</i>	122
Gizemli Kale - <i>Yağmur Nur Yavuz Yılmaz</i>	125

ÖNSÖZ

Hayaller insanın gözünde dünyayı yeniden kurar... Hayal dünyamızın önündeki en büyük engel yaşantılarımızın çoğalmasdır. Oysa çocuklar için durum farklıdır. Tecrübelerinin sınırlılığı onların hayal dünyasını sonsuzlaştırır.

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğünün hayata geçirdiği “Geleceğin Yazarları” projesi çocuklarımıza bu hayal dünyasını kaleme alma fırsatı sundu. Öğrencilerimizin yeteneklerini sergileyebilmeleri için katıldığımız bu projede yaşadığımız güzel coğrafyayı kullanarak öğrencilerimizin çevrelerine farkındalık geliştirmelerini amaç edindik. Bu kitap, hayal dünyasına ket vurmeyen çocuklarımızın kaleminden dökülen satırları siz değerli okuyucularına sundu. Biz Anadoluhisarı Ortaokulu olarak “Beykoz’a Masallar Yazdık”.

Nermin Yurtbaşı Yürük

SAKLI MAĞARA

Bir varmış bir yokmuş, uzak ülkeler yakın, yakınları uzakmış. Prensesler uçsuz bucaksız ülkelerde yaşar, akılları bir uçtan bir uca koşarmış. Freya, İngiltere’de yaşayan prensesler kadar güzel bir kızmış. Freya’nın annesi Türk, babası İngiliz’miş. Freya çok küçükken anne ve babası ayrılmış, annesi de ülkesine geri dönmüş. Türkiye’ye geldiklerinde İstanbul’un Beykoz semtine yerleşmişler. Freya evini çok seviyormuş çünkü evi Abraham Paşa Korusu’na yakınmış.

Freya’nın annesi bir gün kızını yanına çağırılmış ve şöyle demiş: “Freya, canım kızım bu korunun bir öyküsü var.” Freya şaşırılmış ve meraklı gözleriyle annesine öyküyü anlatıp anlatamayacağını sormuş, annesi öyküyü anlatmaya başlamış:

-Bir zamanlar Abraham Paşa Korusu’nu koruyan ve oradaki çiçeklerle ilgilenen bir Elf varmış. Bu Elf’in adı Maria’mış. Bir gün çiçekleri sularken bir fırtına kopmuş, bütün çiçekleri yerinden söküp koparmış. Fırtınadan sonra sadece tek bir beyaz gül kalmış. Maria o gülü alıp bir saksıya dikmiş, ona bebeği gibi bakmaya başlamış ve onu koruyacağına yemin etmiş. Kısa bir süre sonra koruyu yeniden yeşillendirmiş ve güle zarar gelmesin diye onu bir mağaraya götürmüştü. Aylar hatta yıllar geçmiş ve bu gülü nesilden nesile aktarıp koru-

yacaklarına dair çocuklarına yemin ettirmiş. Maria öldükten sonra kızı Alis, gülü korumaya başlamış ama o da girdiği bir savaşta ölmüş. Gül, şu an ya solmuştur ya da söylentilere göre Maria'nın oğlu Cedric ona bakıyordu.

Freya'nın annesi konuşmasını bitirdiğinde Freya meraklı gözleriyle belki Elf görürüm diye çoktan cama bakmaya başlamıştı bile. Freya, annesine yarın sabah koruya gidebilir miyim, diye sordu. Annesi ise başıyla onaylayarak gidebileceğini söyledi. Freya ertesi gün koruya gitmek için hemen çantasını hazırlamaya koyuldu. İçine fener, pil, halat, fotoğraf makinesi aynı zamanda birkaç tane de atıştırmalık koydu. Çünkü eğer annesinin dediği gibi bir mağara varsa her an her şeye hazırlıklı olmalıydı. Freya geç olduğunu fark edince heyecanla uyumak için yatağına gitti. Sabah kahvaltısını yaptı ve evden çıkıp korunun yolunu tuttu. Beş dakikalık bir yürüyüşün ardından korunun kapısının önüne varınca hemen fotoğraf makinesini çıkarttı. İçeri girdiğinde sanki büyülenmiş gibi hissetti. Dört bir yanı da çiçekler ve ağaçlarla çevrilmiş mis gibi kokan bu yerin fotoğrafını çekmek onun için heyecan verici olduğundan özenle fotoğrafları çekti. Freya artık fotoğraf çekmeyi bıraktı ve koruya girme amacını hatırlayıp işe koyuldu. Kısa bir süre sonra ileride korunun orman ile birleştiğini gördü. Freya hiç düşünmeden ormana girdi ama orman öylesine güzeldi ki onu içine doğru çekti, yürüdükçe yürüdü ve bir zaman sonra etrafına baktığında kaybolduğunu hissetti. Çok geçmeden bir yol ayrımına geldi, bu yol ayrımı dörde ayrılıyordu. Freya en sağdan gitmeyi tercih etti. Freya bir çıkmaza girdiğini anladığında havanın karardığını fark etti. Bir anda gözüne yerde duran kocaman bir çukur ilişti. Çukuru bu zamana kadar fark etmediği için şaşırıldı. Çukurun yanına yaklaştı ve dibine baktı ama dibini göremedi. Kenardan bulduğu taşları çukura attı ve bekledi.

Yaklaşık on dakika sonra taşların sesi geldiğinde artık bu çukurun bir yere vardığından emindi. Çukurun dibine inmek için çantasından halatı çıkardı ve sağlam bulduğu bir kayaya denizci düğümü attı. Yavaş yavaş aşağıya inmeye başladı. Aşağıya baktığında çukurun dibine yaklaştığını fark etti ama tek bir sorun vardı. Halatın sonuna gelmişti. Artık bundan sonrasını taşlara veya ağaç köklerine tutunarak inmek zorundaydı. Freya aşağı varması için kaç metre kaldığını merak etti ve bu yüzden aşağıya baktı. Tam aşağıya bakarken eli kaydı ve düştü. Kafasını yere çarpacağı sırada Elf geldi ve onu kurtardı. Freya çukurdan düştüğü için şoku atlatmaya çalışırken Elf onu yere bıraktı. Freya, Elf'in gerçek olduğu için bir şok daha yaşadı, teşekkür etmeye çalıştı ama kekelemeye başladı. Annesinin anlattığına göre burayı koruyan Elfler kızdır ama karşısında duran Elf erkekti. Yoksa söylentiler doğru muydu? Bırak söylentiyi öykü doğru muydu? Freya, buraya sadece eğlence olsun diye gelmişti ama annesinin anlattığı her şey gerçek çıkmıştı. Sanki bir şey eksikti, gül var mıydı? Freya sonunda şoku atlatmayı başarmış ve Elf'e şunu sormuştu: "Adın ne?" Elf bu soruyu şöyle yanıtladı: "Adım Cedric, peki yabancı senin adın ne?" Bu sırada Freya'nın telefonu çaldı. Freya, Elf'ten bir dakika istedi ve telefonu açtı, arayan annesiydi. Freya annesine birazdan geleceğini söyledi ve telefonu kapatıp Elf'e döndü. Elf sorusunu tekrarladı: "Freya benim adım, tanıştığımıza memnun oldum." Cedric, Freya'yı baştan aşağı süzüp,

-Burayı nasıl buldun ve neden burdasın?

Freya, Elf'e dönüp,

-Kayboldum ve burayı buldum, dedi.

Elf, Cedric ve Freya uzun uzun konuştuktan sonra Freya, şunu sordu: "Burada bir gül var mı?" Cedric, Freya'nın bu

sorusundan şüphelenip belindeki kılıcı çekip ona doğrulttu. Freya, özür diledi ve sadece görmek istediğini söyledi. Cedric de Freya'dan özür diledi ve onu gülün yanına götürdü. Freya heyecanlı bir şekilde gülün fotoğraflarını çekmeye başladı, işi bittiğinde Cedric'e buradan nasıl çıkacağını sordu, Cedric'in yardımıyla korunun yan tarafından çıkıp evine gitti. Olanları annesine anlattı, annesi hayal gücünün çok geniş olduğunu söyledi, birkaç gün sonra çektiği fotoğraflarla yarışmaya katıldı ve birinci oldu.

Gökten üç gül düştü: Biri bizim, biri hayal gücü gelişenlerin, biri de bu masalı okuyan herkesin başına.

HAYALDİ GERÇEK OLDU

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, insanlar mutlu olmak isterken, hayvanlar özgür olmayı beklerken, bulutlar havada dans ederken, bitkiler hayaller kurarken, çocuklar oyunlar oynayıp eğlenirken denizin derinliklerinde yaşayan İnci adında bir balık varmış. İnci, ailesiyle birlikte büyük bir denizde yaşıyormuş. İnci'nin en büyük hayali denizin dışına çıkıp Beykoz'u gezmekmiş. Bir süredir deniz halkı Beykoz'un güzelliklerini konuşuyormuş. Bu da İnci'nin çok dikkatini çekmiş. İnci de insanlar gibi Beykoz'u gezmek, görmek istiyormuş. Ne yazık ki hiçbir balık denizin dışına çıkamıyormuş.

Günlerden bir gün İnci her zaman olduğu gibi denizde yüzerken gökyüzünden bir kuş suyun üzerine bir kâğıt bırakmış. İnci şaşırılmış ve kâğıdı açmaya karar vermiş. Kâğıdın üzerinde bir kale resmi varmış. Resmin altında yazılar yazıyormuş fakat İnci okuma yazma bilmediği için okuyamamış. Hemen kâğıdı annesine götürmüştü. Annesi hayranlıkla kâğıtta olan kale resmine bakıyormuş. Kalenin altında Yoros Kalesi ve oraya nasıl gidileceği yazıyormuş. İnci çok heyecanlanmış fakat asla gidemeyeceği için üzölmüş. O gün akşama kadar Yoros Kalesi'ni hayal etmiş. Akşam olunca yorgun yorgun evine doğru yüzerken denize bir aile yaklaşmış. İnci aileyi şaşkın şaşkın izlemiş. Ailenin çocuğu İnci'yi fark etmiş. Ailesine İnci'yi göstermiş. Babası arabadan akvaryumu çıkarıp

İnci'yi akvaryumun içine koymuş. İnci'nin ailesi bu olayı görmüş ama panik yapmamışlar çünkü daha önceden bu aileyi tanıyorlarmış. İnci şaşkın ama mutlu bir şekilde arabanın içinde yolculuk yapıyormuş. Evlerine varınca çocuk akvaryumu alıp odasına çıkmış. İnci çocukla konuşmaya başlamış. Çocuk İnci'ye kendini tanıtmış. Çocuğun adı Arda'yymış. Konuşmaya başlamışlar. İnci Yoros Kalesi'nin resmini Arda'ya göstermiş, oraya gitmek istediğini söylemiş. Arda hemen ailesine ertesi gün Yoros Kalesi'ne gitmek istediğini söylemiş. Arda da daha önce hiç Yoros Kalesi'ne gitmediği için o da çok heyecanlıymış. O gece İnci heyecandan uyuyamamış. Sabah olmuş. Hepsi hazırlanıp arabaya binmişler. Yoros Kalesi'ne varmışlar. Oradaki çalışandan Yoros Kalesi hakkında bilgi istemişler. Çalışan anlatmaya başlamış: "Anadolu yakasında bulunan ve Boğaz'ın Karadeniz girişinin doğu tarafında bulunan Kale, Rumeli Kavağı üzerinde bulunan İmros Kalesi'yle birlikte Boğaz'ın girişini kontrol etmek amacıyla kurulmuş olup Yoros Kalesi'ne Anadolu Kavağı Kalesi veya Ceneviz Kalesi olarak bilinen bu kalenin adı Kutsal Yer anlamına gelmekte ve doğudan batıya 500 metre kadar bir uzunluğa sahip olan kalenin genişliği 60-130 metre arasında değişmektedir (...)" Herkes pür dikkat çalışmanı dinlemiş ve hepsi çok şaşırılmış. İnci'nin aklına ailesi ve denizdeki arkadaşları gelmiş. Onlar da burayı görmek istiyorlarmış fakat denizden dışarı çıkamazlarmış. İnci'nin aklına bir fikir gelmiş. Kimse görmeden yavaş yavaş İnci oradan uzaklaşıp bir yere saklanmaya başlamış. Çünkü Ardalar İnci'yi bulamazlarsa ailesini çağırmak zorunda kalacaklarmış. Arda İnci'yi yanında göremeyince çok panik yapmış ve ailesine söylemiş. Herkes İnci'yi aramaya başlamış. Kimse İnci'yi bulamayınca Arda'nın ailesi İnci'nin ailesinin yanına gidip durumu anlatmış. Hepsi birlikte Yoros Kalesi'ne gitmişler.

İnci, ailesinin geldiğini görünce saklandığı yerden çıkıp hemen ailesine sarılmış. Ardından İnci ailesine dönüp siz de Yoros Kalesi'ni görmek istiyordunuz fakat denizden dışarı çıkamadığınız için hiç Yoros Kalesi'ni göremezdiniz, demiş. Ailesi İnci'ye sarılıp teşekkür etmiş. Ailesi İnci'ye böyle yaptığı için kızmamış çünkü İnci haklıymış, ailesinin Yoros Kalesi'ni başka türlü görmesi imkânsızmış. Herkes İnci'yi alkışlamış. Çalışanlar, İnci'nin bu hoş hareketini başkalarına unutturmamak için İnci'nin afişini Yoros Kalesi'nin girişine asmışlar. İnci çok mutlu olup ailesine sarılmış, çalışanlara ve Arda'ya teşekkür etmiş. Bu masal da burada bitmiş. Gökyüzünden üç inci düşmüş. Biri tüm canlılara yardım eden insanlara, ikincisi hayaller kuran tüm canlılara, üçüncüsü bu masalı okuyan herkese.

HAYATIN FORMÜLÜ

1395

Bayezid, kâğıdı solağına uzattı ve açıkladı:

“-Bunu Anadoluhisarı’na götür. Onu muhafaza etmek için saraydan ya da halktan yardım al. İster yapının yakınlarına göm ister yapının içinde bir yere sakla. Kontrolü sana bırakıyorum.”

Solak, bu garip isteğe bir anlam veremedi. Yoksa padişahı torunlarından birine bir mesaj mı bırakmak istiyordu? Belki de bir şiirdi. Ya da bir itiraf. İçine bakmaya cesareti olamazdı. Belki de düşündüğünün aksine öylesine bir şeydi. Solak, devam etti. İlerlerken bu emaneti nereye saklayacağını düşünüyordu. Sonunda vardı o görkemli kaleye. Bir sandığın içine koyduğu kâğıdı derinlerde bir yere yerleştirme fikri ona cazip gelmişti. Kalenin yakınlarında bir yeri kazmaya başladı. Derinlere indikçe indi, indikçe indi. Yeteri kadar indikten sonra sandığı yerleştirdi ve üstünü örttü.

Bayezid mırıldandı: «İki hidrojen, bir oksijen. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, bir derenin köşesinde bir kale varmış. Bu kalenin içerisinde sıra dışı olaylar yaşanmış. Natal matal martaval, işte size duyulmadık bir masal...

Sabah tatlı uykusundan bir hafta içine, bir okul gününe daha uyanır Deniz. Yatağından doğrulup kafasını pencereden

dışarıya uzatır. Güneşin daha yeni yeni doğduğunu görür ve temiz havayı içine çeker. İçeriden gelen koku, kahvaltı sofrasının kurulduğunun habercisidir. Annesinin hazırladığı sofraya oturup göz gezdirir. Yaşadığı ülkenin kahvaltı kültürünü görür o sofrada. Salatalık, domates, peynir, zeytin, yumurta, çay ve birkaç şey daha. Hepsinden azar azar da olsa yemeye çalışan Deniz, sofradan tok olarak kalkar. Sabah bu şekilde kahvaltı etmek onun hoşuna gidiyordur, tabii patates kızartmasını birazcık daha çok seviyor olabilir. Oğlan, odasından akşamdan hazırladığı çantasını alır ve yola koyulur. İlkokul öğrencisi olan Deniz, o gün okuluyla birlikte tarihi bir mekân gezecektir. Sahi? Adı neydi oranın? Evet, Anadoluhisarı. Her gün yakınlarından geçtiği bu mekânı daha önce hiç ziyaret etmemiştir.

Okul yürüme mesafesinde olduğundan ailesinin yardımını olmadan okula gider Deniz. Yavaş yavaş okuluna yaklaşır. Kapıdan girer ve üst katlarda olan sınıfına çıkar. Sırasına oturur, kafasını sırasına koyar ve öğretmeni beklemeye başlar. Kafasını, herkesin “Günaydın öğretmenim!” demesiyle kaldırır ve geç de olsa o da öğretmenine selam verir. Öğretmen de öğrencilere teşekkür ettikten sonra “Günaydın çocuklar. Geziye katılacak öğrenciler teneffüste okulun bahçesinde toplansın lütfen.” der. “Kale yakınımızda olduğundan herhangi bir taşıt kullanmayacağız. O yüzden lütfen rehber öğretmeninizin peşinden ayrılmayın.” Aradan biraz vakit geçer. Teneffüs zilini duyan öğrenciler aşağı bahçede toplanır. Öğrenciler kendi aralarında konuşurken rehber öğretmen gelir, kendini tanıtır. Ardından öğrenciler sıra halinde okuldan ayrılmaya başlar.

Kale, öğretmen eşliğinde yola koyulan öğrencilerin görüş açısına girer birkaç dakika sonra. Bu ilgi çekici yapıya bakar tüm öğrenciler. Bu sırada rehber öğretmen öğrenci-

lere yapmaları gerekenleri anlatıyor, onları yönlendirmeye çalışıyordu. Bir süre sonra tüm öğrenciler yavaş yavaş kalenin önünde toplanmaya başlar. Rehber öğretmenle birlikte mekânı gezerler. Bu sırada öğretmen de kalenin tarihini ve mimarisini anlatır. Birkaç meraklı öğrenci ise öğretmeni dinlemek yerine etrafı inceler ve yapıyı kendileri keşfetmeye çalışır. Rehber öğretmen ve öğrenci grubu, Deniz ve en iyi arkadaşının yanından uzaklaşır. Derya, Deniz'e:

“Deniz, bak hadi bizim grup gidiyor. Kaybolmayalım. Ben gidiyorum sen de gel.” der ve Deniz'den uzaklaşmaya başlar. Fakat Deniz o an orada biraz daha kalmayı düşünür. Her ne kadar mimarisinden pek bir şey anlamasa da o duvarı incelemek o an onun için çok cezbedici bir hale bürünmüştür. Deniz, oradan ayrılamıyordu. Hayır, istemediğinden değil. Gerçek anlamda ayaklarını bastığı yerden çekemiyordu. Deniz'in içini bir korku ve endişe sarar. Ayağını çekmek için tüm gücünü kullanmaya çalışır. Tam o anda bacağına birden şiddetli bir ağrı saplanır. Deniz, ayağını çekmek için daha da zorlar kendini. Bağırarak için kendini zor tutarken kendini yerde bulur. Ayağındaki ağrı... Ayağındaki ağrı ise yerini hafif bir gıdıklamaya bırakır. Deniz, bacağını sallayarak yavaşça ayağa kalkar. Az önce ayağını kurtaramadığı o zemine bakabilir. Çünkü artık orası sadece bir zemin değildir. Az önce ayaklarının altında olan zeminde bir sandık vardır, tahta bir sandık. Deniz bir anda kendini tutamarak “Hazine!” diye bağırır. Bu bağırma kimsenin duymadığını umarak etrafına bakınır. Fakat bir sorun vardır. Öğrenci topluluğu az önce bulunduğu yerde yoktur. Deniz yerden doğrularak etrafta gezinmeye başlar. Arar, arar ancak öğretmenini bulamaz. Bunun üzerine bir duvarın dibine çöker, sandığı kucağına alır ve yavaşça kapağını açar. Kapağı açmasıyla birlikte yüzüne kötü bir koku vurur. Çürümüş

tahtanın kokusudur bu. İçinden bu sandığın bayadır burada olduğunu geçirir. Kapağı açmasıyla yüzüne vuran kokunun yanında bir hayal kırıklığı da gelir. Çünkü kutuda bir ganimet değil, bir tüp vardır. Oğlan, tüpü alır ve açar. İçinden rulo halinde, sararmış bir kağıt çıkar. Deniz, kağıdı açar fakat bir sorun vardır. Kâğıdın üzerinde yazan yazılardan hiçbir şey anlayamıyordur. Bir an farklı bir dilde yazıldığını düşünür. Haklı olup olmadığını ise ertesi gün bir öğretmene sorarak öğrenmeye karar verir. Kaleden ayrılır ve evin yolunu tutar...

Ertesi sabah Deniz dışarı bakmadan, havayı içine çekmeden, kurulan sofradan yemek yemeden, çabucak evden ayrılır. Kucağında kutusuyla birlikte okulun yolunu tutar. Yürür, yürür, sonra yavaşça adımlarını hızlandırır. Okul binasını gördüğünde ise koşmaya başlar. Merdivenleri hızlıca tırmanır. Fakat bu sefer sınıfına çıkmak yerine öğretmenini bulmak için öğretmenler odasına yönelir. Öğretmenin yanındaki Derya, Deniz'e şaşkınlıkla bakar. Deniz koşarak öğretmenin yanına gelir. "Öğretmenim, konuşabilir miyiz?" diye sorar. Öğretmen, kafasını sallayarak bu isteği onaylar. "Yalnız." diye ekler Deniz. Derya, Deniz'e sitemkâr bir şekilde bakar. Deniz, "Sonra anlatırım." diyerek olayı geçirir ve öğretmeniyle baş başa kalabileceği bir yere geçer. Koltuğunun altındaki kutuyu eline alır. Öğretmen kutuya bakarak "Eski görünüyor." der. Deniz, kâğıdı çıkarır ve öğretmene sorar:

"Bu nedir?"

"Kâğıt." der öğretmen gülererek.

"Hayır, yani üzerinde yazan ne? "Yazı olduğunu biliyorum." diye de ekler oğlan.

"Bunu nereden buldun Deniz?"

"Babamın eski bir sandığı. İçinden bu çıktı. Başka bir

dil olabilir diye düşündüm.”

“Peki, babanın özel bir eşyasıysa?” der sorgulayıcı bakışlarla öğretmen.

“Özel bir şeyinizi salonun ortasına koyar mısınız? En azından saklamak istediğiniz bir şeyi.” diyerek cevaplar Deniz. Her ne kadar yalan söylese de senaryoyu kurma konusunda başarılıdır.

“Baban ne işle uğraşıyor Deniz?” diye sorar öğretmen.

“Küçük bir bakkalı var.” diye cevaplar Deniz.

“Vay be! Osmanlıca bilen bir bakkal he! En iyisi ben şu babanla bir konuşayım. Yıldırım Bayezid’le falan bir sohbeti var mıymış?” der kıkırdarak.

Deniz ise yazının Osmanlıca olduğunu öğrenmiş olur. Bu şekilde okul kütüphanesinden bir kitap bulmaya karar verir. Öğretmene “Teşekkürler!” diyerek kütüphaneye fırlar.

İçeriye girdiğinde onu Derya karşılar. Onu görür görmez “Sonra!” diye bağırır kütüphanede olduğunu unutarak. Elleri ve mimikleriyle özür dilediğini belli eder ve hızlıca bir kitap bulmak için raflara koşar. Aldığı kitapların sayfalarını karıştırarak Osmanlıca’yı arar. Hararetle aramaya devam ederken omzundan birinin onun dürttüğünü hisseder Deniz. Derya elinde bir kâğıt ve bir kitapla karşısında bekliyordur.

“Al bunu. Ve Osmanlıca yazılmış birkaç dizayle ne yapmak istediğini söyle bana.” der Derya.

“Amma da inatçısın he.” diye fısıldar Deniz.

“Bak, işim bitsin yemin ederim her şeyi anlatacağım.” der ve aldığı kitapla bir masaya oturur. Teker teker harfleri seçerek tüm kâğıdı çevirir:

Bir çocuk vardı, Temiz bir oğlandı;

Bir çocuk vardı, Kibar bir oğlandı;

Bir çocuk vardı, Bilinçli bir oğlandı.

Bir çocuk vardı, Canlı, cansız herkese saygılıydı;

Bir çocuk vardı, Doğaya sarılırdı.

Yıldırım der ki;

Yoros'un heybetli çınarına, şu sözleri fısılda:

"İki hidrojen, bir oksijen, hayatın formülüdür,

Bu formül her türlü hurstan üstündür."

Ey engin suların birikimi! Sakın çınarı arama!

O seni zaten bulacaktır...

"Bu da ne demek ya?" diye sorgular Deniz. "Yoros nedir? İki hidrojen bir oksijen, formül, engin suların birikimi, Yıldırım... "Yıldırım!" diye haykırır Deniz -yani içinden haykırır- "Bu Yıldırım, Yıldırım Bayezid olabilir mi acaba?"

"Engin suların birikimi..." der Derya sessizce. Bizim oğlan Derya'nın yanında olduğunu tamamen unutmuştur.

"Deniz."

"Efendim?" der Deniz.

"Hayır, sana demedim. Engin suların birikimi..."

"Hadi oradan be!" diye bağırır Deniz (bu sefer içinden değil maalesef). Ağzını eliyle kapatarak "Özür dilerim!" diye de ekler.

"Deniz... Ben olabilir miyim acaba?" der oğlan. Yüzünden heyecan, şaşkınlık ve mutluluk okunuyordur.

"Neden olmasın?" der Derya.

“İki hidrojen bir oksijen. H₂O yani. Hiç duymadın mı Deniz? Hayatın formülü.”

“Su.” der Deniz sessizce.

“Şimdi.” der Derya. Önemli bir şey söyleyeceğini anlar ve bu olayı kafasının bir köşesine koyar Deniz.

“Bana neler olduğunu ve bunu -ki Osmanlıca, Yıldırım Bayezid dendiğinde şüpheleniyorum- nereden bulunduğunu ayrıca burada neden senden bahsedildiğini anlatmalısın.”

“Sence kibar mıyım ben?” diye sorar Deniz utanarak.

“Deniz.” der Derya. (Sadece Deniz demekle kalmayarak bakışlarıyla da derdini anlatır.)

“Tamam ya.” der Deniz.

Deniz, yaşananları tek tek anlatır Derya'ya. Anlatımı bittiğinde Derya, bir “Vay be!” çeker.

“Eğer bunu Anadoluhisarı'nda bulduysan bu Yıldırım'ın Yıldırım Bayezid olduğu kesinleşiyor. Ayrıca Yıldırım Bayezid'in kim olduğunu bilmene de şaşırdım. Benim gibi okumazsın genelde.” der Derya.

“Zaten bilmiyorum ki.” der oğlan.

“Hoca'yla konuşurken bir espri yapmıştı. Oradan geldi aklıma.”

“Peki bu Yoros ne oluyor tam olarak?” der Deniz.

“Yoros Kalesi olabilir.” der Derya.

“Bir şeyi de bilmesen şaşarım.” der Deniz.

“Fakat ne zaman yapıldıklarını bilmiyorum. Eğer bu gerçekten bir Osmanlı padişahı tarafından yazıldıysa

o zamanlarda -Anadoluhisari'nin yapıldığı zamanlarda- Yoros'un zaten yapılmış olması gerekir.”

“Doğru.” der Deniz.

“Neyse orası kolay. Ayrı olarak sana bir haberim var.” der Derya.

“Nedir?”

“Tam da konudan ayrı değil ama. Haftaya da Yoros'a bir gezi olduğunu duydum.”

“Haftaya mı? Çok uzun bir süre!”

“Sen gör ne kadar çabuk geçecek o hafta. Sen o süreçte azıcık kitap oku. Her zaman yanında olamam ya!” der Derya.

“Aman be!” diye isyan eder oğlan. Bu konuşmanın ardından memnuniyetle sınıfına çıkar Deniz.

Bir Hafta Sonra

Sabah tatlı uykusundan bir hafta içine, bir okul gününe daha uyanır Deniz. Yatağından doğrulup kafasını pencereden dışarıya uzatır. Güneşin daha yeni yeni doğduğunu görür ve temiz havayı içine çeker. İçeriden gelen koku, kahvaltı sofrasının kurulduğunun habercisidir. Ancak bu defa bu sofraya oturmaz Deniz. Bu garip olayı çözüme kavuşturma isteğinin verdiği kararlılıkla birlikte çantasını alır ve dışarı fırlar.

“Patates de vardı...” der annesi Deniz'in arkasından.

Deniz koşar, koşar ve koşar. Okul binasını gördüğünde daha da çok koşar. Sınıfına uçarcasına çıkar. Yoluna çıkan herkesi hızlıca elini kaldırarak selamlar ve yoluna devam eder. Sınıf kapısından içeri dalar ve sıra arkadaşı Derin'in

yanına oturur. Derya, Deniz'e gülümseyerek bakıyordu.

Tam o sırada içeriye öğretmen girer. Öğretmen içeriye adımını atar atmaz

“İlk teneffüs zilinde aşağıya! İhtiyacınız olan eşyalarınızı alın! Aman diyeyim beliniz falan ağrır da...” der Deniz. Derya arkada hem durumun etkisiyle hem heyecanla hem de bu olaya dâhil olmanın ona verdiği mutlulukla kahkahalara boğulur.

Ders sonuna yakın Deniz sıradan kalkar ve maraton koşucuları gibi pozisyon alır. Teneffüs zilini duyduğu an aşağıya fırlar. Arkasından duyduğu tek ses ise Derya'nın “Yavaş!” diye bağırması olur. Deniz hızla merdivenleri iner ve ön bahçeye çıkan ilk öğrenci olur. Derya da koşarak -Deniz kadar olmasa da- oğlanın yanına gelir. Birkaç dakika içinde herkes toplanır ve öğrenciler rehber öğretmeni beklemeye başlarlar. Rehber öğretmenin görünmesiyle tüm öğrencilerin sıra olması bir olur.

Öğretmen, öğrencileri gülererek karşılar ve onları teker teker gezi için ayarlanan otobüse bindirir. Yolculuk pek uzun sürmez. Ya da Deniz'e öyle gelir. Öğrenciler otobüsten yavaşça inerken Deniz içinden «*O seni zaten bulacaktır...*” diye geçirir. Derya ise oğlanın yanına gelip “Acaba nasıl bulacak seni?” diye sorar Deniz'e.

“Kim Deniz'i bulacakmış?” der meraklı gözlerle Derin. “Kimseee.” der Derya kıkırdayarak.

Deniz, Derya'ya yaklaşarak fısıldar: “O kutu nasıl bulduysa öyle.”

Bu fısıldaşma sonunda Derin “Aman be! Çok da meraklıydım zaten size.” der.

Evet, aslında o da öğrenmek için can atıyordu. Ama bunu belli etmek istemez. İkili, birbirine bakıp kıkırdar ve aynı anda “Sonra...” derler.

Otobüsten indikten sonra öğrenciler bir koyun sürüsünü andırarak çobanlarını takip ederler. Öğretmen yine öğrencilere Yoros Kale’sinin mimarisinden ve tarihinden bahseder. Ancak Deniz ve Derya’nın planı kaleye geçmeden bu çınarı bulmaktır. Deniz etrafı incelerken birden bacakları hissizleşir. Aniden esmeye başlayan rüzgâra döner ve gözlerini kapatır. Kendini harika hissediyordu. Bu keyfini yakından gelen boğuk bir ses böler.

“Geçen sefer de mi böyle olmuştu?”

“Ne olmuş ki?” der Deniz.

Gözünü açtığı anda kendisinin belki de on katı büyüklüğünde bir çınar ağacı görür.

Derya ve Deniz aynı anda:

“Yıldırım der ki;

Yoros’un heybetli çınarına, şu sözleri fısılda:

“İki hidrojen, bir oksijen, hayatın formülüdür,

Bu formül her türlü hırstan üstündür.” diye fısıldarlar ve birbirlerine bakarak “İşte bu!” dercesine gülümserler.

Derya hemen atılır ve ağacın dibine fısıldar:

“İki hidrojen, bir oksijen, hayatın formülüdür,

Bu formül her türlü hırstan üstündür.”

Ancak hiçbir şey olmaz. Derya yüzünde çok büyük bir hayal kırıklığı ve korkuyla Deniz’e döner ve:

“Zaten çok saçma bir şeydi! Osmanlı padişahı bize

neden şiir yazsın ki?" diye ekler. Deniz, soğukkanlılıkla ağaca yaklaşır ve iki eliyle gövdesini kavrar. Derya'ya elini uzatır. Derya hiçbir şeye anlam veremeden elini tutar Deniz'in. Bir anda etraf kararır. Bir süre sonra ise çevrelerini, parlayan şiddetli bir ışıkla görmeye başlarlar. Buldukları yerin duvarları tuğlalardan oluşmaktadır. Mekan meşalelerle aydınlatılmış loş bir ışık etkisindedir. Çocuklar etraflarına bakınırken bir anda karşılarında büyük pirinç bir kapı belirir. Derya, Deniz'e bakarak: "Nasıl yaptın?" der.

Deniz gülümseyerek: "Sözleri ben fısıldadım." der.

"Tabii ya!" der Derya.

Deniz, kapının kulbunu tutar ve açmaya çalışır. Ancak gücü yetmez. Ardından Derya da ona katılır ancak bu da işe yaramaz. Çocuklar kapıyı açmak için canla başla çalışırken arkalarından boğuk bir ses gelir: "Açamadınız mı?"

Çocuklar büyük bir korkuyla hemen arkalarını dönerler. Karşılarında bir dev olduğunu görünce ikisi de bir çığlık patlatır. Bir süre sonra çocukların susmadığını gören dev: "Bitirdiniz mi?" diye sorar küçümser bir edayla.

Çocuklar dut yemiş bülbüle dönerler. Devlin konuşması, karşılarında bir devlin olması, konuşması bir yana bu devlin Türkçe bilmesi çocukları oldukça şaşırtır.

"Basit insan yavruları." der dev, sinir bozucu bir tavırla. "Hey!" der Deniz (evet, bir ilkokul öğrencisi bir deve kafa tutuyordur).

Dev eğilir ve Deniz'i avucuna alır. "Basit-insan-yavruları!" diye bağırır. Bunun üzerine Deniz, sessiz olması gerektiğini anlar ve susma hakkını kullanır.

“Ben sizin gibi değilim. Ben çok güçlüyüm.” der dev böbürlenerek.

“E tabii, dev gibi bir şeysin.” der Deniz. Deniz, yaptığı bu şakanın ardından bir kahkaha patlatır. Fakat ikisinin de gülmediğini görünce bir anda ciddileşir.

“Asla komik olmayan insan yavruları.” diye söylenir dev.

Derya, kendinden emin bir tavırla: “Madem o kadar güçlüsün aç bu kapıyı.” der. “*Şu an bir deve en son söyle-
necek şeyi dediğinin farkında mısın?*” diye fısıldar Deniz. “Memnuniyetle.” der ve kapıya yönelir dev. O koca elleriyle kapıyı tutar, kafasını çevirip çocuklara gülümseyerek bakar. “Hadi bakalım.” diyerek kapıyı itirmeye çalışır. Ancak kapı açılmaz. Dev, gücünün tamamını kullanmasına rağmen kapıyı açmayı başaramaz. Dev bir an mücadeleyi bırakarak arkasını döner. Çocukların bakışlarıyla karşılaşınca “Sıkışmış herhalde.” diyerek kapıya tekrar yüklenir. Dev, kapıyla bir süre daha cebelleşir. Bağırışlar arasından alaycı bir ses gelir arkadan: “*Çekmeyi dene.*”

Dev hiddetle arkasını döner ve sesin geldiği yöne bakar fakat hiçbir şey göremez. Kafasını aşağıya indirdiğinde ise ona akıl verenin küçük Derya olduğunu görür. Basit bir insan yavrusundan akıl aldığını idrak eden dev, utancından kıpkırmızı olur. Yavaşça arkasını döner ve kapıyı nazikçe çeker. Kapı, büyük bir gıcırta eşliğinde açılır. Bunun üzerine Deniz ve Derya devin yanına gelerek bir ağızdan “Görüştürüz!” derler ve gülüşerek kapıdan geçerler. Arkalarından ise devin söylenmelerini duyarlar: “*Hıh, üzerine çekmem gerektiğini yazmamışlardı bir kere.*”

“Vay be Derya.” der Deniz. “Tek bir cümleyle dev domatese çevirdin. Ben en son bu kadar kırmızı bir şeyi

annemin bahçeden topladığı taze domateslerde görmüştüm.»

Derya utanarak: “Teşekkürler...” der.

Bu sefer de karşılarında geniş bir tarla vardır. Bu tarlada ise havuç yetişiyordur. Tarlanın hemen yanında ise bir tavşan vardır. Tavşan çocuklara

“Merhaba!” diye seslenir. Çocuklar etrafına bakınmaya devam ederken başka bir kapı olduğunu fark ederler. Bu da az önceki gibi pirinç bir kapıdır. Bu sefer Deniz atılır ve kapıyı çekmeye çalışır. Fakat kapı açılmaz. “Herhalde itmem gerekiyor.” diyerek kapıyı itelemeye başlar. Ancak bu da işe yaramaz. Tavşan arkadan

“Boşuna uğraşmayın! Öyle açamazsınız.” diye seslenir.

Derya, “Haklı.” der sessizce. “Bak.” diyerek kapının yanındaki havuç şeklindeki boşluğu gösterir: “Sanırım bir havuç yerleştirmemiz lazım.”

“Çok basit! Hemen oradan alalım.” diyerek tarladan bir havuç almaya yeltenir Deniz. Tavşan “Asla!” diye bağırır ve Deniz’in üzerine atlar. Yere düşen Deniz dizini ovalayarak “Aman be! Yedik havucunu sanki.” der.

“A-a çok ayıp Deniz!” der tavşan.

“Adımı nereden biliyorsun?” der Deniz şaşkınlıkla.

“Ben bilirim.” diye cevaplar tavşan.

“Zaten orayı herhangi bir havuçla açamazsınız.” der ve parmağıyla uzaktaki parlak havuçları gösterir.

“Onların kusursuz şekilleri orayı açabilir ancak. Ayrıca çok lezzetlidir.”

“E hadi o zaman bir tane alalım. Çok var zaten.” der oğlan.

“Hayır tabii ki. Sayılı onlar, veremem size.”

“Ama lütfen!” der çocuklar tüm sevimliliklerini kullanmaya çalışarak. Tavşan, birazcık düşündükten sonra kıkırdarak “Tamam.” der. Çocuklar birbirlerine bakıp gülmüşler. Tavşan zıplayarak oradan bir altın havuç getirir ve Deniz’e uzatır.

Deniz almak için atılır ancak tam o anda tavşan elini kaldırır. Bu hareketle birlikte Deniz’in yere kapaklanması bir olur. Derya istemsizce kıkırdar. Deniz ise tekrardan bacağına ovalayarak “Ama neden?” diye sorar. Tavşan: “Üzgünüm ama bu nadide parçaları sizinle paylaşmam. Belki çok isterseniz tadın diye normal bir havuç verebilirim der.” alaycı bir tavırla.

Derya bir anda atılır ve “Biliyor musun?” der. “Neyi?” diye sorar tavşan.

“Ailemin havuç tarımı yaptığını”

“Yok, nerden bileyim?”

“Dünyaya nam salmışlardır bu konuda. Bir tavşanın bunu bilmemesi şaşkıncı cidden.”

“Peki. Bundan ne çıkarmalıyım?”

“Eğer bana bir tane altın havuç verirsen sana bu havuçları nasıl yetiştirebileceğini anlatırım. Bu şekilde çok daha fazla altın havuç da yetiştirebilirsin.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?” der tavşan gülerek.

“Peki o zaman. Sen kaybedersin.” der Derya.

Derya’nın bu tavrı üzerine tavşan bir müddet düşünür. Ardından “Peki.” der ve elindeki havucu Derya’ya uzatır. Derya kapıya yönelir ve havucu yerleştirir. Deniz kapıdan

geçer, Derya ise arkasını dönerek “Biliyor musun?” der.

“Neyi?” diye sorar tavşan yeniden.

Derya cebinden bir havuç çıkarıp ısırır ve der ki: “*Yalan söylediğimi.*”

Derya kapıya koşar ve altın havucu yerinden çıkarır. Havucu Deniz’e verir ve kapıya dönerler. Deniz de bir ısırık alarak “Lezzetliymiş.” diye ekler.

Bu sefer arkalarını döndüklerinde konuşan tavşandan da, devden de daha şaşırtıcı bir şey görürler. Aslında bu o kadar da sıra dışı değildir. Karşılarında bir duvar vardır. Tablolarla dolu bir duvar. Fakat bu kadar şaşırtıcı olan duvarın tablolarla dolu olması değil, bu tabloların tamamının yaşadıkları maceradan karelerle dolu olmasıdır. Deniz “Hadi canım!” diye bağırır. Derya ise duvarı izlemeye devam eder. Deniz’in sandığı bulduğu an, yazıyı çevirmek için Derya ile verdikleri uğraşlar, tavşan ve devle yaşadıkları olaylar ve daha birçok şey. Çocuklar daha bunun şokunu üstünden atamadan arkalarından bir ses duyarlar: “*Deniz ve Derya...*”

Çocuklar hızlıca kafalarını çevirirler. Deniz: “Öğretmenim.” der girdiği şokun etkisiyle.

“Merhaba Deniz... Ve Derya. Sanırım seni de bu olayın içine çekmiş.”

“Yok, asla öğretmenim. Ben kendim girdim bu işe.”

“Peki, sizin burada ne işiniz var?” diye sorar Deniz.

“Haklı bir soru. Bak oğlum, sen ve arkadaşın her zaman iyi insanlardınız.”

“Eee?” dedi ikili bir ağızdan.

“Yıllar önce padişah, bana bir kağıt vermişti.”

“Ne kadar önceki bir yıldan bahsediyoruz?” diye sorar Deniz.

“1395 yılından bahsediyorum. Artık sen hesapla.” der öğretmen.

“Ama bu imkansız!” der Derya.

“Hayır değil. Sence, sizin yaşadığınız bütün bu unutulmaz serüven, bir imkânsızdan ibaret olsaydı siz bunları yaşayabilir miydiniz?”

Çocuklar konuşmadan birbirlerine bakarlar ve onaylarcasına kafalarını hafifçe sallarlar.

“Neyse, nerede kalmıştık? Ben o zamanlarda padişahın -yani Yıldırım Bayezid’in- solağıydım.”

“Neyi?” diye sorar Deniz anlamamışcasına.

“Solağı. Solak, geçmişte padişahın muhafızlarına denirdi. Neyse çocuklar. Ben, bu kağıdı o zaman padişahın emriyle birlikte Anadoluhisarı’na gömdüm. En başta buna bir anlam veremedim. Ancak Bayezid, bana zamanı geldiğinde her şeyi anlayacağımı söyledi. Sen bana o kâğıdı ve sandığı getirdiğinde ben olanları çoktan anlamıştım. Yoksa senin peşini bu kadar kolay bırakmazdım. Sence?”

“Bırakmazdınız da... Bütün bunlar ne içindi?” diye sorar oğlan.

“Çocuklar, dünyada türlü türlü duygular ve davranış biçimleri var. Siz, sadece bunlardan ikisiyle karşılaştınız. Devin temsil ettiği şey kibirdi. Tavşanın temsil ettiği ise...”

“Cimrilik.” dedi Deniz.

“Aynen öyle.” diyerek devam etti öğretmen:

“Sizin için okul neyse burası da oydu. Burada gerçek anlamda hayatı öğrendiniz. Daha doğrusu öğrenmek için önemli bir adım attınız. Aslında en başında buraya gelmeye hak kazanmak için bu karşılaştığınız iki duyguya ek olarak yüzlercesine karşı bizzat savaştınız siz. Bunun için seçtiniz.”

“En önemlisi de tüm insanlığın alt edemediğini alt etmenizdi: açgözlülük ve savurganlık. Sizce neden iki hidrojen ve bir oksijen? Neden su?”

“Çünkü günümüzde doğaya en çok zarar verdiğimiz noktalardan biridir su.” diye cevapladı Derya.

“Doğru, insanlar gölleri kurutuyorlar. Belki de ileride susuz kalacağız. Belki bir gün insanoğlu, uzaya çıkar ve yeni bir gezegen keşfeder. Ama emin olun orayı da kurutacaklardır. Bu bahsettiklerim sadece su için geçerli değil tabii ki. Her türlü doğal kaynağa yorabilirsiniz bunları. Sonuçta, temel olarak suyu almamızın nedeni bu. Bunu sakın unutmayın evlatlarım:

“İki hidrojen, bir oksijen, hayatın formülüdür,

Bu formül her türlü hırstan üstündür.”

MİHRABAT ÇİÇEĞİ

Bir varmış iki yokmuş. Üçüncünün kalbi de yolda kalmış. Birinin derdi varken diğerinin dermanı yokmuş. Biz üç arkadaşken masal seven çokmuş. Derken merke çayır çimenle dolmuş. Gündüz gece olmuş, bir masal böyle başlamış.

Boğazın en güzeli, Beykoz'un incisi olan Mihrabat Sultan Korusu çam ağaçlarıyla doluymuş. Çok güzel parkları ve yürüyüş yolları varmış. Çocuklar saatlerce oynayabilirmiş burada. Küçükken annemle babam götürürmüş beni. Hatırladıklarım bunlar. Şimdi daldan dala atlayacağım, masalıma başlayacağım.

Türkçe dersinde Gökhan Öğretmen'imiz cuma günü Mihrabat Korusu'na gideceğimizi söyledi. Herkes sevinç nidaları attı. Tabii ben de tekrar görmek istiyordum. Öğretmenimiz:

-Çocuklar, Yahya Kemal Beyatlı diye ünlü bir şairimiz var. Yine ünlü bir şiirini burada yazdı. Muhteşem manzarasını hep beraber görelim. Görmeden büyümeylem çocuklar, dedi. Deniz:

-Ünlü şiiri bize söyler misiniz, merak ettim?

-Okurum tabii, dedi öğretmenimiz.

“Sana dün bir tepeden baktım aziz İstanbul!

Görmedim, gezmediğim, sevmediğim hiçbir yer.

Ömrüm oldukça, gönül tahtıma keyfince kurul!

Sade bir semtini sevmek bile bir ömre değer.”

Sınıfta bir alkış koptu.

-Öğretmenim, çok güzel okudunuz.

-Öğretmenim, başka bir şiir daha okuyun, diye sesler yükseldi.

O gün geldi çattı. Servis araçlarıyla Mihrabat Korusu'na geldik. Bolca oksijen ve yeşillik stokladık. Öğretmenimiz sabah kahvaltısı için bize çok güzel bir yer ayarlamıştı. Çok çeşit vardı, doyurucu bir kahvaltı yaptık. Sonra doğa yürüyüşü yaptık. Herkes çok mutluydu, eğleniyorduk. Bazı arkadaşlarımız oyun alanlarını tercih etti. Biz üç arkadaşlık. Ben, Asya, Öykü. Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nü seyrediyorduk. Hayallere daldık. Herkes büyüyünce ne olacağını söyledi. Aradan yıllar geçince yine üçümüz buraya geleceğiz, diye konuştuk. Fotoğraf çekemedik çünkü çantalarımızı arabada bıraktık. Her şey çok eğlenceliydi, bir çiçek görene kadar. İlk önce Asya çiçeği fark etti. Bize de gösterdi. Ağacın arkasında kalmıştı. Nar çiçeği rengindeydi. Hiç bu kadar değişik bir çiçek görmemiştim. Büyülü bir çiçek gibiydi. Koparıp arkadaşlarımıza da göstermek istedik. Çiçeği koparamıyorduk. Asya:

-Üçümüz birden çekelim, dedi. Dediği gibi yaptık ama koparamadık. Bir daha denerken yer bir anda çöktü. Orada ne kadar ağladık bilmiyorduk. Hep birlikte ne kadar çığlık attık bilmiyorduk. Çok korkuyorduk. Karanlıktı. Etrafımızı göremiyorduk. Nasıl hareket edeceğimizi bilmiyorduk.

Öykü:

-Bizim ortadan kaybolduğumuzu anlayacaklar. Arayacaklar. Ama bizi bulamayacaklar. Ne yapacağız?

Korkumuz daha da arttı, düştüğümüz yerde kalakaldık, ilerleyemiyorduk.

-Sesleri duyuyor musunuz kızlar?

-Yukarıdan geliyor olabilir, dedi Asya.

-Bir şey yapalım. İlerleyelim ama öne ben geçmem, dedi Öykü.

-Ben de arkada kalmak istemiyorum, dedi Asya. Tüm cesaretimi toplayıp öne ben geçtim. Karanlıkta nasıl gidilirse öyle gitmeye başladık. El yordamıyla ilerledik. Sesler daha çok gelmeye başladı.

-Yaklaştık galiba, dedi Öykü.

-Keşke çantalarımızı yanımıza alsaydık. Telefonla arardık herkesi. Bizi buradan çıkartırlardı.

Şişşşttt, sesler yakınlaştı. Ortalık biraz aydınlanır gibi oldu.

Sevinçten birbirimize tekrar sıkı sıkı sarıldık. Biraz daha etraf gözüktüyordu. İlerlemeye devam ettik. Asya:

-Kokuyu alıyor musunuz?

-Ben ve Öykü havayı içimize çektik. Evet, çok hoş bir koku aldık. Tarçın gibiydi ama zambak kokusunu da andırıyordu. Tam karşımızda yukarda gördüğümüz çiçeğin tarlasını görünce şaşırdık. Donduk kaldık. Duygularımız karmakarışık oldu. Yavaşça çiçeklere doğru ilerledik.

-Çok yorulduk, biraz çiçeklerin arasında oturalım mı, diye sordu Asya. Hepimiz hemen kabul ettik. Uzunca kaldık

ve tekrar ilerledik. Bir de ne görelim? Camdan yapılmış bir şato. Ağzımız açık kaldı. Kapısının üstündeki yazıyı Asya okudu:

HAYAL GÜCÜ OLMAYAN BURAYA GİREMEZ VE BURADAN ÇIKAMAZ!

Parmak uçlarımızda şatoya doğru ilerledik. Rüyada gibiydik çünkü bizi Pamuk Prenses karşıladı. Gözlerimize inanamadık.

-Hoş gediniz, şaşkınlığınızı anlıyorum; beni okuduğunuz, sevdiğinizi de biliyorum.

Gelin size Cam Şato'yu gezdireyim.

Titreyerek Pamuk Prensesi takip ettik. Masal kahramanıyla konuştuğumuza bir türlü inanamadık. Birbirimize çimdik ata ata yürüdük. İçeri girdiğimizde masal karakterleri şaşkınlıkla bize baktı. İçeride Pinokyo, Rapunzel, Karagöz ve Hacivat, Nasreddin Hoca, Kırmızı Başlıklı Kız, Bremen Mızıkacıları, Keloğlan, Robin Hood ve bir sürü kahraman vardı.

Hepsi burayı nasıl bulduğumuzu sordu. Asya başımıza gelenleri anlattı. Öykü de devam etti. Burası Mihrabat Sultan Korusu'nun altındaki güzellikmiş. Öyle söylediler.

Çok güzel yemekler, pastalar, meyveler, dondurmalar ikram edildi. Yedi cüceler etrafımızda fir döndü. Kendilerini anlattılar. Bizi çok güldürdüler. Biraz rahatlamıştık. Kaybolduğumuzu, bizi arayıp aramadıklarını her şeyi unuttuk.

O gece bize mis kokulu bir oda verdiler. Biz çok yorulmuştuk. Hiç konuşmadan uyuyakaldık. Sabah Robin Hood bizi uyandırdı. Biz yaşadıklarımızı unutup tekrar korkuya, şaşkınlığa uğradık. Ama geçti.

-Günaydın şeker kızlar. Beni tanıdınız mı?

-Evet!

-Sizi tekrar geldiğiniz yere göndermek istiyoruz. Onun için ormana gidip malzeme toplamanız lazım. Size ayrıntıları Nasrettin Hoca anlatacak.

-Üçümüz de tamam, dedik. Nasrettin Hoca ile ormana doğru yol aldık. Elinde bir kitap vardı. Bu bir büyü kitabı olmalıydı. Bize yol boyunca başından geçen ilginç olayları anlattı. Bizi çok güldürdü. Elindeki kitapta yazan malzemeleri toplamaya başladık. Önce nadir bulunan sihirli limon çiçeğini bulduk. Sihirli su ve mor salkım çiçeğini bulduk. Şatoya geri döndük. Hepimiz malzemeyi karıştırmaya başladık. Sarımtırak bir renk oluştu. Nasrettin Hoca bu karışımı içmemizi söyledi. Gözlerimizi kapatıp içtik. Açığımızda hiçbir şey değişmedi. Şaşkınlıkla birbirimize baktık. Eksik bir şey mi yapmıştık? Nasrettin Hoca yarın tekrar deneyeceğiz çocuklar, deyip bizi masal anlatılan odaya götürdü. Burada Keloğlan vardı. Ayperi'yi padişahın nasıl istediğini anlatıyordu. Biz de tatlı tatlı dinledik. Ertesi gün yine ormana gittik. Üç malzeme topladık yine. Malzememiz değişmişti. Anka kuşunun tüyü, bitki şurubu, ateş taşı. İksirle bir içecek yaptık. Gözlerimizi kapatıp yine aynı anda içtik. Gözlerimizi açınca yine aynı yerdeydik. Çok sinirlendik. Ters giden neydi? Burada olmak güzeldi ama daha fazla burada kalamazdık. Bizi çok merak etmişlerdir, diye düşündük. Nasrettin Hoca:

-Sevgili çocuklar ters giden bir şey var. Biz sizi denedik. Sizi geri göndermek istiyoruz ama siz bir şeyi eksik yapıyorsunuz, bu karışımlara bir şey eklemeyi unutuyorsunuz?

Kendi aramızda eksik olan nedir, diye biraz konuştuk ama bulamadık. Bulamayacağımızı anlayan Hoca bize yardım etti.

- Cam Şato'muzun kapısının üstünde ne yazıyordu çocuklar?

İçimizden sadece Asya hatırladı.

-**"HAYAL GÜCÜ OLMAYAN BURAYA GİREMEZ VE BURADAN ÇIKAMAZ"** dedi.

Hoca:

-Evet doğru. Siz hayal gücünüzle buralara geldiniz, burada hayal gücünüzü bu iksire katacaksınız. Ama içine biraz gülmece ekleyeceksiniz. Biz buna mizah diyoruz. Hayal gücü, mizah, iksir sizin kaldığınız yerden devam etmenizi sağlayacak.

Bu sefer başaracaktık. Hayaller kurduk. İksire koyduk. Mizah bulduk, iksire koyduk. İşimiz bitince karışımı içecektik. Artık burayı bir daha göremeyecektik. İçmeden önce hepsiyle tek tek vedalaştık. Hepsi güzel şeyler söyledi. Mesela Hacivat ve Karagöz:

-Çocuklar, siz çok değerlisiniz. Birbirinizi doğru anlayın. Birbirinizi sevin, çevrenizi sevin, güldürün, iyilik yapın... Gölge oyununu da unutmayın, dediler. Pinokyo:

-Ben Geppetto'ya yalan söyledim, onu üzdüm. Siz böyle yalanlar söylemeyin. Ailenizi çok sevin.

Biz hepsiyle tek tek sarıldık. Her şeye değer bir gün geçirdik. Böyle bir günü nasıl unutturduk. Artık bizim de Mihrabat Korusu'nda bir anımız oldu. İksiri aynı anda içtik ve gözlerimizi açtığımızda aynı yerde değildik. Eski yerimize geri geldik. Sevinçle birbirimize sarıldık. Ama ağaç duruyordu, çiçek yoktu artık. Gerçekten bunlar yaşanmış mıydı?

Öykü:

-Aa, biz bu çiçeğin adını sormadık!

Asya:

-O kadar olaydan sonra aklımıza mı geldi?

-O zaman biz koyalım çiçeğin ismini, dedim. “Mihribat Çiçeği” olsun adı, dedim. Bizi başka dünyalara götürdü. Burası eşsiz bir yer.

Sonra aklımıza arkadaşlarımız ve öğretmenimiz geldi. Hemen onları aradık. Herkes ayrıldığımız gibi aynı yerlerindediler. Bu nasıl olmuştu. Sanki biz bunları yaşamamış gibiydik. Hiç kimse bizim kaybolduğumuzu bilmiyordu. Sanki zaman durmuştu. Kaldığımız yerden devam ettik.

Üç arkadaş hayal kurduk, içine mizah koyduk. Evvel zamanlara gittik, geldik. Dere tepe düz gittik. Kutu kutu pense oynadık, güldük eğlendik. İyi ki masal var, dedik. Çıktık dışarı. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi bu masalı sana kim dedi? Duru, Asya, Öykü dedi.

BÜYÜLÜ KENT ORMAN

Kent Orman'ın en gür ağaçlarının içinde çalıların dibinde bir sincabın yaşadığı zamanlar Beykoz ilçesinde Chloe adında, çok zeki ve akıllı bir kız varmış. Annesi, babası ve küçük kız kardeşi ile yaşıyormuş. Kız Kardeşi Lily uzun zamandır “büyülü” olarak anılan Kent Orman'a gitmek istiyormuş. Chloe'nin ailesi bir gün Chloe'ye şöyle demiş: «Tatlım, biliyorsun Lily uzun zamandır Kent Orman'a gitmek istiyor fakat biz işimizden dolayı götüremiyoruz. Onu sen götürür müsün?» Chloe kabul etmiş. Sonra ailesi işe gitmiş. Chloe, gidip Lily'ye bu haberi vermiş. Lily çok sevinmiş. Güneş tepede parlarken iki kız kardeş Kent Orman'a gitmişler. Lily, Chloe'nin aksine yaramaz bir çocukmuş. Sürekli bir oraya bir buraya koşturuyormuş. Chloe ise “Dur! Yapma!” diye diye peşinden koşturup duruyormuş.

Bir anda kendilerini Kent Orman'ın tam ortasında bulmuşlar. Chloe endişelenirken Lily umursamıyormuş. Lily, bir anda ablasına “Abla! Bak bak! Şu çalının arkasında bir şey var! Kesin bir sincap!” deyip çalının arkasına atlamış fakat çalının arkasındaki küçük kuyuya düşüvermiş. Chloe çok telaşlanmış ve kardeşini kurtarmak için o da atlamış. Kendilerini havada süzülürken bulmuşlar. İlk başta çılgık atsalar da biraz sonra yere düşmediklerini fark edip şaşırılmışlar. Bir süre havada süzölmeye devam etmişler. Düşüşlerinin sonunda yumuşacık bir zemine düşmüşler fakat bir

de bakmışlar ki düştükleri zemin tahta! Yukarı baktıklarında ise aslında kısa bir boşluktan düşmelerine rağmen çok yavaş düştükleri için onlara uzun geldiğini fark etmişler. Chloe içinden «Şimdiden böyle oluyorsa daha sonra neler olacak acaba?» diye düşünüyormuş. Ancak Lily için aynı şey söylenemez. İki kız kardeş tuhaf bir koridor ile karşı karşıya kalmış. Koridorda yürürken aniden bir ses duymuşlar: «Şşşt! Şşşt! Baksana!!!» İki kız kardeş şaşırarak ve korkarak etraflarına bakmışlar ve masanın konuştuğunu fark etmişler. Lily “Ha? Sen de kimsin?” demiş şaşkınlık içinde. Chloe buranın gerçekten büyüdü olduğunu farkındaymış. Masa, sertçe “Masayım işte görmüyor musun?” demiş. Ardından “Her neyse, siz buraya nasıl geldiniz bakayım?” Chloe: “Biz buraya yanlışlıkla düştük. Burası neresi? Buradan nasıl çıkacağız?” demiş. Masa ise “Burası Büyüdü Kent Orman’ın en özel ve en gizemli yeri. Buradan nasıl çıkabileceğinizi bilmiyorum. Bildiğim tek şey buradan çıkmanın kolay olmadığı. Burada bir sürü yer var.” demiş. Kızlar bunun üzerine “Peki öyleyse, bizim gitmemiz lazım.” demişler. Koridorda yürümeye devam ediyorlarmış. Koridorun sonunda bir kapı görmüşler, hemen kapıya doğru koşmuşlar. Chloe kapıyı açmaya çalışmış ama açamamış. Sonra Lily “Buldum! Açıl susam açıl” demiş. Chloe, böyle diyerek kapıyı açamayacağını söylerken kapı açılmış.

Hemen kapıdan çıkmışlar ve karşılarında küçücük bir tiyatro salonunun ortasında küçücük bir orkestra varmış. Sahnede kemanlar, piyanolar, gitarlar, sazlar ve en önde bir çellonun onları yönetmesiyle beraber bir orkestra çalışırmış. Chloe ve Lily bir koltuğa oturup onları dinleyip izliyorlarmış. Salonda onlardan başka bir sürü hayvan varmış. Orkestra çalmayı bitirince Chloe ve Lily herkesin çıktığı kapıdan çıkmışlar. Herkes kısa bir süre içerisinde dağılmış

Kızlar ise kendilerini kocaman bir ormanın içinde bulmuşlar. Ormanda türlü türlü bitkiler varmış: lavantalar, yaseminler, kaktüsler, açelyalar, nilüferler... Kızlar biraz ilerlemişler ve bir göle ulaşmışlar. Bir tek boynuzlu at ve bir flamingo göldeki nilüferlerin üstüne oturmuş, sohbet ediyormuş. Flamingo Chloe ve Lily'yi görmüş ve onları sohbet etmeye davet etmiş. Chloe ve Lily birer nilüferin üstüne oturup gölün üstünde onlar ile sohbet etmişler. Bir süre sonra tek boynuzlu at "Benim doğa perisinin yanına gitmem gerek. Onunla ormandaki kaktüsleri sulayıp daha sonra Koala, Kirpi ve Mirket'i de çağırıp bir toplantı yapacağız." demiş. Sonra Chloe ve Lily de yollarına devam etmek üzere Flamingo'ya "Güle güle!" demişler ve oradan da ayrılmışlar. Yolda yürürken Chloe oldukça güzel, parlak ve kocaman bir çiçek görmüş. Ayrıca harika kokuyormuş bu çiçek. Chloe çiçeği koklamış, ardından da Lily. Koklamaları ile çiçeğin onları içine çekmesi bir olmuş. Bu sefer kendilerini balerinlerin, şeker perilerinin ve mini robotların dans ettiği bir yerde bulmuşlar. Burada yerlerde pasta kreması varmış, bulutlar kurabiyedenmiş ve bu bulutlardan çikolatalı kar taneleri yağıyormuş. Şeker perileri balerinlere ve robotlara türlü türlü şekerler veriyorlarmış. Chloe ve Lily gözlerine inanamamışlar. Diğerleri ile birlikte dans edip, şekerleme yiyip, eğlenmişler. Daha sonra periler kızların ayaklarını yerden kesmişler. Kızlar bulutlara doğru uçuyorlarmış. Sonra bulutlara kadar varınca iki tane bulut Chloe ve Lily'yi üstlerine almışlar. Birlikte geziyorlarmış. Gökyüzünde bir sürü kule ve saray varmış. Bulutlar rotalarından şaşmadan kızları buz sarayına götürüyorlarmış. Buz sarayına geldiklerinde Chloe'nin bulutu kızlara "İşte geldik, inebilirsiniz." demiş. Kızlar bulutlardan inip saraya girmişler. Saray buzlarla kaplı, soğuk mu soğuk, büyük mü büyük bir saraymış. Kızlar hangi yöne gideceklerini şaşırmışlar.

Sarayda bir sürü mobilya varmış fakat hepsi ya buzdan ya da kardanmış. Salonun köşesindeki büyük masanın üzerinde buzdan bir vazodan içinde ise kardan çiçekler varmış. Vazo ve çiçekler kendi aralarında konuşmaya başlamışlar. Vazo: “Bunlar da kim? Ne için gelmiş olabilirler?” Çiçeklerden bir tanesi: “Bence kralımız onları görünce çok kızacak.” Diğer bir çiçek. “Onlar ile konuşalım mı?” Vazo: “Bilmem, bu tehlikeli olabilir.” Başka bir çiçek: “Bence onlarla konuşalım.” Vazo: “Peki öyleyse.” Vazo devam etmiş: “Hey! Heeyyy! Siz ikiniz buraya neden geldiniz ve nereye gidiyorsunuz? Kralımız sizi görürse çok kızar.” Chloe: “Ha? Siz de kimsiniz? Biz buraya iki tane bulut ile geldik. Bizi neden buraya getirdiler bilmiyoruz. Peki ya, buradan nasıl çıkacağız?” Çiçeklerden biri: “Size nasıl buradan çıkabilirsiniz söyleyemeyiz ama size bir ipucu verebiliriz. Bu ipucu sizi çıkışa götürecektir, emin olabilirsiniz. Lily: “Tamam, söyle bakalım”. Aynı çiçek: “Herkes bunun ile ısıtır evi, biz soğuturuz evi. Sarayın tek deliği, başka yoktur bu delikten. Dikkat! Ne kapı ne pencere sanma, yakalar kral seni. Sakın tırmanmaya çalışma, içine bir buz parçası at, görürsün sihri!” Lily: “Bu da ne böyle? Neler saçmalıyorsun? Her neyse, biz gidiyoruz.” Chloe ise: “Teşekkürler, size güveniyorum güle güle!” Vazo ve çiçekler hep bir ağızdan: “Güle güle!” demiş. Kızlar ipucunu çözmeye çalışıyorlarmış. Chloe beyninin içindeki düşüncelerle yalnız kalmak için kardan bir koltuğa oturmuş. “HmMMM, herkes ısıtmaya onlar soğutmaya kullanıyor, aynı zamanda sarayın tek deliği ama kapı ve pencere değil, ona tırmanmaya çalışmamalı, içine bir buz parçası atmamız. Isıtır soğutur bu delik, başka yok bu delikten kapı ve pencere değil, tırmanma, içine buz at.” Lily ise bu sırada sarayı geziyor. Chloe bağırarak “Buldum! Sobaaa! Evi ısıtmak için kullanılır. Bacaya yani evin tek deliğine ulaşır.

Tırmanabileceğimiz ve içine buz parçası atabileceğimiz bir şey. Yani soba!” Fakat Chloe’nin bağırmasını kral duymuş ve “Kim bağırıyor?” diye haykırarak salona geliyormuş. Chloe ve Lily sesi duyup hemen saklanmış. Kral mobilyalara bakarak “Kimdi o? Nerede o?” diye sormuş. Vazo hemen “Eeee, koltuk efendim. Seni kim eritebilir diye tartışıyorduk, o da düşündü ve bulunca o şekilde bağırdı, bir daha olmayacak.” Kral koltuğa kızgın bir şekilde baktı ve “Bir daha olmasın!” diyerek gitti. Chloe vazoya: “Soba nerede?” diye sordu. Vazo ise işte orasını söyleyemem.” dedi. Bunun üzerine Chloe ve Lily sobayı bulmak üzere sarayda gezinmeye başladılar. 5-6 dakika sonra sarayda kapısı olmayan bir oturma odasının önünden geçerken sobayı görmüşler. Bu sobanın içindeki alev çok soğukmuş. Chloe ve Lily yukarı bakmışlar, masmavi gökyüzünde bulutları görmüşler. Ardından Chloe bir buz parçası koparmış ve sobanın içine atmış. Birden sobadaki alev donmuş. Bir de ne görsünler yukarıdan aşağıya doğru buzdan bir merdiven oluşuyor. Merdivenin oluşması tamamlanınca Chloe ve Lily hemen merdivenden yukarı doğru çıkmışlar. Merdivenden yukarı çıkınca yeşil mi yeşil, büyük mü büyük bir bahçeye ulaşmışlar. Bu bahçenin sonu gözük müyormuş. Bahçenin etrafı türlü türlü bitkiler ile kapalıymış. Her yer harika bir koku ile kaplıymış. Bu koca bahçenin her tarafı çiçek ile doluymuş. Chloe ve Lily bahçeyi gezerken bir su sesi duymuşlar, bu su sesi sağ arka taraftaki fiskiyeden geliyormuş. Arkadaki fiskiyeden sonra kızlar daha ne olduğunu bile anlamadan her yöndeki fiskiyeler çalışmaya başlamış. Fiskiyeler çalışıyor ama durmuyormuş. Kısa bir süre içerisinde fiskiyeler yüzünden koca bahçe havuza dönüşüvermiş. Kızlar kendilerini suda sürüklenirken bulmuşlar. Sanki su onları bir yere götürüyor gibiymiş. Bir batıp bir çıkarken su bir anda “Merak etmeyin, nereye gitmek istediğinizi biliyo-

rum.” demiş. Kızlar biraz şaşkın bir şekilde “Teşekkürler!” demişler. Bir kez daha batmışlar ve bu sefer çıktıklarında su aniden daha da fazla dalgalanıp kızları fırlatıvermiş.

Bir de bakmışlar ki bir ağacın dibinde uzanıyorlar. Lily: “Abla, hepsi rüya mıydı?” demiş. Chloe ise “Bilmiyorum, işte bu tartışılır.” demiş. Ardından Chloe eklemiştir: “Ama artık eve gitmeliyiz. Annemler çok korkmuştur şimdi. Bir dakika ama hala güneş tepede, hava çalılıktan düştüğümüz zamanla aynı. Her neyse sanırım burası gerçekten büyülü.” Lily: “Abla, eğer zaman hiç geçmediyse biraz daha gezebiliriz değil mi?” demiş. Chloe her ne kadar yine bir şey olmasından korksa da kardeşini kırmamak için kabul etmiş. Bu sefer bir şey olmadan gezmışler ve hiçbir şey olmadan bile bu güzel orman onları büyülemiş.

Bu arada Lily'nin arkasında sincap olduğunu düşündüğü çalının arkasından gerçekten de bir sincap gelip geçmiş fakat aynı yerden kuyuya düşmeden geçmiş gitmiş...

Kent Orman'ın bir çalısından üç tane sincap çıkmış. Biri Chloe ve Lily için, biri bu masalı anlatanlar için, biri de bu masalı okuyanlar ve dinleyenler için birer güzel dilek dilemişler.

HİDİV KASRI'NIN GİZEMİ

Periler insanları büyülerken, insanlar perileri düşünürken, ağaçlar onları dinleyip büyülenirken hayat barındıran görkemli bir Hıdiv Kasrı varmış.

Hıdiv Kasrı'nın bahçesindeki şelaleyi ikiye bölen şeffaf duvarın iki tarafında da birbirini arayan iki halk varmış. Halkın yarısı daha güçlü olma yönünde çalışırken diğer yarısı nasıl diğer tarafa geçecekleri hakkında çalışırlarmış. Hiç durmadan yılda üç gün olan izinlerini bile kullanmazlarmış. Diğer tarafta ise periler yaşarmış. Periler sadece nasıl karşı tarafa geçecekleri hakkında yılda birkaç gün çalışma yaparlarmış çünkü onlar peri oldukları için kimsenin onları yenemeyeceklerini düşünürlermiş.

Soğuk bir kış akşamı insanlar çalışırken kral koşa koşa içeri girmiş. "Kızım oldu!" diye bağırılmış. Kızlarının adını Alya koymuşlar. Bu çocuk bu halkın en zekileri olan Kral ve Kraliçe'nin genlerinden olduğundan artık bu halkın en zeki insanı Alya olmuş. Kral bu sevinçli olayın ardından herkesin katılabileceği bir kutlama düzenlemiş. Herkes yıllık izin hakkını kullanarak kralın düzenlediği bu kutlamaya gitmiş. Eğlence günlerce sürmüş, halk yıllarca bu eğlenceyi konuşmuş. Yıllar birbirini kovalarken Alya büyümeye başlamış. Alya büyürken ona hep ders, hep ders çalıştırmışlar. Bütün halk duvarın gizeminin Alya'nın zekâsıyla çözülebileceği-

ne inanıyormuş.15 yaşına geldiğinde ise çalışmaktan çok sıkılmış. Bunu annesine, babasına hep söylemesine rağmen onu dinlememişler bile. Yine bir pazartesi sabahı Alya'nın sabah beşte kalkıp laboratuvara gitmesi gerekirken saat dokuzda uyumaya devam ediyormuş. Annesi eve geldiğinde “Kızım, uyuyakalmış olabilirsin ama bir daha olmasın hadi laboratuvara gidelim.” demiş. Alya ona: “Anne, gerçekten çok sıkıldım bu hayattan. Tek yaptığım duvar hakkında çalışmak . Ben oyun oynamak, konuşmak, sohbet etmek, resim çizmek, daha fazla uyumak, hikâye kitabı okumak, gönlümce dolaşmak istiyorum. Benim tek yaptığım ise beşte kalkıp, laboratuvara gidip oradan kütüphaneye geçmek, tarih kitapları okumak; kuleye gitmek, yaşlı adamları dinlemek ve eve gelip uyumak... Ben bundan çok sıkıldım, anne!” demiş ve kraliçe şok olmuş. Ona dönüp “Kızım, istersen üç gün çalışmayabilirsin ama üçüncü günün sonunda çalışmaya devam etmen gerek yoksa kanunlara göre seni cezalandırmalıyım.” demiş. Alya bunu umursamamış bile.

İlk gün gün boyu yürümüş. İkinci gün kalkmış ve resim çizmeye başlamış, o kadar güzel çizmiş ki böyle bir yeteneğini daha önce keşfedememiş olmasına çok üzülmüş. Üçüncü gün hikâye kitapları okumuş. Halk, Alya'nın izinlerini kullanmasına şaşırılmış çünkü bu aile izinleri genelde hiç kullanmazmış. Üçüncü günün sonunda ne olursa olsun çalışmalarına geri dönmesi gerekiyormuş. Dördüncü gün olduğunda Alya uyanmamış. Gelmediğini gören halk şaşırılmış. Kraliçe'nin, kızına kanunlara göre çalışmamaktan dolayı şelale cezası uygulaması gerekiyormuş. Daha önce kimseye şelale cezası uygulanmamış ama kral ve kraliçenin yapacakları bir şey yokmuş. Kral ve kraliçe kızlarını gözlerinde yaşlarla cezaya göndermişler. Alya o geceyi şelalenin altında ağlaya ağlaya geçirmiş. Sabah olduğunda Alya

dışında herkes ağlıyormuş çünkü Alya yokmuş. Her yerde Alya'nın fotoğrafı varmış ama kendisi yokmuş. Tüm halk Alya'yı arıyormuş ama tek aranan o değilmiş. İlayda da tam da Alya ile aynı anda kaybolmuş.

İlayda peri kral ve peri kraliçenin kızlarıymış. Alya ile aynı gün doğan İlayda yani su perisi kırk gün kırk gecelik bir kutlamayla karşılanmış. Yıllar yılları kovarlarken İlayda büyümeye ve öğrenmeye devam etmiş. Bu sırada gündün güne İlayda'nın ağaçlara ve ormanlara olan merakı artıyormuş. Bunu annesine söylediğinde annesi “Kızım, ormanlara girmek yasak çünkü biz periler için çok tehlikeli. Sen bir su perisisin; unutma sudan ağaçlar, ormanlar veya kuşlar yapabilirsin ama ormanlara giremezsin.” demiş. Bunu duyan İlayda çok üzülmüş, o gece sudan yaptığı yatağında uyu-muş. Uyandığında uçarak ormanları izlemiş. İlayda uçmayı çok seviyormuş, her yere uçuyormuş. Sudan yaptığı bulutta oturmuş, saatlerce ormanları izlemeye devam etmiş. Hatta o geceyi orada geçirmiş. İlayda büyürken hep 15 yaş doğum gününün hayalini kurmuş çünkü daha küçükken bir söz vermiş. Bu söz 15 yaşına geldiğinde ormanı keşfetmekmiş. Ve beklenen yaş günü gelmiş, İlayda 15. yaşına bastığında çok mutlu olmuş, artık sözünü gerçekleştirebilecekmış. Bundan sadece en yakın arkadaşının haberi varmış. Bir çanta hazırlamış, içine ihtiyacı olan her şeyi koymuş. Akşam olduğunda ormana doğru yola koyulmuş. Kral ve kraliçe ise o sırada atalarının onlara bıraktığı rivayet edilen mahzenleri ormanda aramaktaymışlar. İlayda ormana vardığında annesiyle göz göze gelmiş. Uçarak kaçmak istemiş ama peri kraliçe izin vermemiş ve sihir ile tutmuş İlayda'yı. Kraliçe: “Seni buraya gelmemen konusunda uyarmıştım, sen ne cüretle gelirsin buraya?” İlayda'nın cezası belliymiş: Şelale cezası. O geceyi ağlaya ağlaya şelalede geçirmiş. Sabah olduğunda ise

ağlayan perilermiş çünkü İlayda yokmuş. Her yerde aramışlar yine de bulamamışlar. Çünkü Alya ile İlayda kendilerini kocaman bir ormanda bulmuşlar.

Kocaman ormanın ortasında kendilerini bulan Alya ve İlayda'yı meşe, ıhlamur ve çınar ağaçları karşılamış. Alya "Bunlar ne? Sen kimsin? Neredeyim ben?" diye bağırmış. İlayda da aynı tepkiyi vermiş. Çınar ağacı: " Ben söyleyeceğim." demiş. Meşe: "Hayır, ben!" demiş. O sırada kızlar korkudan çığlık atmaya başlamışlar. Meşe daha fazla korkutmamak adına başlamış konuşmaya:

"Çocuklar, korkmayın size hiçbir şey yapmayacağız. Aslında sizler asırlardır ailelerinizin yapmaya çalıştığı şeyi başardınız. Karşıya geçmenin tek yolu buraya gelmekti." demiş. Şok olmuş bir şekilde dinleyen Alya ve İlayda az daha bayılacaklarmış. İlayda "Peki ya, neden duvar var?" demiş. Çınar ağacı: "Çünkü burası ilk var olduğunda büyük büyük atalarınız hep kavga ederlerdi ve içlerindeki kin gittikçe büyürdü, biz de savaş çıkıp da yok olmaktan korktuk bu yüzden şeffaf bir duvar koyduk aranız." demiş. Alya: "Bu duvar ne zaman kaybolacak peki?" diye sormuş. İhlamur ağacı: "Ailelerinizin içindeki nefret ve savaş kazanma duygusu ne zaman kaybolursa şeffaf duvar da o zaman kaybolacak. Bu yüzden şimdi sizi evinize tekrar yollayacağız, ailelerinize kin ve savaş arzusundan vazgeçmeleri gerektiğini anlatın. Biz gerçekten bu kötü duyguların bittiğini lalelerin renginden anlayacağız." demiş. Alya: "Anladım, ben de eskiden anlatılan o güzel lalelerin şimdilerde soluk olduğunu düşündüm." demiş. İlayda: " Ben de." demiş ve kızlar evlerine geri dönmüşler.

Başlarından geçenleri ailelerine tek tek anlatmışlar. İkisi de karşı halkın ne kadar iyi olduğundan bahsetmiş çün-

kü Alya ile İlayda birbirlerini çok sevmişler. Herkes onlara inanmış ve içindeki kötü duygulardan kurtulmuş. Laleler bu güzel niyetlerle dolan iki halktan sonra eski canlılığına, eşsiz renklerine geri dönmüş. İki kız da lalelerin güzelliğine hayran kalmış ve mutluluktan havalara uçmuşlar.

Bütün periler, bütün insanlar kini ve savaş arzusunu bir daha hatırlamamışlar. Alya ile İlayda'nın dostluğu bu barış gibi yüzyıllar boyu sürmüştü. Hıdiv Kasrı'nın bahçesinde üç lale açmış: biri insanlara, biri perilere, bir de bu masalı okuyan herkese.

KARAKULAK OTU FACIASI

Bir varmış bir yokmuş, teraziler denge değiştirirken atlar çiftlikte koştururken dünyalar güzeli bir bebek dünyaya gelmiş. Bu bebeğin doğar doğmaz bir hastalığı ortaya çıkmış. Bu hastalık bulaşıcı bir hastalıkmiş. Doktor anne ve babaya: “Bebeğinizin ciddi bir hastalığı var, bu yüzden müşahade altında kalması gerekiyor.” demiş. Bebeğin anne ve babası doktora bunun bir çözüm yolu yok mu, diye sormuş. Doktor ise dediğim gibi müşahade altında kalması gerek, diye cevap vermiş. Anne ve baba ne diyeceklerini bilmiyormuş. Eve geldiklerinde anne ile baba oturma odalarında bir mektup bulmuş. Mektupta çocuklarının hastalığını iyileştirebileceğini söyleyen bir büyücüden bahsediliyormuş. Mektupta yazan adrese gidip büyücüye olayları anlatmışlar. Büyücü; bebeğinize karakulak otunu yedirirseniz bebeğiniz iyileşecektir, demiş.

Bebeğin annesi büyücüden şüphelenmiş çünkü büyücü güvenilir gözükmiyormuş. Anne bunu babaya söylediğinde, baba büyücünün iyi niyetli olduğunu ve bebeği iyileştirebileceğini söylemiş. Doktor, anne ve babayı arayınca hastaneye gitmişler. Doktor; bebeğinizin durumu gittikçe kötüleşiyor, bu yüzden de ameliyat olması gerek ve bunun için sizin izninizi almam gerekiyor deyince, babanın aklına büyücünün söylediği şeyler gelmiş.

Ameliyatı reddederek karakulak otu bulmak için bu otun yetiştiği yaylaya bu otu bulmak üzere çıkmış. Anne, babaya karakulak otunun fotoğrafını göstermiş ve aramaya başlamışlar. Otu ararlarken annenin ayağına taş takılmış ve taşın yanında karakulak otunu görmüş. Anne, babaya otu göstermiş, sevinip hemen bunu bebeğe içirmek istemişler. Otu büyücüye getirmişler ve büyücüye otu kaynatmasını söylemişler. Büyücü otu kaynatmış ve anneye teslim etmiş. Anne ile baba hastaneye gidip bebeğe gizlice içirmişler. Doktor odaya girip bebeği kontrol ettiğinde her şeyin yolunda gittiğini görmüş ve bebeği taburcu edip anneye teslim etmiş

Aradan yıllar geçmiş. Bebek büyümüş, genç bir kız olmuş. Kızın vücudunda kızarıklar oluşmuş. Annesine gösterdiğinde, annesi o sırada okuduğu kitapta karakulak otunun büyücüler tarafından kullanıldığını okuyunca yıllar önce gittikleri büyücüden şüphelenmiş ve babasını aramış. Neden olabileceğini düşünüp başka bir büyücü çağırmaya karar vermişler. Büyücü kıza bir bakmış, sonra annesiyle özel konuşmak istemiş. Kız odadan çıkınca; kızınıza birisi zararlı bir ot içirmiş, bu ot kızınızı çok yaşatmaz, demiş. Annenin aklına karakulak otu gelmiş ve büyücüye: “Karakulak otu olabilir mi?” diye sormuş. Büyücü “Evet o ot ve benim buna yapabileceğim bir şey yok maalesef.” demiş. Anne kızına bunu nasıl söyleyeceğini düşünmüş. Kızına hiçbir şey söyleyemeyen anne, eşine de söyleyememiş. Kız bir gün evde fenalaşmış ve bayılmış. Kızlarını hastaneye getirdiklerinde kızları, hayata çoktan veda etmiş. Doktor, anne ve babaya: “Kızınızın ölümü normal değil, bir çeşit zehir olabilir.” demiş. Bunu duyan anne ağlamaya başlamış. Kendini suçlayan baba ise ne yapacağını bilemiyormuş. Çünkü kızını bu hale getiren kendileriymiş.

Aylar sonra anne ve baba, kızının anısına bir çeşme yaptırmış. Adını da “Karakulak Çeşmesi” koymuşlar. Baba: “Bir daha hiç kimseye inanmayacağım.” demiş ve bu olay onlara büyük bir ders olmuş. Onlar almış dersini, darısı bizim başımıza.

Gökten üç elma düşmüş. Biri masalı söyleyenin, biri dinleyenlerin, biri de bu çeşmeden su içenlerin başına...

BİR GELENEĞİN BİTİŞİ

Eğer bir prenses masalı arıyorsanız yönünüzü çevirin çünkü siz bir geleneğin bitişinin nedeninin masalını okuyacaksınız, tabii buna masal dersiniz.

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Beykoz'daki bir okulun, o dönemki ilk gezisi yapılacaktı. Bu nedenle herkes bu geziyi konuşuyormuş. Gezi, Beykoz'da bulunan tarihi yerlere olacaktı. Ama öğrenciler sanki Beykoz'a değil de Fransa'ya gidiyormuş gibi abartıyorlarmış.

2019 Sinem'in Ağzından:

Ya da ben ve Çakır bu konuyu hiç abartmıyorduk. Çakır benim en yakın arkadaşımdır; sanki benim klonum ama yüzümüz, boyumuz, kilomuz farklı. Gezi bizim için yine aynı olacaktı, sıkıcı tarihi eserlerle ilgili saçma sapan hayaller kurup birbirimizi güldürecektik.

1396 yazarın Ağzından:

Kale çalışmaları bitmiş ve Yıldırım Bayezid, orayı dekore ettirmiş, bunu yapan işçilere teşekkür amaçlı bir ziyafet düzenlemiş. Bu ziyafete sadece işçiler ve aileleri katılabilmiş, çocukları için ise kalede bir oda ayarlanmış. Oraya katılan kişilerden biri olan Amine ise oraya hiç gitmek istememiş. Ama ailesi olmayacağı için oraya gitmek zorundaymış. Onun en yakın arkadaşı ise oraya gitmek için çırpınıyormuş, ailesi

o kalenin inşaatında çalıştığı için gidebiliyormuş. Amine'nin ailesi kaleye gidecekleri için heyecanlıymış. İşçiler, Yıldırım Bayezid'in görme olasılığı olduğunu bildiği için her işi büyük bir dikkatle yapmış. Bazen evine gitmemiş bazen uyumadan çalışmışlar. Dekor işini de kadınlar yapmış. Amine'nin anesi davet odası gibi güzel ve şık görünmesi gereken yerleri yapmış, her bir eşyanın yerini saatlerce düşünmüş; renklerin uyumu da dahil hiçbir şeye kusursuz olduğunu düşünene kadar karar vermemiş ve renkleri seçmesi bile iki ayını almış çünkü Yıldırım Bayezid'in en iyisini hak ettiği düşünülmüş. Zeren'in (Amine'nin arkadaşı) ailesi ise Amine'nin ailesi ile beraber plan yapmış. Ve işlerini kusursuz denecek kadar iyi yapmışlar. Amine'nin ailesi Amine'nin telaşlı olmamasını yadırgıyormuş. Nasıl bir insan, Yıldırım Bayezid'in karşısına çıkacağını bildiği halde heyecanlı olmamış

2019 Sinem'in Ağzından:

Öğretmenimizin de binmesiyle yolculuğa başladık. Öğretmenimiz hepimize birer broşür dağıttı, bunlar yazıyordu:

1. *Beykoz Kasrı*

2. *Küçüksu Kasrı*

3. *Çubuklu Hıdiv Kasrı*

4. *Anadoluhisarı*

5. *Anadolu Kavağı Kalesi*

6. *Midillili Ali Reis Camii*

7. *Anadolu Feneri*

Bu gezi kısa sürer diye düşünmüştüm ama bu kadar yere gideceğimize göre okul çıkışına ancak yetişecektik büyük ihtimalle. Çakır yanımda oturuyordu, onunla sohbet etmeye başladık.

1.5 Saat Sonra:

Öğretmenimiz hiç kimse kaybolmasın diye çok uğraşıyordu. İki de bir “Çocuklar, arkadaşınızın ellerini bırakmayın!” deyip duruyordu. Birden dikkatimi bir şey çekti. Bir tane taş vardı ama bu taş diğer taşlardan çok daha farklıydı, diğer tüm taşlar turuncuyken bu yeşildi. Hemen Çakır'a gösterdim; Çakır, hocanın onlara bakıp bakmadığını kontrol etti. Bakmadığından emin oldu. Ve taşın yanına gitti. Taşa dokunmasıyla bir şey bizi çekti. Burası sanki pembe pamuk şekerden yapılmış bir kutuydu.

1396:

Zeren ile Amine beraber kaleye gitmek için hazırlanıyordu. İkisi de ailelerinden izin almıştı ve kaleye erken gidip orada oyalanacaklardı. İkisi de varmıştı. Oradaki oyunlar günümüzdekiler gibiydi sadece isimler farklıydı. Şu anki adı ile ebe oyununu oynamaya başladılar. Yavaş yavaş davetliler gelmeye başladığı için durdular ve kalenin etrafında konuşarak dolaşmaya başladılar. Zeren bir taş fark etti, yeşil miydi bu renk yoksa sarı mıydı, kafası çok karışmıştı. O zamanlarda fosforlu renkler daha keşfedilmemişti. Bu nedenle Amine'ye sordu: “Bu sence hangi renk?” Amine taşa yaklaştı ve taşa dokundu, bir şeyin içine girdi ama burası neresiydi? Onlara saniye gibi gelmişti fakat yüzyıllar boyu uyudular. Ama bir daha uyanamadılar. Çünkü bu, geleneğin başladığı gündü ve bir hata oldu. Bu da iki kişinin ölmesine neden oldu.

Sinem'in Ağzından:

Neredeydik böyle? Evet, kalenin oradaydık ama garipti. Bir dakika! Neden benim kıyafetim bu kadar garip? Üzerimdeki kıyafet sanki 1400-1500'lü yıllardaki insanların giydikleri gibiydi. Yanımdaki Çakır'a baktım, o da

benim gibi şaşkın şaşkın etrafa bakınıyordu ama o biraz fazla korkmuştu. Birden çılgılık atmaya başladı ama çılgılık atması sadece bir saniye sürdü sonra hala ağzı açık olmasına rağmen sesi çıkmıyordu. Arkamdan bir ses geldi: “Neden bütün herkes aynı tepkiyi veriyor anlamıyorum. Ne diyeceğimi hala bilmiyorum, bu olanları anlamıyorum. Kafayı falan mı yedim? Neyse ben size hemen olayı anlatayım: Siz bizim seçtiğimiz kişilerden birisiniz. Şaşırmayın, aslında bu çok sık oluyor ama hafızanızdan siliyoruz. Mesela senin bir ablan vardı ama o şu an MÖ 400’lü yıllarda yaşıyor, eğer siz de 24 saat içerisinde (Bir hologram ile bulmaları gereken şeyi gösterir.) bundan bulamazsanız ömrünüz boyu burada yaşamak zorunda kalırsınız.” dedi ve bir şey verdi. Bunun ne olduğunu bilmiyordum. “Bununla beni çağırın, genelde bunu kabul etmezler ama yine de söyleyeyim: Eğer bulursanız bir daha bir şey olmayacak yani bir daha insanlar unutulmayacak, bulamazsanız ama yine de kahraman olmak istiyorsanız ölmeyi seçebilirsiniz. Ama bu sizin isteğinize göre olacak, kendi kararım olmayacak bilesiniz.” dedi ve kayboldu.

Yazarın Ağzından (1396):

Çakır ile Sinem her yeri arar ama bulamazlar. Ama ikisi beraber konuşup kahraman olmak için bu geleneği bitirmeye karar verirler. Bu nedenle onu çağırıp kahraman olmak istediklerini söylerler ve ölürler. Ve bir daha böyle bir şey olmaz. Ve onlar sayesinde yüzlerce insan kurtulur.

Gökten düşen üç elmanın biri onlara gelememiş ama belki size gelir.

MUCİZE HİSAR

Hay dedim, huy dedim ne güzel Hisar dedim. Bir varmış, bir yokmuş Anadoluhisarı'nın tarihi ve güzel manzarasının içinde Elif adında bir kız varmış.

Günlerden bir yaz günü Elif odasının penceresinden yarı uyku hali ile dışarıyı seyrederken kedisi Boncuk'un sesini duymuş. Kendisini mavi gözlü, siyah renkli kedisinin peşinde bulmuş. Kedisi evden uzaklaştıkça Elif de evden uzaklaşıyormuş. Birden kendini, tanımadığı bir yerde bulmuş. Kaybolduğunu fark eden Elif, korkmaya başlamış. Çevresine baktığında şaşkınlıkla nerde olduğunu anlamaya çalışıyormuş. Elif etrafına bakındığında bitkilerin arasında bir de beyaz renkli uzun kuyruklu iri bir at görmüş. Bu at adeta ay gibi bembeyaz parlıyormuş. Gördüğüne inanamayan Elif attan korksa da atın yanına gitme hissine kapılmış. Elif'in yaklaştığını gören at bir anda konuşmaya başlamış. Bunu gören Elif korkudan ne yapacağını bilememiş.

At:

-Merhaba küçük kız, benden korkmana gerek yok, ben sana zarar vermem.

Bunu duyan Elif atın konuştuğuna inanamamış, ona sorular sormaya başlamış.

Elif:

-Tamam, ama sen nasıl konuşabiliyorsun?

At:

-Ben Anadoluhisarı Kalesi'ni yapan Osmanlı'nın 4. padişahı olan Yıldırım Beyazıt'ın büyüğü atıyım. Timur'la savaşmak için çok acele ettiğinden beni burada bıraktı, zaten beni götürseydi Timur'a karşı yenilmezdi.

Elif:

-Peki, seni kimse sahiplenmedi mi?

At:

-Beni kimse sahiplenemez, beni sadece iyi kalpli çocuklar görebilir.

Elif:

-Ben Boncuk adlı kedimi takip ederken evimi kaybettim, bana evimi bulmamda yardımcı olur musun?

At:

-Tabii ki yardımcı olurum.

Elif:

-Nasıl gideceğiz? Ben ata binmeyi bilmiyorum.

At:

-Merak etme, ben sana yardımcı olurum.

At birden ön ayaklarını kırarak Elif'in kendisine binmesini kolaylaştırmış. Elif, at ayağa kalkınca atın üzerinde kendini çok güvende hissetmiş. Bu durum Elif'in çok hoşuna gitmiş.

Elif:

-Beni eve götürmeden önce Anadoluhisarı'nın güzel

yerlerini bana gezdirebilir misin?

At:

-Tabii ki, Osmanlı Padişahı Abdülmecit'in yaptırmış olduğu Göksu Kasrı'ndan başlayalım. Bu kasır sık sık avlanma ve atış talimi yapmak için yapılmıştır. Hatta bugünkü Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk de 1927'de İstanbul'a dönüşünün ardından burada kalmıştır. Göksu Deresi'ne doğru yol alalım. Sağında solunda çay bahçelerinin ve kenarlarında kayıkların yatların bulunduğu küçük bir marinaya dönüşen inanılmaz tabiat güzelliğini gözler önüne seren, âşıkların sandal sefaları yaptıkları Göksu Deresi'ni görmeni istedim. Çünkü benim en çok sevdiğim yerlerden biri. Yalnız kaldığımda genelde burada oluyorum.

Elif, evine geldiğinde ata çok teşekkür etmiş ayrıca bugünü unutmayacağına söz vermiş. Ata sarılarak vedalaşmış. Elif, attan inerek çok yorgun bir halde odasına gitmiş ve yatağının üstünde Boncuk'u görünce sevinçli bir şekilde kedisine sarılarak uyumuş.

Gökten üç at inmiş üçü de Beykoz'u seçmiş.

ANADOLUHİSARI

Bir varmış bir yokmuş dünyayı kirletenler çokmuş. Dünyadaki çoğu insan gibi etrafa çöp atan bir çocuk varmış. Bu çocuğun adı Deniz'miş. Deniz, Anadoluhisarı Ortaokulunda 7. sınıf öğrencisiymiş. Deniz, diğer insanlar gibi etrafa çöp atan bir çocukmuş ve bundan rahatsız olan arkadaşları Deniz'i uyarmışlar ama Deniz onları dinlememiş. Masallar âleminde yaşayan bir iyilik perisi bu durumu fark etmiş ve bu sorunu birinin durdurması gerektiğini düşünmüş. Buna dur demeliymiş çünkü peri ileride olacak kötülükleri görmüş, her yer çöp ile dolmadan harekete geçmiş.

Peri Denizin yanına gelmiş ve şöyle demiş:

- Sen bu güzel ilçenin bu güzel tarihinin gelecekte ne olacağını biliyor musun?

- Hayır, bilmiyorum.

- Peki, nasıl kazanıldığını?

- Hayır.

Ve tam o sırada peri Deniz'i geçmişe götürmüş. İstanbul'un kazanılmasında çok yardımcı olmuş insanlar orada bizim şimdi rahat yaşayabilmemiz için canlarını feda etmişler. İçinde bulunduğumuz zamana geri dönmüşler ve peri işimizin daha bitmediğini anlatmış. Bu kez de Deniz'i geleceğe götürmüş. Her yer çöp içindeymiş. Deniz daha da şaşırılmış.

Yeniden şimdiki zamana döndüklerinde Deniz özür dilemiş ve bir daha çöp atmayacağını söz vermiş. Atanları da uyaracağını belirtmiş.

Bu olayın üzerine Deniz herkesi uyarmaya başlamış ve projeler, etkinlikler yapmış. Hepsi bu güzel yeri kurtarmak içinmiş. Deniz tüm bunları yaparken periler de boş durmamış, insanları uyarmaya devam etmişler ama bir sorun varmış. Onlar çabalarken köstek olan insanlar... Perilerin insanüstü bir varlık olması işleri hızlandırıyormuş fakat yine de yeterli olmuyormuş. Dünya günden güne daha kötüye gidiyormuş özellikle de Beykoz...

Aradan beş yıl geçmiş. Bu geçen zaman da çalışmalar devam etmiş ama yeterli olmamış. Bir gün kötü kalpli insanlar Anadoluhisarı'nın yıkılması gerektiğini düşünmüşler ve buna dur diyen olmamış. Tam makinelerle yıkım başlayacakken Deniz onları durdurmuş ve şöyle demiş:

- Ben, geleceği gördüm ve bu yapıyı ne pahasına olursa olsun yıktırmayacağım. Ayrıca şu an bu güzel şehirde yaşayabiliyorsak hepsi bu kale sayesinde!..

Deniz'i destekleyen insanlar da buna karşı çıkmış, periler de karşı çıkmak istemiş ama o kadar insanın önüne çıkmaları doğru olmazmış. Deniz ve destekçileri yıkımı durdurmuşlar ve bu kötü kalpli insanlara karşı kazanılan ilk zafermiş. 2044'e kadar bu savaş devam etmiş ama Deniz, destekleyicileri ve perileri artık bir şey yapamıyormuş. Beykoz çok kötü bir haldeymiş.

Periler Deniz'in yanına gelip artık tek bir çarelerinin kaldığını söylemişler ve liderlerini çağırmaya gitmişler. Ondan sonra Deniz, Anadoluhisarı'nda oturup Beykoz'un çöküşünü izlerken aklından şunlar geçmiş: "Ben böyle olacağını biliyordum. Böyle kötü bir şey olacağını biliyordum

engellemeye çalıştım ama olmadı. Bir zamanlar ben de o insanlar gibi olduğum için kendimden utanıyorum.”

Tam o sırada beyaz bir ışık parlamış, gelen bir insan değilmiş. Bembeyaz parlıyormuş ve Denize;

- Sen diğer insanlar gibi davranmadın ama durduramadım. Sana minnettarım.

Bunları söyledikten sonra adam, ellerini şehrin üstüne tuttu ve bir ışık patlaması yaşandı. Deniz gözlerini ovuşturdu ve açtığına gözlerine inanamadı. Etrafı yemyeşildi. Beykoz eski günlerdeki gibi çok güzeldi. Tam beyaz, parlayan adama teşekkür edecekken orada olmadığını gördü ve o adamın perilerin lideri olduğunu anladı. Bu güzel ilçe Beykoz'da, Anadoluhisarı'nın tepesinde, huzurla Beykoz'u izledi. Beykozlular ermiş muradına biz çıkalım kerevetine.

YOROS KALESİ MACERALARI

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde, kalbur saman içinde ülkenin birinde bir kız yaşarmış. Bu kızın adı Rüya'ymış. Rüya, kitap okumayı çok seven, resim çizme yeteneği olan bir kızmış. Bir gün Rüya yine Türkçe dersindeymiş, dersin bitmesine on dakika kalmış. Rüya'nın öğretmenininkine aklına harika bir ödev gelmiş. Öğretmen, ödevde öğrencilerden Yoros Kalesi'nin tarihini, geçmişini araştırmaları ve haftaya sınıfta sunum yapmalarını istemiş. Sonunda okul bitmiş ve Rüya eve gitmiş. Eve gelir gelmez hemen bilgisayarının başına geçip araştırma yapmaya başlamış. Birkaç kaynaktan araştırma yapmış ve Yoros Kalesi hakkında birçok bilgiye ulaşmış. Sonra da ulaştığı bilgileri baştan sona okumuş. Artık Yoros Kalesi hakkında her şeyi öğrenmiş. Nihayet sunum günü gelmiş. Rüya çok heyecanlıymış, heyecandan yerinde duramıyormuş. Sonunda sıra Rüya'ya gelmiş. Rüya ödevini baştan sona sunmuş ve getirdiği görsellerle desteklemiş. Öğretmen "Aferin Rüya sunumun çok güzel olmuş" demiş. Rüya, öğretmenin sunumunu beğenmesine çok sevinmiş. Ertesi gün Rüya okuldan geldiğinde annesine "Anne, Yoros Kalesi'ni çok merak ediyorum, hafta sonu gidebilir miyiz?" demiş. Annesi de "Olur, hafta sonu seninle gidebiliriz" demiş. Kocaman bir haftadan sonra nihayet hafta sonu gelmiş. Rüya çok heyecanlanmış. Çünkü ilk defa Yoros Kalesi'ne gidecekti. Öğlene doğru Rüya annesinin yanına gitmiş ve

“Anne, Yoros Kalesi’ne ne zaman gideceğiz?” diye sormuş annesine. Annesi de “ Birazdan yola çıkarız” diye cevap vermiş. Anne-kız arabalarına binmişler. Az gitmişler uz gitmişler dere tepe düz gitmişler ve sonunda Yoros Kalesi’ne varmışlar. Rüya çok heyecanlanmış. Bir an önce içeri girip içeriği gezmek, incelemek istiyormuş. İçeriye girmiş. Bir anda bir şey dikkatini çekmiş. İlk önce bunu ne olduğunu anlamamış ve biraz yaklaşmış. Elini değırdirdiğinde bunun bir portal olduğunu fark etmiş ve hamen portalın içine atlamış. Sonra birden kendini değışik bir yerde bulmuş. Biraz sonra yanına bir peri yaklaşmış ve “Merhaba” demiş. Rüya, periye “Hey, sen kimsin ?Burası nersi?” diye sormuş. Peri de “Ben bir periyim, burası da Masallar Ülkesi.” demiş. Rüya “Burdan nasıl çıkabilirim?” demiş. Peri de “Eğer bilmeceleeri bilebilirsen burdan çıkabilirsin.” demiş. Sonra da peri ilk bilmeceyi sormuş. Demiş ki “Parlar parlak, değıerli taşlar.” der demez anında peri yok olmuş. Rüya düşünmüş, taşınmış ve cevabı bulmuş. Yanındaki masanın üstünde parıl parıl parlayan bir elmas varmış. Rüya hemen elmasın altına bakmış ve birinci notu bulmuş. Kağıtta “Tebrikler” yazıyormuş. Sonra bir anda peri tekrar ışınlanmış ve “Aferin Rüya doğıru cevapladın.” demiş ve ikinci bilmeceyi sormuş. “Gelelim ikinci bilmeceye, dört tarafı suyla çevrili kara parçası?” demiş ve duvarda Heybeliada’nın resmini görmüş. Bakmış dört tarafı suyla çevrili, hemen resmin arkasına bakmış. Doğıru bilmiş, cevap adaymış. Peri tekrar ışınlanıvermiş ve “İşte son bilmececi soruyorum Rüya, hazır mısın?” demiş. Rüya “Evet hazırım.” demiş. Peri de “O zaman son bilmecen geliyor, içine koyarsın laleyi sümbülü, onunla güzel görünür çiçekler.” demiş. Rüya düşünmüş, taşınmış ve “İçine çiçek koyuluyosa bu vazodur” demiş. Hemen masanın üstündeki vazonun içine bakmış ve yine doğıru bilmiş. Sonra peri yine ışınlanmış ve

“Aferin Rüya tüm bilmeceleri doğru cevapladın. Artık Yoros Kalesi’ne geri dönebilirsin, bir de sana bir sürprizim var.” demiş. Rüya da merakla “Ne sürprizi?” diye sormuş. Peri de sürpriz söylenmez zaten birazdan göreceksin.” demiş. Sonra Rüya birden Yoros Kalesi’ne işınlanmış. Rüya yerde elinde poşetle oturuyorken uyanmış. Etrafına bakınmış ve Yoros Kalesi’nde olduğunu fark etmiş. Sonra elindeki poşeti içine bakmış, poşetin içinde bir not ve bir kitap varmış. Rüya hemen poşetteki nota bakmış. Notta “Rüya bu kitap benim sana hediyem, ben arkadaşın peri.” yazıyormuş. Sonra da Rüya, Yoros Kalesi’ni baştan sona gezmış. Gökten  elma düşmüş, biri bu masalı okuyanın başına, biri bu masalı dinleyenlerin başına, biri de meraklı bütün çocukların başına.

GÖKSU ASASI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; develer tellal, pireler berber iken... Az gittim uz gittim ama ben böyle güzel bir yer görmedim. Beykoz denilen huzurlu, tertemiz, yeşilliklerle dolu bir yer varmış. İnsanlar mutlu mesut yaşamlarını sürdürürlermiş. Bu bölgenin de bir kralı varmış.

Kralın adı Gök'müş. Gök çok iyi kalpli bir insanmış. Mavi gözleri varmış. Gür sakalı ile tanınmış. Anadoluhisarı adı verilen bir kalede yaşamış. Halk onu çok severmiş. Gök Kral'ın ayak işlerini yapan bir hizmetçi varmış. Adı Mina imiş. Cesur ve çok iyi kalpli bir kızmış. Ela rengi ve ışıltısı eksik olmayan gözleri varmış. Parlak sarı saçları varmış.

Bu huzurlu bölgenin korktuğu bir şey varmış. Yıllar öncesinde, adı Duman olan bir büyücü bu bölgenin huzurunu bozmaya yemin etmiş. Tüm diyarların en güçlü varlığının kendisi olduğunu düşünürmüş. İnsanlara işkence eder, huzurlarını bozarmış. İnsanlar ondan çok korkarmış. Yıllar önce izi kaybedilmiş. Ama Gök Kral, onun bir yerde saklanıp doğru zamanı beklediğinden bahsetmiş.

Bu halk böyle endişelenirken Duman planının ilk aşamasını gerçekleştirmiş bile. Kendisi ne kadar güçlü olsa da aniden halkın karşısına çıkamazmış. Planının ilk aşaması Göksu Deresi denilen dereyi büyülemekmiş. Bir gece sak-

landığı mağaradan çıkmış. Kocaman, siyah pelerinini uçura uçura derenin yanına varmış. Ellerini dereye doğru uzatmış ve gözlerini kapatmış. Laneti mırıldanmış. Damarlarında bir ışık yanıp sönüyormuş sanki. Parmaklarının ucundan çıkan ışın, hızla dereye doğru yol almış. Işın, suyun altına inmiş ve kaybolmuş. Biraz sonra ise dere, ışının rengiyle parlamış ve sönmüş. Sonra dereden siyah bir duman çıkmış. Büyücü Duman, küçük bir kahkaha atmış ve hızla mağarasına doğru yol almış.

Ertesi sabah, halk olanlardan habersiz bir şekilde uyanmış. Gök Kral, Mina'dan su istemiş. Mina başını sallamış ve derenin yanına gitmiş. Testiye biraz su doldurmuş. Kaleye doğru yürümüş. Gök Kral onu bekliyormuş. Mina kralın bardağına suyu koymuş ve "Buyurun efendim." demiş. Gök Kral ona gülümsemiş. "Teşekkür ederim kızım." demiş. Bir yudum almış ve öksürmeye başlamış. Mina telaşlanmış.

"İyi misiniz efendim?" Onun ellerini tutmuş.

Gök Kral nefes nefese kalmış. Diğer hizmetçiler onu odasına götürmek için gelmişler. Biri durmuş ve Mina'ya bakmış.

"Boş durmasana sersem! Git ve şifacıyı çağır." demiş.

Mina kendini çok kötü hissediyormuş. Oysaki her zaman yaptığını yapmış. Derince iç çekmiş ve şifacıyı çağırarak için kaleden çıkmış. Şifacı hemen gelmiş. "Bir şeyden zehirlenmiş. En son ne yediğini veya içtiğini sorabilir miyim?" demiş. Gözler Mina'ya çevrilmiş. Mina bir adım öne çıkmış. "Ona sabah su getirmiştım. Onu içti ve... Ben neler oldu hiç bilmiyorum!" Mina gözyaşlarını daha fazla tutamamış.

"Gördünüz mü?" demiş bir hizmetçi. "Bakın, nasıl ağlıyor! Kralımızı o zehirledi!"

Şifacı, sakın bir tavırla «Hemen bir kanıya varmayalım.» demiş. Mina «Ona her zaman yaptığım gibi dereden su doldurdum. Ben başka hiçbir şey yapmadım!» demiş. Bir yandan da gözyaşlarını siliyormuş. Parlak ela gözleri, ilk defa ışıldamıyormuş.

“Belki de suda bir şey vardır, fark etmediğin bir şey...” Mina bunun üstüne biraz düşünmüş. “Su, sanki biraz farklı kokuyordu...” demiş ve susmuş. Şifacı hemen birkaç şifacıyla beraber derenin yanına gitmiş. Şifacı suya elini daldırmış ve koklamış. “Olamaz!..”

“Ne buldunuz efendim?”

“Duman... Duman geri dönmüş olmalı! Bu laneti ondan başka kimse yapmış olamaz.” Herkes çok şaşırılmış.

Günler geçmiş. Bu olayı herkes öğrenmiş. Herkes te-dirginmiş. Toprak adında bir hizmetçi Mina’yı çağırılmış.

“Ne oldu Toprak?”

“Mina, Gök Kral gittikçe kötüleşiyor. Benden sana şunu iletmemi söyledi...”

“Biliyorum, beni kovacağını biliyorum. Hemen eşyalarımı toplayabilirim.”

“Hayır Mina. Seni kovmayacak. Bunu düşünme bile. Duman’a karşı sen savaşmalısın Mina. Senin yapabileceğini söylüyor kralımız. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi? Sakın itiraz etme, tek kurtuluşumuz sensin. Yoksa yok olup gideceğiz. Yalnızca izleri takip et, alacakaranlıkta...” Dolabı işaret etmiş. “Senin için hazırlatmış kralımız.”

Mina dolabı açmış. İçerisinde bir zırh duruyormuş. “Çok teşekkürler.” demiş. Artık hazırmış. Toprak, ona ok ve yay bile vermiş. Mina onları da almış ve kaleyi terk etmiş.

Derenin yanına gitmiş. Su, yine kötü kokuyormuş. O sırada yerdeki bir iz dikkatini çekmiş. Eğilmiş ve daha dikkatli bakmış. Yerde tek bir harf varmış. “D” harfi. Mina izi bulmuş. Çalılar kıpırdamaya başlamış. Mina başını oraya çevirmiş. Önce kimseyi görememiş. Ancak bir anda, kendisine doğru koşan bir kurt görmüş. Mina hızla ayağa kalkıp koşmaya başlamış ancak kurt çok hızlıymış. Hemen okunu çıkarmış ama bir yandan da koşmak zorundaymış. Gördüğü bir ağaca tırmanmak için ayağını bir çıkıntıya koymuş. Hızlıca tırmanmış ve dalın üstüne oturmuş. Okunu çıkarmış ve yayını germiş. Kurda doğru fırlatmış. Ok, kurda saplanmış ve kurt yere yığılmış. Mina rahatlamış ve hızlıca ağaçtan inmiş ve koşmaya başlamış. Yalnız kurdun üstünden ışıklar çıkıyormuş. Mina kurdun yanına gitmiş. Üzerinde yine aynı iz varmış, “D” harfi. Işıklar sönmüş. Mina kendi kendine mırıldanmış. “Duman, bu kurdu büyülemiş! Eğer kurt o taraftan geliyorsa, Duman oralarda olmalı!” Hızlıca kurdun geldiği tarafa doğru koşmuş. Derenin yanına gelmiş. Üstüne çıktığı ağacın olduğu yerde günışığı varken Mina, derenin yanına yaklaştıkça etraf kararıyormuş. Oysa derenin yanına ilk geldiğinde etraf günlük güneşlikmiş. Etraf artık iyice kararmış, ancak Mina’nın tahminine göre saatin daha iki sularında olması gerekiyormuş. Mina yine okunu yayına geçirmiş. Temkinli bir şekilde yürüyormuş. Bir melodi duymaya başlamış. Ancak bu melodi, huzur verici değilmiş. Ürkütücü bir melodiymiş. Mina melodinin geldiği yere doğru yürümüş ve korkutucu bir ses duymuş.

“Burası, korkak küçük bir kız için değil, git buradan!”
Mina çok korkuyormuş ancak tüm gücüyle bağırılmış.

“Ben küçük ve korkak bir kız çocuğu değilim! Ben, cesur ve genç bir kadını; ben, Mina’yım!”

Ses gittikçe daha yakından geliyormuş. “Sen, benim ortağımın kalesindeki küçük hizmetçi misin? Git ve sözüm ona iyi kalpli kralına hizmet et!” Mina yine bağırmış. “Gök Kral, bu diyarların en iyi kalpli kralı ve büyücüsüdür! Senin ortağın falan da değil! Bana korkak diyeceğine önüme gel-sene, yoksa asıl korkak sen misin?” Mina alaycı bir şekilde gülmüş. Bir ses gelmiş ve arkasını dönmüş. Duman, Göksu Deresi’nin üstünde yürüyormuş.

“Yıllardır kralımız dediğiniz kişi, benim ortağım küçük kız.”

“Küçük bir kız değilim ben! Ayrıca Gök Kral öyle biri değil!”

“Emin misin zavallı ve sözüm ona korkak olmayan hizmetçi? Arkana bak.”

Mina arkasını dönmüş ve gözleri fal taşı gibi açılmış. Bu, Gök Kral’mış. Siyah bir cüppenin içindeymiş.

“Yıllardır size yalan söylüyordum Mina. Sen ve aptal halk buna inandı! Zavallılar. Zor durumdaydılar ve bir sahtekâra inandılar. Ne üzücü...” Gök, kahkaha atmış ve kılıcıyla beraber Mina’ya doğru koşmaya başlamış. Mina geri geri adım atarken ayağı takılmış ve suya düşmüş. Gözlerini açmaya korkuyormuş ama açmış. Hızla yüzeye çıkmış. “Ne yapacağım ben? Onlara karşı koyamam!” diye düşünmüş. Ancak bir anda etrafı mavi bir ışık kaplamış. Gök ve Duman donup kalmış. Mina ne olduğunu anlamaya çalışırken bir anda suyun hızla hareket etmeye başladığını görmüş. “Ben, Göksu’yum Mina. Yıllardır ismimi yalnızca bir dere olarak andığınız kişi benim. Bir zamanlar bu bölgenin kralı da bendim. Duman ve Gök halkımı öldürdü. Ben ise beni bulmasınlar diye suya daldım. Tam buraya. Sonra su ile bütünleştim. Onları yok etme şansımız varken kaybedemeyiz.

Asamı sana veriyorum. Onu hep koru, vakti gelince de en güvendiğin insana ver. Beni ancak böyle onurlandırabilirsin.” demiş. Su hızla Mina'ya doğru bir dalga göndermiş. Mina ıslanmış ama yere bir asa düşmüş. Hemen onu eline almış. Suyun hızı normale dönmüş. Gök ve Duman yeniden hareket etmeye başlamışlar. Mina, vücudu başkasına aitmiş gibi hissediyormuş ve tedirginmiş. Gök, bir lanet mırıldanmış ve Mina'yı havaya kaldırmış. Mina, boğuluyor gibiymiş. Duman gülüyormuş, ancak Mina'nın elindeki asayı görünce endişelenmiş. “Göksu Asası!” demiş. Gök, hemen laneti bozmuş ve Mina yere çakılmış. Mina hemen asayı onlara doğrultmuş ve ne olduğunu anlayamadan asadan çıkan ışın onlara çarpmış. Bir patlama olmuş. Mina gözlerini kapatmış. Patlama sona erince bir bakmış ki, Gök ve Duman bir buz gibi eriyormuş. Tamamen erimiş ve onlardan geriye kalan tek kalan şey siyah bir duman olmuş, onlar da asaya toplanmış. Mina nefes nefese kalmış. Asaya bakmış. Üzerinde “Göksu Asası” yazıyormuş, gümüşten. Alacakaranlık, bir anda kaybolmuş. Etraf yine günışığıyla aydınlanmış. Mina, başardığı için gözyaşı döküyormuş. “Yaptın Mina, başardın!” demiş ve elleriyle akan gözyaşlarını silmiş.

Günler ve haftalar birbirlerini kovalamış. Herkes Gök'ün aslında kim olduğunu öğrenmiş. Artık Beykoz'un yeni kraliçesi, Mina'ymış. Bir gün, Mina'nın yanına bir hizmetçi gelmiş. Bu, ona yardım eden Toprak'mış.

“Kraliçem,” demiş, “Size bir şey söylemeliyim.”

“Buyur Toprak.”

“Ben, başından beri Gök'ün kim olduğunu biliyordum. Çünkü ben, Göksu Kralı'nın varisiyim. Gök, ben kimseye anlatmayayım diye bana işkence etmişti. Zırhı ayarlayan bendim. Hepsisi benim fikrimdi. Gök böyle bir şey emretmemişi.

Aslında sen Duman ve Gök'ün yıllardır korktuğu kişisin. Bir gün yok edileceklerini biliyorlardı. Onları öldürebilecek tek şey, Göksu Asası idi. Yalnızca onu çıkarabilecek şerefe sahip kişi o asayı bulabilirdi. Beykoz'u hep sevmiş ve korumuş birine gösterirdi kendini büyük büyükbabam. En son onu Kraliçe Bahar çıkarmıştı. O sizin büyük büyükanneniz efendim. Büyük büyükanneniz gibi şerefe sahip olan kişi siz oldunuz kraliçem..." Toprak susmuş. Mina şaşkınca onu dinlemiş. Tahtından kalkmış ve ona sarılmış. "Teşekkürler, Toprak..." Yerine geri oturmuş, "Rica etsem, bir mektup yazabilir misin?" demiş. Toprak "Hemen Kraliçe'm." demiş. Mina yazılacak şeyleri söylemeye başlamış, Toprak ise yazmaya.

"Bundan böyle, bölgeyi daha iyi yönetebilmek için bir meclis kurulacak. Fikirler burada değerlendirilecek. Meclis üyeleri de yönetimde söz sahibi olacak. Meclisin başkanının ise, Toprak Yeşilyaprak'ın olacağını duyurmaktan onur duyarım." demiş ve göz kırpmış. Toprak'ın gözleri dolmuş ve "Yazdım, hemen halka duyurulacak." demiş ve kapıya yönelmiş.

"Mina Kraliçe'm... Teşekkürler." demiş. Bundan böyle; Mina Kraliçe, Toprak Yeşilyaprak ve meclis üyeleri bölgeyi huzurla yönetmiş ve insanlar eski huzurlu günlerine dönmüş.

Masalımız burada son bulmuş. Asayı bulabilme şerefi üç kişiye gitmiş. Biri akıllı ve iyi kalpli insanlara, biri bu satırları güzel gözleriyle okuyanlara, biri ise bu masalı söyleyene...

PRENSES VE CÜCE

Bir varmış bir yokmuş. Beykoz'da insanlar yokuş yukarı yürür iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken... Türküler yakılır iken, şöyle bir masal anlatmışlar.

Çok eski zamanlarda, şimdi Beykoz'da olduğu gibi, Yoros Kalesi varmış. Kalenin kralı; üç oğlu, bir kızı ve hatunu ile bir güzel yaşarmış. Bir de bu kalenin altında peri ve cüce aileleri yaşarmış. Peri ve cüce aileleri birbirlerini severlermiş fakat kral ve ailesini sevmezlermiş. Bir de kralın bir korkusu varmış. Eğer kızını tahta çıkarmazsa oğulları arasında savaş çıkacağını düşünürmüş. Bu yüzden kral ölünce yerine prensesin tahta olacağını herkes bilirmiş.

Bir gün kral artık kızının evlenmesi gerektiğini düşünmüş. Ardından ilanlar vermiş, duyurular yapmış. Kral, kızının kiminle evleneceğine karar vermek için bir yarışma düzenliyormuş. Tabi tüm bu ilanları Yoros Kalesi'nin altında yaşayan peri ve cüce aileleri de duymuş. Bunları duyan her iki ailenin de aklına aynı şey gelmiş. Periler bir cüceyi insan kılığına sokarak yeryüzüne gönderecek ve prensesle evlendireceklermiş. Bu sayede ülkede işleri karıştırıp, iç savaş çıkaracaklarmış.

En sonunda o gün gelmiş. İçinde bizim cücenin de bulunduğu yirmi kişi kalenin önünde toplanmış. İlk yarışma, koşu yarışımı. Bizim cüce bu yarış kolay geçmiş. On

kişi ise elenmiş. Diğer on kişi ise kendi aralarında greşmiş. Cüce ise bu yarışmada az kalsın kaybediyormuş ama yine de birazcık tılsım kullanarak kazanmış. Bu yarışmada ise altı kişi elenmiş. Kalan dört kişi ise kılıç yarışına başlamış. Cüce yine birazcık tılsım kullanıp kazanmış.

Çok güzel bir düğün yapılmış. Prenses ve insan kılığındaki cüce evlenmişler. Bu sırada cücenin üstündeki tılsım sayesinde hepsini gören peri ve cüce aileleri çok keyifliymiş.

Prenses tahta oturunca cüce de kral olmuş. Cüce, ilk günlerde işini çok iyi yapmış. Ama parayla kendini kaybetmiş. Bu durumdan haberdar olan ailelerin keyfi ise günden güne kaçmış. Cüce yle kibirlenmiş ki hizmetçi kılığında, neler olduğunu öğrenmek için gelen periye bile hakaret etmiş.

Artık buna dayanamayan aileler ise pes edip, cücenin üzerindeki tılsımı kaldırmış. Tılsım üzerinden kalkınca bizimki yine cüce olmuş. Eşinin bir anda cüceye dönüştüğünü gören kızcağız deliye dönmüş. Ardından hemen cüceyi zindana göndermiş. Cüce ise herkesi kandırıp paranın peşine düşmenin ne kadar yanlış olduğunu acı bir şekilde öğrenmiş.

Gökten  elma düşmüş. Biri okurların, biri cücenin, biri de dostlarını hiç kandırmayanların başına... Dilerim ki üçüncü elma hep sizin başınıza düşer...

YOROS KALESİNDEKİ GİZEMLİ KİTAP

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde dünyanın en güzel yerinde bir şehir varmış. Bir yanı hırçın mı hırçın kara bir deniz, diğer yanı durgun masmavi bir deniz ve iki deniz arasında kurulmuş bu şehir... İçinden de büyük bir nehir gibi boğaz geçmekteymiş. Öyle bir güzelmış ki duyanlar duymayanlara, görenler görmeyenlere bu şehri anlatırmış. Günlerden bir gün bu şehrin üzerini kara bulutlar kaplamış. Maviliklerin rengi solmuş, hırçın deniz çılgına dönmüş ve denizi sert dalgalar vurmuş. Yıldızlar parıltısını kesmiş, gün soluk doğmuş, geceler koyu karanlığa bürünmüş. Şehrin büyükleri toplanmış, düşünmüş, konuşmuşlar ama hiçbir şey bulamamışlar. Artık umutları kesilmiş, şehir sessizliğe bürünmüş. Şehrin mahallelerinden birinde Cesur adında bir çocuk yaşıyormuş. Cesur, ismi gibi korkusuz, bir o kadar da meraklıymış. Her şeyi gözlemler, herkese sorular sorarmış. Annesi bu özelliğini büyükbabasından aldığını söylemiş. Büyükbabasını çok erken yaşta kaybetmiş. Ama onunla oyunlarını sohbetlerini hiç unutmamış. Şehrin bu çaresizlikle kaplandığı günlerden bir gün, Cesur, rüyasında büyük babasını görmüş. Büyükbabası Cesur'a: "Madem birlikte oynadığımız oyunları yaptığımız sohbetleri unutmadın, sakladığımız sandığı da hatırla evlat." diye seslenmiş. Cesur, rüyanın etkisi ile yataktan fırlamış, hemen sandığı sakladıkları yere giderek sandığı çıkarmış. İçindekileri karıştırırken en altta, bez bir

keseinin içinde bir kitap görmüş. Kitabı anımsamaya çalışan Cesur, kesenin içinde bir not bulmuş. Notta, “Şehir karanlığa bürünüp herkes umutlarını yitirdiğinde bu kitap sana yol gösterecek.” diye yazıyormuş.

Büyük heyecanla kitabın sayfalarını karıştırmaya başlamış Cesur. Kitap, tepede Yoros adlı bir kalenin gizli bir köşesine saklanmış bir kitaptan bahsediyormuş. “Ama bu tepe neredeydi, hangi kale bu?” gibi sorularla dolmuştu kafası. Sanki aklını okurcasına kitap ona cevaplar veriyormuş. Önce Göksu Deresi’ne gitmeliymiş. Aradığı cevaplardan bazıları oradaymış. Cesur, kitabı yanına alarak sabahın olmasını beklemeden yola koyulmuş. Sabahın ilk ışıkları ile Göksu Deresi’ne ulaşmış. Ulaşmış ulaşmasına da buradan nasıl cevap alacakmış, hiçbir fikri yokmuş. Şaşkın şaşkın derenin etrafında dolanmaktan yorulmuş, bir kenara oturup etrafını izlemiş. Bir anda, sandıkta bulduğu kitabın sayfaları rüzgârdan açılmış. Cesur birden dikkatini kitaba vermiş ve şu cümleleri görmüş: “Gözlerini kapa ve dereyi dinle. Kalbini aç ve dereye seslen.” Cesur, gözlerini kapatmış dereye seslenmeye çalışıyormuş. O sırada bir anda, ölmüş olan büyükbabası ortaya çıkmış ve ona seslenmiş: “Evlad dereyi geç ileride Hisar Kalesi’ni göreceksin. Kalenin kapısındaki tokmağa dokun. Kalp atışlarını hissedene kadar bekle ve sonra bu derenin sesiyim diye seslen, kapısına gideceğin yerin pusulasını verecek. Kalenin kapısı ona bir yol gösteriyordu. Boğazı ve hırçın denizi takip et. Boğaz bitmesine yakın küçük bir kasaba göreceksin. Orada insanların hikâyelerini dinle ve o hikâyelerde aradığını bulacaksın.”

Kasabanın tepesinde çok eski zamanlarda bir kale yapılmış. Sonra sessizliğe bürünen bu kale için hikâyeler anlatılırmış. Gel zaman git zaman ağaçlar kapladıkça etrafını, unutulmaya yüz tutmuş. Büyükler, çocukları bu te-

peye çıkmasını diye kale hakkında hikâyeler uydurmuşlar. Uydurmuşlar uydurmasına da zamanla herkes inanır olmuş bu hikâyelere. Kalenin adını, kaleyi yapanlar kutsal yer anlamına gelen Yoros koymuşlar ama hikâyeler uyduruldukça kutsallığı hafızalardan silinmiş. Geriye sadece ürkütücü hikâyeler kalmış. Cesur, koyulmuş yola. Tepeye yaklaştığında bembeyaz tüyleri parlayan melek gibi bir tilki çıkmış karşısına. Tilki, Cesur'un Yoros Kalesi'ne çıkacağını biliyormuş ve ona korkmaması gerektiğini, yolunun aydınlanacağını söylemiş. Cesur, tilkiye sen nereden çıktın karşıma, diye meraklı meraklı sormuş. Tilki, sadece bana güven, diyerek oradan ayrılmış. Cesur, tepenin yakınındaki kasabaya ulaşmış. Orada sormuş soruşturmuş, o kadar gerçekçi hikâyeler dinlemiş ki kendisi de bir an korkmuş. Vaz mı geçsem diye düşünmüş. O anda tilkinin söylediği aklına gelmiş ve merakını yenemediği için o tepeye çıkmaya karar vermiş. Hem aşağıdan bakınca hiç de korkulacak bir yere benzemiyormuş. Yemyeşil ağaçlarla süslüymüş tepe ama hikâyelere göre gündüz başka, gece başkaymış. Gün geçip gece olunca "Cesur, hadi senin adın Cesur, korkmazsın hiçbir şeyden sen. Senin adını boşuna mı Cesur koymuşlar?" diye kendisiyle konuşa konuşa tepeye doğru yol almaya başlamış.

Yukarı doğru ilerledikçe heyecanı da artmaya başlamış ama ne olursa olsun vazgeçmemeye söz vermişti. Tepeye çıktıkça sessizlik daha da artıyormuş. Öyle bir sessizlik varmış ki Cesur, kendi kalp atışını bile duyuyormuş. Tepeye yaklaşınca bulutların açıldığını ay ışığının yolunu aydınlattığını görmüş. Biraz daha ilerledikçe ortalığı da iyice aydınlık kaplamış. Sanki gece değil gündüz olmuş. Aşağı baktığında her tarafı kapkaranlık olduğu yer gündüz gibiymiş. Büyük bir heyecan kaplamış içini, şaşkınlıkla sağa sola gitmeye başlamış. Ufak bir şeyi aşınca karşısında çok görkemli bir kale

görmüş. Gündüz aşağıdan görünen kaleye benzemiyormuş. Aşağıdan yıkık dökük terk edilmiş bir kale görünüyorken şimdi karşısında sapasağlam bir kale duruyormuş.

Yavaş yavaş kaleye ilerlemeye başlamış. Kalenin kapısı, altından yapılmış gibi parlıyormuş. Merakla kapıya dokunduğunda birden karşısına beyazlar içinde bir peri kızı çıkmış. Hem çok korkmuş hem ne olacak merakı ile olduğu yerde kalakalmış. Peri kızı, Cesur'a burada ne aradığını, yıllardır bu tepeye kimsenin çıkmadığını, artık bu tepenin insanlara değil de kendilerine ait olduğunu söylemiş. Bu tepeye yıllardır birilerinin çıkmaya çalıştığını ama ne kadar tırmanırsa tırmanınlar tepeyi aşamadıklarını anlatmış. Tepe, sadece istediğine yol gösterirmiş. Mademki tepe izin vermiş kaleye ulaşmasına, o halde peri kızı da Cesur'a bir şans vermeye karar vermiş.

Cesur'a:

-Aradığın kitap burada. Lakin ne ben sana verebilirim o kitabı ne de birisi arayarak bulabilir. Kitap sadece bulunmak isterse ortaya çıkar. Kendilerinin bile kitabı bildiklerini ama hiç göremediklerini söylemiş. Cesur, ürkek bir ses tonuyla:

-Ama ben ne yapacağımı bilmiyorum ki, demiş.

Peri kızı:

-Bekle, kitap seninle konuşmak isterse ortaya çıkacaktır. Şimdilik misafirimizsin. Yok, eğer istemezsen de seni anında geldiğin yere gönderebilirim.

Cesur, tabi hem bunca yolu aşmış, gelmiş hem de ne olacak merakıyla döner mi hiç? Kalmak istiyorum, demiş. Günler günleri kovalamış. Hiçbir şey olmuyormuş, hatta Cesur bile orada niye olduğunu unuttur olmuş. Hayatın güzelliklerine kaptırmış kendini. Kalenin içi o kadar güzelmiş ki

BEGÜM KUL 8/C

büyülenmemek elde değilmiş. Günler böyle geçerken Cesur, bir gece rüyasında derenin sesini duymuş: “ Zaman su gibidir evlat akar gider.” Ses tekrar tekrar söylemiş bu cümleyi. Uyanmak istemiş ama uyanamamış. Sanki rüyasında tutsak olmuş. Derken derenin oradaki kalenin tokmağını hissetmiş. “Yanlışlığa açılan kapılar doğruluğa çıkmaz evlat.” Cesur, uyanmış. Büyük bir pişmanlık duymuş. Oraya neden geldiğini unuttuğunu fark edip utanmış. Kalbi öyle üzüntü dolmuş ki dünyadaki bütün üzüntüleri toplasan o kadar etmezmiş. İşte tam o sırada büyük babası belirmiş karşısında. “Oğul şimdi anladın mı? Zaman akar gider onu tutmak mümkün değildir. Sen doğru kapıları açarsan asla yanlış yere çıkmazsın. Şimdi tek bir kapı kaldı şehri kurtarmak.” demiş ve büyükbaba ortadan kaybolmuş. Ne yapmalıydı, o kapıyı nerede bulacaktı? Birden aklına gelmiş. Artık kapının yerini biliyormuş. Kapı bir yol değilmiş. Kapı aslında kendisiymiş. Merakları ona yol göstermiş. Ama asıl kapıyı açacak olan tokmak kalbini açmasıymış. Herkesi mutlu görmek için açacaktı o kapıları. Cesur, tüm bunları düşünürken her şey yok olmaya başlamış. Ortada bir kitap yokmuş ama Cesur, artık ne yapacağını biliyormuş. Peri kızının ona “Seni istediğin yere anında gönderebilirim.” sözü gelmiş aklına. Cesur, şehirde şehrin insanları ile birlikte olmalıymış. Cesur, kalenin güzelliğine kapılıp onları unutturmuştu. Aynı, şehirdeki insanların da kendilerine kapılıp şehrin güzelliğini unuttukları gibi. Karabulutlar insanların içlerindeki sevgiyi unutturmuşlardı. Sadece mutlu günlerini hatırlamaları yeterliymiş oysa. Asıl mutluluk hep birlikte yaşadıkları anları hatırlamalarıymış.

Peri kızı sözünü tutmuş. Cesur, gözlerini açtığında şehirdeymiş. Herkese yaşadıklarını anlatmış. Kısa sürede dilden dile herkes duymuş bu hikâyeyi. Cesur'un gözleri kamaşmış. Çünkü önünde bembeyaz tüyleri parlayan tilkiyi

yine görmüş. Ona çok teşekkür etmiş ve içinden büyükbaşına da...

Herkes bir oldukça karabulutlar da şehri terk etmiş. Ve anlamış ki sadece sevginin gücü yeterliymiş.

Gökten üç elma düşmüş. Biri Cesur'a, biri masalı yazana diğeri de bu masalı okuyanlara.

ALMİRA

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde Göksu Deresi'nde balıklar zıplarken insanlar oyun oynarken Göksu Deresi'nde yaşayan Almira adında bir kız varmış.

Almira'nın ailesinin maddi durumu çok iyi değilmiş. Almira mavi gözlü, sarı saçlı bir kızmış. Annesi ve babasını çok seviyormuş. Ailesini hiç üzmüyormuş ama ailesi onu neredeyse hiç sevmiyormuş.

Ailesinin durumu iyi olmadığından babası para kazanmak için Göksu Deresi'ne balık tutmaya gidiyormuş. Almira da okula gitmediği için babasıyla beraber balık tutmaya gidiyormuş. Almira babasıyla balığa her gittiğinde çok güzel şeyler oluyormuş. Güzel bir şey olduğunda babası Almira'ya dönüp " Sende çirkin şansı var." diyormuş. Halbuki Almira çok güzel bir kızmış. Yine bir gün Almira ve babası balık tutmaya gitmişler, tutarken bir anda oltaya ağır bir şey takılmış. Almira'nın babası onu çıkarmak için çok uğraşmış ve en sonunda çıkarmışlar. Dereden çıkan bir sandıkmış. Almira'nın babası tam onu dereye geri atacakken, Almira babasını durdurmuş ve sandığı elinden alıp saklamaya karar vermiş.

O gece Almira uyurken bir anda uyanmış ve yanında bir peri görmüş. Perinin elinde anahtar varmış ve anahtarı

Almira'ya uzatmış. Almira tam anahtarı aldığı anda peri bir anda yok olmuş. Almira gün boyu bu neyin anahtarın olabilir, diye düşünürken aklına bir anda dereden çıkardıkları sandık gelmiş. Hemen sandığın yanına gitmiş ve anahtarı denemiş, anahtar sandığa tam olmuş. İlk başta çok şaşırılmış ama sandığı açabildiğine çok sevinmiş. Sandığın içinde bir altın yumurta varmış. Almira yumurtayı satın ailesini kurtarabilirmiş ama yapmamış çünkü ailesi onu sevmiyormuş, buna değmez diye düşünmüş.

Almira her gün yumurtayı kontrol ediyormuş, yine bir gün yumurtayı kontrol etmek için odasına gitmiş bir de ne görsün! yumurta yok. Onun yerine bir davetiye var. Davetiyede, "Dereye bir taş atın." yazıyormuş. Almira ilk başta şaşırılmış ve koşa koşa derenin yanına gelmiş ve taş bulmuş dereye atmış. Taşı derenin içine attığı gibi derenin içinden bir adam çıkmış. Almira bunu görünce çok şaşırılmış ve tam "Sen kimsin?" diyecekken adam sözünü kesmiş ve şunu söylemiş:

-Almira geliyor musun, gelmiyor musun?

Almira bunu duyunca ne diyeceğini bilememiş çünkü adamı ilk defa görmüş, tanımıyormuş bile. Almira biraz düşünmüş ve "Tamam, geliyorum." demiş. Adamla beraber derenin içerisinde olan asansör gibi bir şeye binmişler. Almira uzun süredir burada yaşamasına rağmen hiç böyle bir şey görmemiş. Beraber derenin altına doğru inmeye başlamışlar. Derenin tam altına geldiklerinde Almira çok şaşırılmış çünkü burası çok güzel bir yermiş. Sonradan anlamış ki yanındaki adam buranın kralymış ve oğluyla Almira'yı evlendirmek istiyormuş. Almira kralın oğlunu gördüğü gibi ona aşık olmuş, kralın oğlu da ona aşık olmuş. Kral, Almira'nın babasından Almira'yı istemek için babasının yanına gitmiş. Almira'nın

babası zaten ondan kurtulmak istiyor muş o yüzden direkt izin vermiş ve Almira ile karalın oğlu evlenmişler. Göksu Deresinden çıkmış üç balık geri girmiş dereye, onlar olmuş mutlu biz niye olmayalım ki bu masal da burada mutlu bir şekilde bitmiş.

TRINLER VE YOROS

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, yemyeşil doğa yeşilken, sular hiç bulanmamışken... Sakin, huzurlu bir yer varmış o zamanlarda. Kimsenin keşfetmediği, bitkilerin rahatça büyüdüğü, hayvanların rahatça koşturduğu bu yerin, uçsuz bucaksız bir deniz manzarası varmış. O bölgede bir mağarada beş kişilik bir aile yaşarmış. Bu aile; bildiğimiz insanlar değil, hepsi ortalama 2 metre boylarında, yeşil renkte, dost canlısı varlıklarmış. Tabii o zamanlar bölge keşfedilmediğinden varlıklarından kimsenin haberi yokmuş. Bu varlıklara ‘Trinler Ailesi’ denirmiş.

Kendi düzenlerinde yaşayıp giderlerken bir gün, beş kişilik bu ailenin en büyük üyesi olan çocukların babası, çocukları uyanmadan erken kalkıp yola koyulmuş. Bu varlıklar, ağaç yapraklarından beslendiğinden yaprak toplamaya gitmiş her zamanki gibi. Orman fazla uzakta değil, aksine mağaraya oldukça yakınmış. Baba Trin, sonunda ormana ulaşmış. Tam bir yaprak koparacakken, ağaç birdenbire yok olmuş. Baba Trin kendi kendine:

- Neler oluyor? Ağaç gerçekten yok mu oldu yoksa ben mi hayal görüyorum, demiş. Ardından yok olan ağacın arkasındaki ağaç konuşmaya başlamış:

-Hayır, doğru gördün. Sırf o değil, bundan sonra elemeye çalıştığın bu bölgedeki her ağaç yok olacak, demiş.

Bu olaya anlam veremeyen Baba Trin, şöyle sormuş:

-Sen nasıl konuşabiliyorsun ve neden her ellemeye çalıştığım ağaç yok oluyor?

Ağaç şöyle yanıtlamış:

-Biz aslında var olduğumuzdan beri konuşabilme özelliğine sahibiz. Aslında bu olayı yadırgamana gerek yok. Ağaçların yok olması konusuna gelirsek dün gece bilmediğimiz bir varlık hepimize zehir sıktı. Eğer yapraklarımızı koparıp yerseniz zehirlenip ölebilirsiniz. Bu arada yok olan ağaçlar için endişe etme, bu ağaçlar iki gün gibi bir süre içerisinde yeniden aynı yerde var olurlar. Baba Trin'in ağzı açık kalmış,

-Peki, nasıl besleneceğiz? Tek besin kaynağımız sizsiniz. Bize bir yol göstermeniz gerek!

Ağaç üzgün bir şekilde,

-Farkındayım. Biliyorsunuz ki insanlar sizi henüz keşfetmediler. Eğer kimseye görünmeden beslenmek istiyorsanız aşağıda gördüğün denizin içerisinde kırmızı renkte bir mercan resifi bulunuyor. Zaten tek kırmızı olan o. Ona sorun, o size söyleyecektir.

Baba Trin, teşekkür etmiş ve eve geri dönmüş. Eve döndüğünde çocuklarının hala yattığını görmüş ve denize doğru yola koyulmuş. Neyse ki Trinler, denizin altında nefes alabilme özelliğine sahipmiş. Baba Trin, tepeden atlamış ve denize düşmüş. Denizin altına girmiş ve mercan resifini arayıp durmuş. Sonunda bulduğunda ise mercan resifine olayı anlatmış ve mercan resifi şöyle bir cevap vermiş:

-Beslenmeniz için tek bir yol var: Bu denizin sonunda farklı bir ülke var. O ülkenin ulaşacağınız bölgesi keşfedilmedi. Oraya taşınabilirsiniz. Baba Trin, hüznü bir şekilde teşekkür edip mağaraya geri dönmüş. Çocuklarına olayı anlatmış.

Taşınmaktan başka çareleri kalmadığından yola koyulacaklarmış fakat bir şeyi atladıklarını fark etmişler. O ülkeye yüzerek gitmek neredeyse imkansızmış. Tepenin en uç köşesine oturup, kara kara düşünmeye başlamışlar. Çocuk Trinlerden biri halı görmüş ve baba Trin'e doğru işaret etmiş. Baba Trin, halının yanına gitmiş ve halı konuşmaya başlamış:

-Haydi atlayın! Ben uçarak sizi istediğiniz yere götürürüm!

Trinler hem şaşkın hem de mutlu bir biçimde uçan halıya binip yola koyulmuşlar. Uçsuz bucaksız denizden geçip sonunda varmışlar. Uçan halıya teşekkür etmişler ve uçan halı geri dönmüş. Etraflarını meraklı gözlerle inceleyen Trinler, buradaki yeşilliklere, denizin mavisine hayran kalmışlar. Yerleştikleri bu cennet gibi yere kendilerini tehlikelerden korumak için "Yoros Kalesi"ni yapmışlar. Bir daha kimse üzmemiş bu yemyeşil aileyi. O günden beri kim yerleşse Yoros Kalesi civarlarına dost olmuşlar herkesle ve sonsuza kadar o tepeyi de oraya yerleşen tüm insanları da her türlü kötülükten korumuşlar.

Gökten üç elma düşmüş; biri doğayı ve yeşili koruyan herkese, biri Yoros Kalesi'ni ziyaret edene, biri de bu masalı okuyan herkese.

BÜYÜLÜ HİDİV KASRI

Bir varmış, bir yokmuş periler etrafa toz üfler etraf büyülenmeye başlar iken üç arkadaş Hıdiv Kasrı'na ziyarete gitmişler. Dolaşmaya başlamışlar. O kadar güzel bir yermiş ki doya doya dolaşmışlar. Sonunda masmavi gökyüzünün altında, yemyeşil ağaçların arasında şırıl şırıl akan şelaleyi görmüşler. Hemen, şelalenin yanına gitmişler. Gizli bir yer varmış orada, içlerinden meraklı birisi hemen girmiş. Ardından diğer ikisi girivermiş içeri. Girdikleri yer karanlık, garip ve sessiz bir yermiş. O sırada perilerin etrafa üfledikleri tozlarla etraf büyülenmeye devam etmiş.

Üç arkadaş, gizli yerden çıktıklarında etraftaki ağaçların mor renkli ve birbirlerine çok yakın oldukları için gökyüzünün görünmediğini görmüşler. Bu duruma çok şaşırılmışlar ve Hıdiv Kasrı'na ulaşabilecekleri bir çözüm yolu bulmak için etrafa göz atmaya karar vermişler. Bu yüzden yürümeye başlamışlar. Arkalarından değişik sesler geliyormuş. Biraz hızlanmışlar tam o anda içlerinden birisi bir taşa takılıp düşmüş. Taşın yanında da bir kağıt parçası varmış. Hemen kağıt parçasını alıp açmışlar ve bu kağıt parçasının bir harita olduğunu görmüşler. Haritanın bazı yerlerinde işaretli bölgeler varmış. Bu işaretlerden bir tanesi farklıymış ve iksir işareti varmış.

Haritadaki işaretli yeri bulmaya çalışırken bir ağacın dalının ok işaretine benzediğini fark etmiş bir tanesi. Ok

işaretini takip etmişler. O sırada bir tane daha ok işareti görmüşler. Tam işaretli bölgeye geldiklerinde içlerinden bir tanesi aniden çukura düşmüş. Diğer ikisi arkadaşlarını kurtarmak için bir şeyler aramaya başlamışlar. Ararken birisi bir sandık bulmuş ve hemen sandığı açmış. Sandığın içinden bir halat çıkmış. Hemen arkadaşıyla beraber çukura düşen arkadaşını kurtarmışlar ve haritadaki ikinci bölgeyi aramaya başlamışlar.

Arkalarındaki değişik sesler artmaya başlamış. Üçü de tedirgin bir şekilde etrafta bir iz var mı diye etrafa bakmaya devam etmiş. Sonunda yerde yön ifadelerinin olduğunu görmüşler. Hemen yön ifadelerini takip etmeye başlamışlar. Ama yön ifadelerinin son bulunduğu yer büyük bir duvarmış. Sesler iyice artmış. Sonunda onları takip eden orman canavarları uzak da olsa görünmeye başlamış. Acilen bir çözüm bulmaları gerekiyormuş yoksa orman canavarlarına yem olabilirlermiş. El ele vererek bu duvardan çıkmayı denemişler ve başarmışlar. Sonrasında ise diğer sandığı aramaya başlayıp çalılarının arasında bulmuşlar.

Bu sandıktan bir iksir çıkmış. Bu iksir, orman canavarlarını yok edebilirmiş. Hemen bir yere saklanıp orman canavarlarının gelmesini beklemişler. Canavarlar çok yaklaşmış. Hemen saklandıkları yerden çıkıp iksiri canavarların üzerine fırlatmışlar. Canavarlar oracıkta yok olmuş. Üç arkadaş da oradan uzaklaşmış.

Güvenli bir yer bulana kadar yürümüşler. En sonunda büyük bir ağaç kovuğu bulmuşlar ve bir süre orada saklanmışlar.

Aradan uzun zaman geçmiş ve bu süre zarfında üç arkadaş bitkin düştükleri için dinlenmişler. Ardından buradan kurtulmanın ve Hıdiv Kasrı'na ulaşmanın yollarını

düşünmüşler. Biraz daha dinlendikten sonra tekrar haritayı takip etmeye başlamışlar.

Harita önce onları uzun bir yokuştan çıkarmış, sonra da Göksu Nehri denen nehirden geçirmiş. Ardından tekrar bir yokuştan çıkarmış en sonunda düz bir yere getirmiş. Üç arkadaş burada durmuş etrafa bakıyorlarmış. Önlerine aniden mızraklar düşmeye başlamış ve bu mızrakların arasından bir peri çıkmış. Bu perinin elinde bir iksir varmış. Üç arkadaş bu iksirin onları Hıdiv Kasrı'na ulaştıracağını tahmin etmişler ama işler öyle olmamış.

Peri onlara hiçbir şey söylemeden iksiri verip kaybolmuş. Üç arkadaş bu duruma biraz üzülmüş. Ama pes etmemişler. Hemen haritaya bakmışlar ve haritada bir bölgenin daha olduğunu görmüşler. Hemen o bölgeye doğru yola koyulmuşlar. Karşlarına büyük bir ağaç çıkmış. Hemen haritaya bakmışlar ve haritada da ağaç sembolü görmüşler. Hemen ağaca tırmanmaya başlamışlar ve ağacın üst bölgesine çıktıklarında onlara iksiri veren perinin orada yattığını görmüşler. İksiri hemen periye vermişler ve peri hemen kendine gelmiş.

Sonra peri onlara başka bir iksir ve bir parşömen vermiş. Üç arkadaş da hemen ağaçtan inip parşömende gördükleri son bölgeye doğru yola çıkmışlar. Üçü de çok heyecanlıymış. Parşömende gördükleri bölgeye uzun bir gölden geçtikten sonra çok fazla yürüyüp ulaşmayı başarmışlar. Karşılarında şelale duruyormuş. Üç arkadaş bu duruma çok sevinmiş. Aniden peri çıkmış karşılına ve onlara bu iksiri şelaleye dökmelerini söylemiş.

İçlerinden birisi iksiri şelaleye dökmüş ve sonrasında peri onlara veda ederek ortadan kaybolmuş. Üç arkadaş da şelaleye dökülen iksirin etkisiyle orada uyuyakalmışlar. Aradan uzun bir süre geçmiş yabancı birisi onları uyandırmış ve

uzun bir süredir orada uyuduklarını söylemiş. Üçü de Hıdiv Kasrı'na ulaştıklarını anlamışlar ve çok sevinmişler. Tekrar aynı şeyler başlarına gelmeden ziyaretlerini tamamlayıp mutlu bir şekilde Hıdiv Kasrı'ndan ayrılmışlar.

Büyük bir ağacın arasından bir peri çıkmış, bu peri üç arkadaşa iyilik, yazana sağlık, okuyana ise kocaman bir mutluluk tozu üflemiş.

BÜYÜLÜ GEÇMİŞ

Bir varmış bir yokmuş... İstanbul'dan geçen çok, tarihini bilen tokmuş, hayatın başı bağlı, Beykoz'a varan yol ballıymış. Siz sormadan ben kendimi tanıtayım ismim Ahsen. 12 yaşındayım ve İstanbul'da yaşıyorum. Annem ve babam birer tiyatro oyuncusu, onların mesleği çok dikkatimi çektiğinden, ben de büyüyünce onlar gibi çoğu kişiye ilham olmak istiyorum. Hatta onlar gibi ben de tiyatrodan oynuyorum özellikle çoğu tiyatrom tarihimiz ve geçmişimiz ile ilgili oluyor ve olmaya devam ediyor.

Günlerden bir gün yine okula gidiyordum. Son ders sosyaldi ve padişahları işliyorduk. Dersin büyüüne kapıldığımdan saattin farkına bile varmamıştım. Okulun çıkış zili çaldı ve öğretmenimiz bir duyuru yapmak istediğinden bahsetti. Herkes pür dikkat onu dinliyordu, tabii çoğumuzun akli bu duyuruyu açıklamanın ne kadar süreceğindeydi. "Çocuklar biliyorsunuz ki size bir gezi düzenleyeceğimden bahsetmişim" herkes başıyla onayladı, "Gezinin yeri belli oldu sizleri Anadoluhisarı Kalesi'ne götürmek istiyorum, oranın tarihini bir de siz görün isterim. Kim katılmak isterse lütfen masanın üzerindeki izin kâğıtlarını ailelerine imzalatıp yarın bana getirsin; Serbest giyinebilirsiniz." dedi ve sınıftan çıktı. Herkes masadan izin kâğıtlarını aldı ve sınıftan çıktı. Sınıftaki herkesin evi uzakta olduğu için kiminin ailesi servisle gönderiyor, kimisi ise kendisi gelip alıyordu. Benim

evim çok yakında olduğu için ben yürüyerek gelmeyi daha çok seviyordum. Eve vardığımda kapının önündeki ayakba-bıllara baktım. Annemler daha gelmemişti, her zamanki gibi.

Zili çaldım açan kişi Selen'di. Annem olmadığında bana o bakıyordu. Gülümseyerek selam verdikten sonra oda-ma çıktım. Üstümü değiştirdim ve biraz da yemek yedim. Ödevlerimi yaparken kapının çaldığını duydum ve açmak için koşa koşa kapıya gittim. Gelen annem ve babamdı. Biraz konuştuktan sonra onlara geziden bahsettim. Annem anlayış-la gezi kâğıdını imzaladı ve ben de çantama koydum. Daha sonra tekrar annemin yanına çatı katına çıkmak için izin istemeye gittim. Oraya gitmeyi çok seviyordum çünkü orada sürekli, aile geçmişim ve ebeveynlerimin hayatı hakkında daha çok bilgiye sahip olabiliyordum. Annem bu teklifi fırsatı çevirdi ve "Tek bir şartla kabul ederim" diye konuşmaya başladı: "Eğer yukarı çıkarsan brokoliden sen de yiyeceksin." dedi ve sırtımaya başladı. Brokoliyi sevmediğimi biliyordu ve bunu kullanmayı da seviyordu. Ben de mecburen kabul ettim ve hedefim olan çatı katına ulaştım. Orada biraz ge-zindikten sonra bir şey fark ettim. Oraya yeni bir kutu ko-nulmuştu. Kırmızımsı bir rengi vardı ve tabii normal olarak biraz da eski bir görünümü vardı. Daha önce fark etmemem biraz garipti. Çünkü boş zamanlarımda çoğunlukla burada oluyordum. Biraz gariptedim. Sonrasında yere çömeldim ve kutuyu açtım. İçinde bir taç, yıldız şeklinde parlayan bir kolye ve eski bir günlük bulunuyordu. Kolye çok hoşuma gitmişti ve boynuma taktım. Büyük bir ihtimalle bu eşyalar annem ve babamın oynadıkları bir filmde kalmaydı ve çok hoştu. Günlüğü açtım ve okumaya başladım. Sayfalara ba-karken bazı kısımlarda mürekkebin sayfaya dağılmasından bu sayfaların sinirle yazıldığı rahatlıkla anlaşılabilirdi. Okuduğumda bana çok değişik geldi çünkü Padişah Yıl-

dırım diye bir padişah bilmiyordum ama okumaya devam ettikçe çok da önemsememeye başladım. Anlatılana göre, Anadoluhisarı Kalesi'nin hapisane olarak kullanıldığı yani İstanbul fethedildiği zamanlarda bir padişah ve 3 kızı varmış ama bu padişah bir kızını diğerlerinden ayrı tutarmış. İsmi Sera'ymış. Sera'yı kimseye yaklaştırmaz ve hep kötü davranırmış. Bunun sebebi ise halkının ona kızının büyülerle ilgilendiğini ve aslında bir büyücü olduğunu aynı zamanda halk için tehlikeli olabileceğini söylemek olmuş. Padişah kızını bir kere bile dinlemeden onu Anadoluhisarı Kalesi'ne gizlice hapsedirmiş ve kimsenin ruhu bile duymamış. Bir gün Sera, buradan kurtulabileceğinden tam ümidini kesecek iken onun gibi büyücü arkadaşı Anthony çeşitli büyülerle onu kurtarmış ve birlikte kaçmışlar. Yazılana göre kaçtıktan kısa bir süre sonra evlenmişler ve kendi zamanlarından daha ileride yaşamlarına devam etmişler. Bunu duyduktan sonra ise padişah çok sinirlenmiş. Onları bulmaya çalışmış fakat nafiyeymiş. Onlar onun hiç ulaşamayacağı bir yerde hayatına devam ediyorlarmış. İşte Sera bütün bu hayatını bu günlüğe yazmış. Sonrasında ise belki bir gün biri bu günlüğü bulur umuduyla günlüğünü tozlu raflara kaldırmış. Okumayı bitirdiğimde bir süre etkisinden çıkamadım. Empati yapmaya çalıştım ve bunun ne kadar zor olabileceğini böylelikle daha iyi anladım. Aradan baya bir zaman geçmişti ama ben farkına bile varmamıştım. Annem kapıyı tıklatarak içeri girdi “Kızım saat çok geç oldu. Farkında değil misin?” dedi. “Kusura bakma anne fark etmemişim. Birazdan yatıyorum, merak etme.” Annem tam çıkacakken günlüğü elimde görünce bana çıkmam gerektiğini işaret etti. En başta şaka yapıyor sanmıştım fakat değildi. Normalde böyle tepkiler vermezdi. Ben de tabii şaşırmıştım. Odadan çıktığımda kapıyı güzel bir şekilde kilitledi. O salona babamın yanına gitti ve

ben de yatağıma gittim. Yorulduğum için bu olanları sonra düşünecektim. Zaten kısa bir süre sonra uykuya dalmıştım.

Sabah olduğunda alarmımla birlikte kalktım. Üstümü değiştirdim, çantama biraz su ve yiyecek koyduktan sonra okula yürümeye başladım. Okula vardığımda öğretmenimi ve sınıf arkadaşlarımı gördüm. Herkes servise biniyordu, tabii ki ben de onlarla servise bindim. Tahmin ettiğimden daha kısa bir sürede varmıştık. Kapıda biletlerimizi verdikten sonra içeri girdik. Etraf şaşırtıcı derecede temizdi. Açıkçası buraya gelirken piknik alanlarındaki gibi buraların da pis olabileceğini düşünmüştüm ama yanılmıştım ve bu yüzümde bir sırtışa sebep oldu. Öğretmenimizi takip ederek kaleyi gezmeye başladık. Gezerken bir kapının aralığından bir parıltı gözüme çarptı. Bu parıltılı odayı sormama gerek bile kalmadan öğretmenimiz kapıyı açtı ve içeri gelmemizi işaret etti. Odanın tam ortasında bir küre vardı. Şekli bir kar küresine benziyordu ama içinde pembe ve morumsu bir parıltı dönüyordu. Sanki kırılrsa her yer sim olacak gibiydi. Parlak ve göz alıcıydı. Öğretmenimiz bu kürenin efsanesini anlatmaya başladı. “Çocuklar bu küre asırlardır gizemini saklamakta fakat bir efsaneye göre bu küre geçmiş yıllarda bilinmeyen bir padişahın kızına aitmiş. Bu küreyi yalnızca onun kolyesi açarmış.” Bunları söylerken o sırada bize küredeki yıldız şeklinde olan bir boşluğu gösterdi. “Bu boşluğu onun kolyesindeki yıldız dolduruyordu. Günümüzde onu metal parçalarla doldurup sırrını öğrenmeye çalışanlar oldu fakat nafile o boşluğu yalnızca padişahın kızında bulunan sihirli kolye açabilirdi ve efsaneye göre küredeki boşluğu tamamladıktan sonra yaklaşık 3 gün içinde bu sihirli küreyi tekrar bulmanız gerektiği ardından kolyeyle tekrar o noktayı birleştirip zamanınıza geri dönmeniz gerekiyordu ve eğer yapamazsanız ömrünüzü orada geçirebileceğiniz söyleniyor-

du. Bu efsanelerden sonra ne çalışmalara devam edildi ne de kimse buna cesaret edebildi. Nasıl bilmiyorum ama herkes bu efsaneye inanmaya başladı. Bana sorarsanız açıkçası ben de inanıyorum. Öğretmenimiz saat ikide herkesin serviste olmasını ve o zamana kadar gezip dolaşabileceğimizden bahsetti. O zaman aralığında kürenin başından ben hariç herkes ayrıldı. Tam gitmek üzereyken bir görevlinin onu aldığını gördüm “O küreyi nereye götürüyorsunuz?” “Bu küre artık eskisi kadar dikkat çekmiyor biz de 50 dolara satışa koymaya karar verdik.” dedi. Tam o sırada beklemesi gerektiğini söyledim ve cüzdanıma baktım. Tam olarak 65 dolarım vardı normalde bunu bilgisayar oyunu almak için kullanacaktım ama küreyi almayı tercih ettim. Bu satın alma işlemi sonrasında görevli bundan arkadaşlarına veya öğretmene bahsetmemem konusunda beni tembihledi. Sonrasında küreyi çantama koydum ve yaklaşık iki saat sonra okula sonrasında evlerimize dağıldık. Annemle geziyi uzun uzun konuştuk ama küreyle alakalı sadece efsaneyi anlattım. Annem sırttı. Nedenini sorduğumda “Sadece babanla nasıl tanıştığımızı hatırladım” dedi ve sohbe devam ettik. Uzun süren bir sohbetin ardından herkes odasına çekildi. Uyumaya çalıştım ama küreyi düşünmekten uyuyamıyordum. Annemler küreyi fark etmemişti ve bu iyi bir şeydi. Küreyi çantadan çıkarıp incelemeye başladım. Kürenin üstünde daha önce olmayan simgeler belirmeye başlamıştı. Şaşırılmış bir çocuk, bir topluluk, büyücü ve bir portal simgesi vardı. Bu iş biraz korkutucu olmaya başlamıştı. Çünkü eğer teorilerimde yanılmıyorsam, şaşırılmış olan çocuk beni, topluluk bizim sınıfı, büyücü dünkü günlükteki kişileri, portal ise küreyi temsil ediyordu. Açık konuşmak gerekirse içimdeki bir his bu küreyi açmam gerektiğini söylüyordu. Normalde böyle risklere girmezdim ama merakıma yenik düştüm ve

kolyemle birlikte küredeki boşluğu doldurdum ve gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladı. Uyumamak için direndim ama nafiye gözlerim kapanıyordu.

Gözlerimi araladığımda etrafımda toplanmış insanları ve bir çalılığın içinde olan kolumu gördüm. Uyandığımı görünce herkes kaçıp “Büyücü var!” demeye başladı. İşte tam o anda çalılığın içinden biri beni çekti ve susmam gerektiğini işaret etti. Şaşırmıştım. Afallamış bir şekilde karşımdaki kişiye baktım. “Ne oluyor burada?” Sanki başka bir soru sormamı bekler gibi bir anda yüz ifadesi değişti. “Aslında ilk ismimi sormanı beklerdim. Neyse bu da bir gelişme.” dedi ve sözüne devam etti. “Buralarda bizim gibiler hoş karşılanmaz.” Lafımı kestim “Bizim gibiler derken?” “Korkma büyücü olduğunu kimseye söylemem. Hem ben de büyücüyum yani pek bir sorun olmaz.” Şaşırmıştım “Ben bir büyücü değilim. Yanlış anladın.” “Elbette öylesin, kolyenden belli. Bak sana bir hareket göstereyim. Şimdi eline odaklan ve ateşi hayal et. Onun sinirini, sıcaklığını hayal et ve sonrasında onu bir volkan patlaması gibi açığa çıkar.” Gözlerimi kapadım. Dedikleri uygulamaya çalıştım. Ateşin sıcaklığı sanki yavaş yavaş elime vuruyordu bir duman burnumu rahatsız etti. Gözlerimi açtığımda elimde ateşi gördüm ve tam bağıracakken adam ağzımı eliyle kapattı. “Sakin ol. Ben sadece fark etmeni sağladım. Şimdi artık inanıyor musun?” Kafamı salladım fakat ben bile kendime şaşırmıştım. Ailem bunu benden niye saklamıştı? Bunları başka bir zaman ailemle ciddi bir şekilde konuşacaktım. Şimdilik karşımdaki adamı dinlemeye devam ettim. “Artık sakinleştiysen bence tanışabiliriz. Ben Anthony, 23 yaşındayım. Peki ya sen?” bir anda donakaldım. Bu isim günlükte de yazıyordu. Artık yavaş yavaş parçalar yerine oturuyor gibiydi. Artık o kutuyu bulmamın annemi neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamaya

başladım. Çünkü o günlüğün yazarı annemdi ve bunu benden saklamışlardı. Babam yani Anthony “İyi misin, yanlış bir şey mi dedim?” “Hayır, yanlış bir şey demedin. Sorun yok. Sen ismini söylediyse ben de söyleyeyim. Ben Ahsen, 12 yaşındayım.” “Tanıştığımıza memnun oldum.” “Ben de öyle.” “İstersen seni bizim kamp alanımıza götürebilirim orada biraz daha rahat olursun hem orada sana düşman gibi bakan köylüler olmaz.” dedi sırtarak. Ben de ona eşlik ettim. Anthony beni herkesle kaynaştırdı. Onlara küre yüzünden buraya düştüğümü söyledim ama onlara günlükten veya o hikâyelerden bahsetmedim. Çünkü bilirsiniz burada bir şeyi değiştirirsem kendi zamanımda çok şey değişir ve ben bunu önlemek için hiçbir şey yapamam.

Anthony gözünde yaşlarla yanımıza geldi “Arkadaşlar, Sera... Sera yakalanmış!” Bir anda herkesin gözü doldu. Sanırım annem yani namı değer Sera sevilen ve sayılan biriydi. Anthony konuşmaya başladı “Arkadaşlar Sera’nın iki haftadır yanımıza gelmemesinin sebebi yakalanmasıymış. Babası büyücü olduğunu öğrenmiş olabilir. Temkinli olmalı ve saraya gitmeliyiz. Anahtarlar ve Ahsen’in aradığı küre orada olmalı.” Tanımadığım biri söze girdi “Küre padişahın odasında, anahtarlarsa dadının yanında duruyor. Pardon da nasıl ulaşmayı bekliyorsun? Her yerde korumalar var. Sera’yı bıraksak ne olur ki, seni hiç anlamıyorum!” Anthony o kadar sinirlendi ki gözlerinden ateş çıkacak gibiydi. Sanırım bu cümleler onun kırmızı çizgisiydi. “O dediklerini duymamış olayım. Sen buraya ilk geldiğinde yanında olan kimdi? Söylesene! Sera’ydı... Şimdi kalkmış bana niye Sera’yı kurtaracağız diyorsun. Ayrıca benim düğünümün bir ay kalmışken ya da bırak düğünü bir kenara ben ömrümde sevdiğim tek kadından vaz mı geçeyim? Bakın, sizi bilmem ama ben kendi başıma Sera’yı kurtarmaya gerekirse bu yolda

ölmeye varım.” Bu sözlerden sonra o çocuk sinirlendi ve söylene söylene uzaklaştı. Etraf sükûnete kavuştu. Bu sırada ormanda yürüyüp etrafı gezeceğimi söyledim ve uzaklaştım. Biraz yürüdükten sonra kaleyi gördüm. Üstüme çeki düzen verip kolyemi sakladım. Etraftaki köylülerden korumaların padişahla birlikte gezintiye çıktığını öğrendim. Çok dikkat çekmeden ve tabii biraz da hızlanarak Anthony’ye öğrendiklerimden bahsettim. Planlar halledildi. Diğerlerini riske atmak istemediğimizden planı ikimiz uygulayacaktık. Gerekli büyüleri öğrendim ve tabii bunları yapana kadar iki günün geçtiğini fark etmemiştim bile. Peki ne zaman mı fark ettim? Hani olur ya filmlerde başrol gün doğumunu veya batımını izlerken çok önemli bir şey hatırlar falan ben ona inanmazdım işte. Nasıl oluyor bu falan derdim. İşte bana da o oldu. Toplam 12 saatim kalmıştı. Hızlı ve bir o kadar da sakin hareket etmem lazımdı. Yaklaşık 10-15 dakika sonra Anthony yanıma geldi. Artık plan işlemeye başlıyordu. Kıyafetlerimizi değiştirdik ve kalenin etrafındaki duvarlardan birini geçebileceğimiz şekilde yıktıktan sonra içeri girebildik. Görev dağılımı yapacaktık. Ben küreyi almak için padişahın çalışma odasına girecektim, Anthony ise dadıdan anahtarları alacaktı ve Sera’yı kurtaracaklardı. Görev kulağa basit geliyordu. Çünkü neredeyse bütün korumalar ya dinleniyor ya da padişahla birlikte köyü gezmeye devam ediyordu. Korumaların molası en az on dakikadan oluşuyordu yani hızlı olmamız lazımdı. Çok fazla hatta gerekmedikçe büyü kullanmamalıydık çünkü ne kadar çok büyü kullanırsak o kadar çabuk fark edilirdik. Kameraları ellemeyecektik çünkü bu korumaları devreye daha çabuk sokardı.

Yavaş yavaş padişahın odasının bulunduğu kata çıkmaya başladım. Merdivenleri çıkarken gittiğim gezideki aynı ışık bu sefer padişahın çalışma odasından geliyordu. Sanki

beni çağırır mışçasına parlıyordu ve rengi sürekli değişiyordu. En başta girmeye korktum. Çünkü bunun tuzak olma ihtimali de vardı. Cesaretimi topladım ve odaya sakince girdim. Küre orada durmuş beni bekliyordu küreyi yerinden kaldırdığım gibi bütün alarmlar devreye girdi. Sanırım tuzağa düşmüşüm. Tam nasıl kaçacağımı diye düşünürken Anthony odaya girdi “Her şeyi mahvettim Anthony özür dilerim. Anahtarları aldıysan kaç, ben bunlarla baş edebilirim.” dedim fakat Anthony’nin hiç de umurunda değil gibiydi. Çok sakindi ve odaya aniden korumalar girdi. Anthony konuşmaya başladı “Ben Anthony değilim toruncuğum.” “Nee! Sen neden bahsediyorsun?” Anthony bir anda elini boynuna götürdü ve maskesini çıkardı. Şok olmuşum. Ben bunu nasıl fark edememişim? Ben nasıl bu kadar çabuk güvenebilmişim? O zaman babam yani Anthony neredeydi? Ben başından beri yanlış bir insana mı yardım ediyordum? Ya bunlar da bir oyunsa? Tam düşüncelerimde boğulacakken Padişah Yıldırım yani namı değer dedem konuşmaya başladı “Ben torunumun her şeye bu kadar çabuk kanabileceğini bilmiyordum. Hiç bana benzememişsin. Yakışmadı.” Ellerimdeki ateş aynı en başta olduğu gibi belirmeye başlamıştı. Sinirlenmişim ve bunun bu kadar çabuk fark edilmesini istemezdim ama artık çok da umurumda değildi. Padişah tekrar söze girdi “Tamam sinirlenme. Senin de zayıf noktaların varmış demek ki. Aynı baban ve annen gibi. Onları neydi biliyor musun? Birbirlerine duydukları o derin sevgiydi. Lafı çok gevelemeyeceğim. Sana biraz da seni nasıl kandırdığımdan ve her şeyin nasıl bu kadar gerçekçi olabildiğinden bahsedeyim. Mesela en başa dönelim. Aslında en başından beri zindanın etrafında dönüp dönüp duruyordun ama ne yazık ki sen bunu benim keskin zekâm sayesinde fark edemedin bile. Duvarlar bilerek o kadar zayıf bırakıldı çünkü her şeyi ayarlamıştım.

O kamptaki kavgayı, annenin tutulduğu bölgeyi... Sen o bölmeyi neden göremedin biliyor musun? Çünkü büyü yapıldı, görünmezlik büyü. Büyücüler bu büyüün ne kadar zor olduğunu bilir. Sen de bilirsin. Kalenin boş olması, geziye çıktığım yalanı, o annenin günlüğündeki sayfaları silmem ve bunu çok uzaktan rahatlıkla yapabilmem... Ailen sana neden büyücü olduğunu söylemedi biliyor musun? Çünkü benim seni öğrenirsem yapabileceklerimi, sınırlarımı ne kadar çok zorlayabileceğimi biliyorlardı. Sen ne sandın ki?

Benim gelecekte habersiz olduğumu mu? Ne kadar yazık. Sen bir de bir şeyler değişmesin diye çabalamışsındır ama nafile canım torunum benim. Şimdi sana bunu ilk ve belki de son kez soruyorum. Ya burada benim yanımda kalır bir sonraki padişah sen olursun ya da buradan gidersin ve ailenin ölümüne sebep olursun. Seçim senin..." tek bir şansım kalmıştı. Tek bir şans ve ben bunu akıllıca yapacaktım özellikle de kandırılmadan. Padişah anlaşmaya varmak için elini kaldırdı. Bir ele bir de padişahın yüzüne bakıyordum. Elimi kaldırdım ve söze girdim: "Madem gelecekte benim buranın başına geçmemi düşünüyorsun o zaman geçmek için tam sırası. Öyle değil mi?" "Doğru kararı vereceğini biliyordum." "Şimdi müsaadenle sorgucunu artık ben taşımak isterim." Dedem hiç düşünmeden sorgucunu dolabından çıkardı ve bana uzattı. Ben de taktım sonrasında korumalara ilk ve son emirimi verdim çünkü beni buna mecbur bırakmıştı. "Ailemi serbest bırakın." Korumalar dedeme baktı. Dedem başıyla onayladı. Sonrasında küreyi elime aldım ve yapmam gerekeni yaptım. "Sevgili dedeciğim, öncelikle bana bu güzel sorgucunu verdiğin için teşekkür ederim. Ben bu güzelim hatırayı da yanıma alıp kendi zamanıma dönüyorum. Zaten anneler de varmıştır. Sana da son bir sözüm var; beni bir daha kandırma, kırmızı noktamdır. Bilesin!" Kolyemi kü-

reye taktıktan sonra önce dedemin öfke bağırışlarını, sonra etraftaki kırılma seslerini duydum. Sonrasında gözlerimin kapanmasına izin verdim. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Anneler doktoru çağırıyordu. “Uyandı, oğlumuz uyandı!” Meğerse bütün bunlar olurken ben hastanede komaya girmişim ve bütün bu kale, geçmişim, olaylar bir rüyaymış. “Anne, ben bir rüya gördüm ve çok gerçekçiydi biliyor musun?” “Rüya değildi oğlum, gerçektir, hiç olmayacağı kadar net, hiç olamayacağı kadar samimi...”

İşte o zaman hastane odasında bulunan kürede tekrardan bir simge belirdi. Bunlar gülen yüz, mavi bir renk ve ateş. Tekrardan teorilerime dayanarak bunlardan gülen yüzün bizim artık sonsuz neşeye mahkûm kaldığımızı, mavi renk huzuru ve ateş ise bu masalı okuyanların kalbinin artık sevgiyle ısınması için olduğu düşünülmemekte...

ELMA MUCİZESİ

Bir varmış bir yokmuş, mirasta gözü olan çokmuş. Beykoz'da Riva Deresi'nin yakınlarındaki bir köyde Aras ve Ayaz adlı ikiz kardeşler babalarıyla birlikte yaşarlarmış. Ayaz; tembel, çalışmayı sevmeyen, kısa yoldan para kazanmaya çalışan, kardeşine içten içe düşmanlık besleyen biriymiş. Aras ise kardeşinin aksine çok çalışır ve işini iyi yaparmış. Babaları iki evladını da çok sever, onları ahlaklı insanlar olarak yetiştirmek için özen gösterirmiş.

Günün birinde babaları Aras ile Ayaz'ı yanına çağırmış ve ikisine de bir elma tarlası vereceğini söylemiş. O tarlalardan en çok ürün elde edene mirasın büyük bir kısmını vereceğini açıklamış. Bunu duyan Ayaz'ın kafasında şeytani planlar oluşmaya başlamış. Kardeşinin daha fazla ürün elde etmemesi için neler yapabileceğini düşünmeye başlamış.

Ayaz kafasını kardeşinin tarlasıyla bozmuşken, Aras kendi işine bakmış ve düzenli olarak tarlasıyla ilgilenmiş. Sulamayı, çapalamayı hiç ihmal etmemiş. Ağaçlarla, her açan yeni çiçekle konuşmuş. Aradan çok zaman geçmeden Aras'ın tarlasındaki elmalar hızla büyümüş ve gelişmiş. Ayaz ise kendi tarlasıyla ilgilenmek yerine Aras'ın büyüyen elmalarını kıskanmakla ve kardeşini nasıl yeneceğini düşünmekle meşgulumuş. Elmaların hasat zamanı yaklaşırken Ayaz'ın tarlasındaki ağaçlar bakımsızlıktan çok az elma vermiş. Ayaz

bu durumdan çok rahatsız olduğundan gece kardeşi uyurken onun elmalarını toplayıp yakınlardaki Riva Deresi'ne atmış. Sabah da kalkıp babasına, erken saatlerde Aras'ı elmalarını toplamış pazara giderken gördüğünü söylemiş. Hiçbir şeyden haberi olmayan Aras kalkıp tarlasına bakmaya gitmiş ve tarlasındaki bütün elmaların gittiğini görmüş. Şaşkınlıkla babasının yanına gidip durumu anlatmış fakat babası gerçekleri Ayaz'ın gelip önceden anlattığını, bir mucize olmadığı takdirde elmaların bir anda yok olamayacağını ve mucizelere inanmadığını söylemiş. Bir yalancıya babalık yapmak istemediğini de eklemiş. Bu suçlamalara dayanamayan Aras biraz kafasını dağıtıp düşünmek için oralardan uzaklaşmak istemiş. Eşyalarını toplamış ve Riva Deresi'ne gitmiş. Derenin kenarına oturmuş ve ayaklarını aşağı doğru sarkıtmış. Bütün emeklerinin gittiğini bir de üstüne babasının gözünde bir yalancı olduğunu hatırlayınca gözlerinden akan yaşları tutamamış. Ağlamış, ağlamış... Gözlerinde su, vücudunda derman kalmamış. Ardından bir ses duymuş ve sesin geldiği yöne doğru bakmış. O civarda yaşayan herkesi tanıdığı halde gördüğü çocuğu tanıyamamış. Aras çocuğa kim olduğunu sorduysa da çocuk soruyu geçiştirip Aras'a yaklaşarak neden ağladığını sormuş. Zaten yaşadıklarının şokunda olan Aras olanları bir bir anlatmış. Çocuk, Aras'ın temiz kalbi sayesinde olayların çözüleceğini, ağlamaması gerektiğini söyleyerek onu teselli etmeye çalışmış. Her nasıl olduysa gerçeklerin er geç ortaya çıkacağını, kimsenin emeklerinin boşa gitmeyeceğini söylemiş ve babasıyla sabah gidip konuşması konusunda ısrar etmiş. Aras çocuğu dinlemiş ve ağlamayı bırakmış. Biraz dinlenmek için kafasını koyacak bir taş için bakınırken arkasını döndüğünde çocuğun ortadan kaybolduğunu görmüş. Çevresine bakınıp seslenmiş ama çocuğu görememiş. Çok da yorgun olduğundan olduğu yerde

uzanıp uyuyakalmış. O gece babası rüyasında yıllar önce Riva Deresi'nde boğularak ölen komşu köyden bir çocuğu görmüş. Çocuk ona her şeyi Ayaz'ın yaptığını, bir tarla için oğlundan vazgeçmemesi gerektiğini söylemiş.

Sabah olmuş. Aras uyanır uyanmaz çocuğun dediği gibi babası ile tekrar konuşmak için evin yanına gittiği sırada tarlada Aras'ın dökülen gözyaşları kadar elma belirmiş. Aras'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmış. Aynı anda babası da gece rüyasındaki çocuğun dediklerinden etkilenip oğlunu aramak için evden çıkmış. Babası karşısında duran Aras'ı görünce dizlerinin üstüne çökmüş ve özür dilemeye başlamış. Kafasını diğer tarafa çevirip tarladaki ağaçları elmayla dolu görünce bunun mucize olduğunu ve artık mucizelere inandığını söyleyerek ağlamaya başlamış. Ardından Ayaz'a gidip bunu gerçekten yapıp yapmadığını sormuşlar. Gece topladığı elmaların sabah yeniden ve olgunlaşmış bir şekilde ağaçlarda olduğunu gören Ayaz da şaşkınlıkla her şeyi itiraf etmiş. Aras'ın elmaları çok fazla olduğu için korktuğunu ve bunu yaptığını söylemiş.

Sonunda gerçeği öğrenen babaları Ayaz'a çok kızmış. Bencilliği yüzünden gözünü kırpmadan kardeşinin emeklerini hiçe saydığı ve yalan söyleyerek aile bağlarını zedelediği için sinirliymiş. Fakat sonunda gerçekler gün yüzüne çıkmış ve asıl yalancının Ayaz olduğu anlaşılmış. Babaları bütün mirasını Aras'a bırakmış ve Ayaz'a büyük bir ceza vermiş. Ayaz da yaptıklarından pişman olmuş.

Babası gece gördüğü rüyayı Aras'a anlatmış. Aras çocuğu merak edince de babası eskiden sakladığı gazetelerden acı olayın yaşandığı güne ait olanı bulmuş ve haberi göstermiş. Fotoğraftaki çocuk Aras'ın dere kenarında gördüğü çocukmuş. Aras da babasına çocukla aralarında geçen

konusmaları anlatmış. Baba ve oğulları birlikte komşu köye gidip ölen çocuğun mezarını bulmuşlar ve başına bir elma ağacı dikmişler. O ağacın bakımını da Ayaz'ın yapmasını istemişler. Yıllar içinde ağaç büyümüş ve her sene iki köye de yetecek kadar elma verir olmuş. Bir gün bu ağaçtan üç elma düşmüş; biri bu masalın yazarının başına, biri Aras ve Ayaz'ın başına, diğeri de bu masalı okuyanların başına...

SİHİRLİ KOLYE

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, güneşli bir ilkbahar sabahının içinde, Beykoz ise yeşil mi yeşil ormanların, mavi mi mavi denizlerin içinde saklıymış. Beykoz'da bir tatil günüyümüş. Beykoz'da tatil günleri bir başkaymış. Ece de Beykoz'da yaşayan 12 yaşında, 6. Sınıfa giden bir kızmış. Tatildeyken Ece çok sıkılıyormuş. Düşünmüş, düşünmüş ve Küçüksu Kasrı'na gitmeye karar vermiş. Annesine söylemiş, annesi de kabul edince hemen dışarı çıkmış. Küçüksu Kasrı'na arkadaşları Elif ve Aybüke'yi de çağırılmış. Birlikte biraz oynadıktan sonra yorulmuşlar. Dinlenip oynamaya devam edeceklermiş.

Ece dinlenirken yerde garip bir kolye bulmuş, etrafına bakmış. Birisi düşürmüş olabilirmiş. Böyle eşyalar alınmazmış ama Ece merakına yenik düşüp kolyeyi çantasına koymuş. Elif'e "Ben eve gidiyorum. Annem çağırdı." demiş. Elif şaşırıp kalmış. Çünkü annesi aramamış. Ece koşarak eve gitmiş. Eve gidince annesi: "Ne oldu? Niye çabuk geldin?" demiş. Ece cevap bile vermeden odasına gitmiş ve kapıyı kilitlemiş. Çantasını açmış ve kolyeyi çıkarmış. Kolyeyi boynuna takınca kolye parıldamaya başlamış. Bir anda dumanlar içerisinde küçük bir cüce ortaya çıkmış.

Ece, "Sen kimsin? Burada ne işin var?" demiş. Cüce ise "Ben bir cüceyim ve bu kolyeyi birisi taktığında kolyenin

SERRA SIMAY BAYKAN 5/D

içinden çıkıyorum. Sana her zaman yardım edeceğim.” Ece: “Peki ama diğer insanlar da seni görür.” demiş.

Cüce: “Hayır. Sadece bu kolyeyi takan insanlar beni görür ki bu kolyeyi ilk takan ve bulan sensin.”

Ece: “Bu duruma çok sevindim, çok heyecanlıyım. Peki bu durumu başka kişilere söyleyebilecek miyim? ’ Cüce: “Sadece üç kişiye söyleyebileceksin. Ayrıca heyecanlanmana hiç gerek yok.”

Ece: “Tamam, harika! Elif’e, Aybüke’ye ve anneme söyleyeceğim.”

Ece annesinin yanına gitmiş, olanları anlatmış. Sonra Cücenin yanına gitmiş. Cüce ona “Sana bu kolyenin asıl amacını söylemedim. Bu kolye geçmişe ve geleceğe götürüyor. Mesela senin gelecekteki haline bakalım. Şimdi geleceğe gitmek istiyorum, kendimi görmek istiyorum diyeceksin.” Dumanlar içerisinde geleceğe gitmişler. Ece: “Aaa! O zaman gözlük takıyorum. Çok uzamış ve aşırı değişmişim değil mi?” demiş. Cüce: “Evet, çok değişmişsin. Şimdi ne demek istediğimi ve geleceğe gitmenin nasıl bir şey olduğunu anladın mı?” Ece: “Evet, hem de çok iyi anladım. Cüce: “Şimdi eve geri dönmek istiyorum de.” Dumanlar içerisinde eve gitmişler. Eve gidince Cüce: “Hadi şimdi annen babanın geçmişteki haline bakalım. Şimdi geçmişe gitmek istiyorum diyeceksin.’ Dumanlar içerisinde geçmişe gitmişler. Ece’nin annesi o zaman ödev yapıyormuş ama internette değil, ansiklopedilerden yapıyorlarmış.. Ece bu duruma çok şaşırılmış ve nasıl yaptıklarını merak ediyormuş. Annesinin üç kardeşi varmış ve o en büyükleriymiş. Hem kardeşlerine bakıyor hem de eğitimine devam ediyormuş. Ece’nin bunlardan haberi varmış ama bunu nasıl yaptığını hala anlayamamış, bu çok zor bir şeymiş. Babası ise okula

gitmek yerine çalışıyormuş. Ece yine çok şaşırmış.

Çünkü şimdiki zamanda böyle şeyler yokmuş, ödevler internetten araştırılarak yapılıyormuş ve çocuklar çalışmıyormuş. Ece: “Çok değişik değil mi? Şimdi böyle şeyler yok.” Cüce: “Evet. Şimdiki zamanın kıymetini bilmelisin. Daha önceden hayat herkes için çok zordu.” Ece bu olaydan kendine düşen dersi çıkarmış, olan her şeyi annesine anlatmış. Çok heyecanlı ve aşırı mutluymuş. Akşam olmuş ve Ece yatağına gitmiş. Gün o kadar güzel geçmişti ki, heyecandan uyuyamamış.

Ece hayatında ilk defa böyle bir macerayla karşılaşmış. Gerçekten yaşadıklarına çok şaşırmış. Cüce ile çok güzel bir gün geçirmişler. Ece çok mutlu, aşırı mutluymuş. Cüceye, “Çok teşekkürler. Sen olmasan bunları asla yaşayamazdım. İyi ki varsın ve iyi ki seninle tanışmışım. Seni çok seviyorum.” demiş. Cüce de ona “Ben de sana çok teşekkür ederim. Bu kolyeyi ilk bulan ve takan sensin. Beni bu karanlıktan kurtardığın için teşekkürler. Şimdi bu kolyeyi çıkarabilirsin ama geri taktığında ben yine burada olacağım. ’ Birbirleriyle vedalaşmışlar, tanıştıklarına çok mutlu olmuşlar. Ece kolyeyi çıkarmış. Dumanlar içerisinde cüce kaybolmuş. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

KARANLIK DERE

Bir varmış bir yokmuş, mahallede oynayan çocuk çokmuş. Elisa ve Alesa adında iki kız kardeş yaşar ve Göksu Deresi'nde oynamaya bayılırlarmış. Karlı bir kış gecesi iki kız kardeş sıkı sıkı giyinip havanın soğuk olmasına aldırış etmeden derenin yanına oyun oynamaya gitmişler. Heyecanla oyun oynamaya başlamışlar bu sırada Alesa parmağıyla Elisa'nın omzuna dokunmuş "Ebe!" diye bağırarak ve koşmaya başlamış. Elisa da gülümseyerek Alesa'nın arkasından koşmuş. Fakat bir süre sonra Alesa bir köşeye sıkışmış ve kaçamamış, son çare donmuş olan dereye doğru koşmuş. Elisa "Dur, gitme oraya!" diye bağırarak fakat Alesa çoktan buzun üzerine basmış ve ilerlemiş bile. Alesa, Elisa'ya gülümsemiş ve "Ne oldu, gelemiyor musun?" diye alay etmiş. Buzun üzerinde zıplamış ve koşmaya başlamış ama buz çatırdamaya ve kırılmaya başlamış. Alesa bu durumu fark etmiş ve dereden uzaklaşmaya çalışmış. Elisa "Hareket etme!" diye bağırarak, korkmuş fakat artık çok geçmiş. Buz bir anda kırılmış ve Alesa buz gibi suyun içine düşürmüştü. Gittikçe derine inmeye başlamış. Elisa korku ve endişeyle Alisa'ya bakmış ve suyun renginin oldukça farklı olduğunu görmüştü. Hiç düşünmeden kardeşini kurtarmak için kendini suyun içine atmış. Elisa, bir süre sonra gözlerini açtığında kendini bambaşka bir yerde bulmuş. Çimenler yeşil değil mor; gökyüzünde kuşlar, kelebekler yerine balıklar ve büyük

balinalar görmüş. Hayretler içerisinde etrafı izlerken karşısında büyük bir kale olduğunu fark etmiş. Elisa hızlı adımlarla kaleye yaklaşmış. Hayretle etrafı izlerken korkuyla kaleden içeri girmiş. Kalenin içerisinde zırh giymiş balıklar görmüş ve bu manzara karşısında kendisini tutamamış, gülmüş. Elisa'nın gözleri Alesa'yı aramaktaymış ve Alesa bir kapıdan Elisa'nın önüne atlamış. Elisa, şaşırılmış ve endişeyle, göremediği kardeşine sıkı sıkı sarılmış. "Neredeydin sen, seni çok merak ettim!" demiş Elisa. Alesa, "Buradan çıkmanın yolunu buldum." Diye fısıldamış. Alesa, Elisa'nın kolundan tutmuş ve onu devasa bir kütüphaneye götürmüş. Oldukça büyük ve tonlarca kitap göz alıcı görünmekteymiş. Eski bir koltukta oturan yaşlı bir kadını görmüş. Bu yaşlı kadının saçları uzun ve bembeyazmış. Kadın; sarı elbiseyle oldukça şirin, yuvarlak gözlükleri ile oldukça bilge gözükmekteymiş. Yaşlı kadın birden seslenmiş: "Adalarım var insanım yok, şehirlerim var binası yok, neyim ben?" demiş. İki kız kardeş hayretle birbirlerine bakmışlar, yaşlı teyzeyi anlamaya çalışmışlar. Bu sırada o devasa raflardan büyük bir kâğıt Elisa'nın kafasına düşmüş. Alesa büyük kağıt parçasını almış ve bunun bir harita olduğunu fark etmiş. Elisa haritayı görür görmez yaşlı kadının ne söylediğini anlamış: Sorduğu bir bilimcedir ve cevabı da haritadır. "Harita, sen haritasın!" diye bağırılmış.

Yaşlı kadın gülümsemiş ve birden kocaman bir ışık iki kız kardeşin gözlerini almış. Mor, mavi renklerde bir tünel açılmış. Tünel, iki kız kardeşi büyük bir rüzgarın etkisiyle içine çekmiş. Kız kardeşler gözlerini açtıklarında kendilerini Göksu Deresi'nin yanında karın içinde bulmuşlar. İkisi de heyecanla kalkmış ve dereye bakmışlar, dereye bir kırık yokmuş. Birbirlerine bakmış, bu yaşadıkları rüya mı diye düşünmüşler. İkisi de aynı şeyi görmüş ve yaşamış. Koşa koşa eve gitmiş ve heyecanla annelerinin yanına koşmuşlar.

İkisi birden tüm olanları annelerine anlatmışlar. Anneleri gülerek “Bazen hayal gücünüz beni şaşırtıyor.” demiş.

Gökten üç elma düşmüş, biri Elisa'nın başına, biri Ale-sa'nın başına, biri de bu masalı okuyanın başına...

MACERACI HİSAR GÜLÜ

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Göksu Deresi ağlar iken Hisar tığlar iken Anadoluhisarı'nda bir gül varmış. Bu gül çok inatçı, hırslı ve zekiymiş.

Bir gün gül Boğaz'a bakarken sahilde bir vazoda görmüş. Gül toprağa dikili olduğu için hareket edememiş. Hemen yanı başından bir taş almış ve vazoya doğru fırlatmış. Vazoda sallanmış da sallanmış en sonunda vazodan bir cin çıkıvermiş. Cin Gül'e dönerek:

Hangi haddini bilmez benim vazoma taş attı?

Gül:

Benim, efendim. Lütfen beni bağışlayın, demiş.

Cin şaşırmış ve demiş ki:

Seni bağışlıyorum. Dile benden ne dilersen.

Gül şaşırmış ve ondan kendisinin hareket edebilmesini dilemiş. Çünkü hayali Hisar'ın en üst noktasına çıkıp boğazı seyretmekmiş. Cin ise şöyle demiş:

Eğer bana Troller Tepesi'ndeki Tonten Taşı'nı getirirsen senin dileğini gerçekleştiririm ve sana geçici olarak yürüme kabiliyeti veririm, demiş.

Gül az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. En sonunda Troller diyarına gelmiş. Trolleri atlatmış ama bir türlü Tonten Taşı'nı bulamamış.

Tam vazgeçecekken ağaçların arasında bir varlığın taşı götürdüğünü görmüş. Hemen Tarzan gibi fırlamış ama yetişememiş. Gördüklerine inanamamış. Varlık, taşı koskocaman bir şatoya götürmüş. Gül vazgeçmemiş ve şatoya girmiş. Türlü türlü zorlukları aşmış ve en sonunda kralın odasını bulmuş. Krala dostane bir şekilde:

Hünkârım, benim çok önemli bir görevim var: Kadim Tonten Taşı'nı bulup yüce Cin'e götürmek. Taşı sizin heybetli şatonuza götürülürken gördüm.

Kral:

Ey Gül! Benim kızım çok hasta, eğer bana yardım edersen sana Yüce Tonten Taşı'nı veririm, demiş.

Gül:

Emriniz vazifemdir Hünkârım! Demiş.

Gül, eski bir arkadaşından öğrenmiş olduğu bir karışım yapmaya karar vermiş. Gül, geçmişte hasta olmuş; arkadaşı Papatya ise ona bu karışımı yapmış. Lakin Gül, karışımın tarifini bilmiyormuş. Bu yüzden Gül, Papatya'nın yaşadığı Küçüksu Kasrı'na gitmiş. Papatya'nın kapısını çalmış. Durumu anlatmış, Papatya ise onu evine davet etmiş. Bir bardak çay içtikten sonra Papatya Gül'e tarifi vermiş. Gül, alelacele Kralın yanına gitmiş. Tarifi kendi elleriyle hazırlamış ve kralın kızına içirmiş. Kralın kızı birkaç saat sonra iyileşmiş. Kral sözünü tutmuş. Taşı Gül'e vermiş. Kral derin bir "Oh!" çekmiş. Gül krala teşekkür etmiş ve apar topar Anadoluhisarı'na geri dönmüş. Cin'e Yüce Tonten Taşı'nı vermiş ve dileği gerçek olmuş.

Gül, sonunda Hisar'ın en üstüne çıkmış ve çayından bir yudum alarak gün batımını seyretmişti. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine.

GİZEMLİ KALE

Bir varmış bir yokmuş yıllarla ilgili hiçbir fikir yokmuş. Kaf Dağı, Zümrüdüanka kuşu varmış da gizemli kale neden olmazmış? Bal gibi de varmış bu kale adı da bilindiği üzere Anadoluhisarı Kalesi'ymiş bile.

Elif ve Sare, Anadoluhisarı Kalesi'ni gören bir tepede oturuyorlarmış. İkisi de çok iyi arkadaşmış. Bu kaleyi her zaman tepeden izler, çok merak ederlermiş ve içine girmenin hayalini kurarlarmış. Fakat kale çok eskiymiş ve tadilat edilmesi gerekiyormuş. Bu yüzden ziyaretçilere kapalıymış. Elif ve Sare bu konuyu aileleri ile konuşmuşlar, ailelerinin yardımıyla mahalle halkından imza toplayıp kalenin tekrar ziyaretçilere açılması için belediyeye başvuruda bulunmuşlar. Aradan uzun bir zaman geçmiş. Elif ve Sare çalışmaların yapılmayacağını düşündükleri için umutlarını kaybetmişler. Bir gün Sare sabah uyandığında camdan kaleye bakmaya karar vermiş. Bir de ne görsün Anadoluhisarı Kalesi'nin restorasyonuna başlanmış. Sare hemen Elif'e haber vermek için evlerine gitmiş. Elif yürüyemediği için Sare her zaman onların evine gidip ona yardım ediyormuş. Sare, Elif'in evine varınca hemen ona camdan bakmasını söylemiş. Elif çok şaşırılmış ve sevinmiş. Ardından Elif ile Sare, kalenin çalışmaları bitince kaleye gitmenin hayallerini kurmaya başlamışlar.

Gel zaman git zaman, kaledeki restorasyon çalışmaları

bitmiş. Kale ziyarete açılmış. Bunu duyan Elif ve Sare kalenin yolunu tutmuşlar. Kaleye vardıklarında içeri girmişler fakat Elif engelli olduğu için tekerlekli sandalye ile merdivenleri çıkması mümkün değilmiş. Elif, Sare'ye:

- Ben buradan çıkamam, en azından sen çık gez kaleyi, demiş.

Sare ise Elif olmadan çıkmak istemiyormuş. Elif, Sare'nin kaleyi ne kadar merak ettiğini bildiği için:

Sare, sen çık gez bana anlatırsın, ben de kalenin etrafını gezeyim demiş.

Sare kabul etmiş ve yukarı çıkmış. Elif de kalenin etrafını dolaşmaya başlamış. Elif, etrafı dolaşırken ahşap bir kapının önünde mavi bir ışık görmüş ve kapıya yaklaşmış. Ardından kapı bir anda açılmış. Mavi ışık içeride ilerlerken Elif de ışığı takip etmiş. İçerisi çok karanlıkmiş. Elif biraz korkmuş ama merakına yenik düşmüş, ışığı takip etmeye devam etmiş.

Sonunda mavi ışık, üzerinde çiçekler olan bir kapının önünde durmuş ve kaybolmuş. Elif kapıya yaklaşmış ve kapı açılmış. İçeri girdiğinde kapı arkasından kapanmış. Bir anda içerisi farklı bir dünyaya açılmış. İçeride çok güzel bir bahçe, şelale, kuşlar, hayvanlar varmış. Elif şaşkınlıktan sadece etrafa bakıyormuş. Bir anda yanına bir tavşan gelmiş ve ona:

Hoş geldin Elif, demiş.

Elif, tavşanın konuşmasına çok şaşırılmış ve ona:

Sen nasıl konuşuyorsun, diye sormuş.

Tavşan:

Burada her istediğin gerçek olur Elif. Senin burada ol-

manın nedeni, kalenin seni seçmesi. Burada bir dilek hakkın var. Buraya her geldiğinde bu dileğini kullanabilirsin ama dışarıda her şey yine eskisi gibi olur, demiş.

Elif:

Yürümek, koşmak istiyorum demiş.

Tavşan:

Haydi o zaman ne duruyorsun kalk ayağa, demiş.

Elif ayağa kalkıp koşmaya başlamış ve bağırarak:

BU BİR MUCİZE!..

O sırada Sare kaleyi geziyormuş. Elif ise o an için Sare'yi unutmuş çünkü çok eğleniyormuş. Kalenin bu sihirli bölümünde bir dakika bir saat gibi geçiyormuş. Bu yüzden vakit çok geçmiş gibi olsa da aslında dışarıda çok yavaş ilerliyormuş. Elif çimenlerin üzerine uzanmış hayaller kurarken aklına Sare gelmiş ve:

Eyvah! Sare'yi unuttum, demiş.

Tavşan arkadaşı ona:

Merak etme, arkadaşın kalede mutlu, demiş.

Elif Tavşan'a dönüp şöyle demiş:

Arkadaşım Sare de buraya gelebilir mi?

Tavşan:

Tabi ki arkadaşın gelebilir ama unutma kalenin bu gizli yeri bir sır olarak kalmalı. Sen ve arkadaşın kale için çok çalıştınız ve kalenin yenilenmesini sağladınız. Bu yüzden siz ikiniz her zaman gelebilirsiniz. Fakat şunu unutma, burayı ne kadar az kişi bilirse kale için o kadar iyi olur, demiş.

Elif de tavşana söz vermiş ve dışarıya çıkmış.

Ardından Elif, kalenin giriş kapısına gelmiş. Biraz sonra da Sare gelmiş. Sare, Elif'e:

Sıkılmadın değil mi? Şimdi sana kaleyi anlatacağım.

Elif gülümsemiş:

Benim de sana anlatacaklarım var.

Sare ile Elif eve gittiklerinde Elif her şeyi anlatmış. Sare çok şaşırılmış, “böyle bir şey gerçek olabilir mi?” diye düşünmüş ama Elif'in ona yalan söylemeyeceğini biliyormuş. Sare ile Elif erkenden yatıp ertesi günü beklemişler. Ertesi gün olduğunda Sare ile Elif tekrar kaleyi ziyarete gitmişler. Kalenin gizli yerine girince Sare tavşandan uçmayı dilemiş. Tavşan, Sare'nin dileğini saniyesinde yerine getirmiş. Elif koşup oynarken Sare de özgürce uçuyormuş. Günler böyle geçmiş. İki yakın arkadaş bu sırrı hep saklamışlar ve tabii ki kalenin zarar görmemesi için bundan kimseye söz etmemişler. Hep birlikte çok mutlu yaşamışlar.

Gökten üç elma düşmüş biri Elif'in başına, biri Sare'nin başına diğeri de bu masalı okuyanın başına...

Beykoz'a Masallar Yazdık

Hayaller imkânlarla buluştuğunda gerçekleşir. Gerçekleşen hayaller başan ve mutluluk getirir. Başansını ve mutluluğunu, ilk hecesini, tebessümünü, ilk adımını, okuma yazma öğrenişini; gözümüzde hala himaye edilmesinin gerekliliğine inandığımız öğrencilerimizin hayallerinin bir ürünü "Beykoz'a Masallar Yazdık"

2023-2024 Eğitim-öğretim yılı İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nün öncülük ettiği "Geleceğin Yazarları" projesi tam da bize göreydi. Öğrencilerle görüştüğümüzde önce ürkek bir tavır gösterecekler de üzerlerindeki külleri üflendiğimizde bir volkan edasıyla ortaya çıktı yetenekleri...

Yazma zevki, düşünme becerisi, hayal kurma yeteneği; bir eserle yerimizde yeller esmesin çabası... "Sözler âna, yazılar asırlara şamildir." düsturu ve engellerin ortadan kaldırılmasıyla ortaya çıkan bu güzel eser... Bir tohum olarak yola çıkıp oluşturduğumuz bu eserde emeği geçen idareci, öğretmen ve geleceğin yazarları öğrencilerime teşekkür ederim. Yazma aşkının büyümesi, okuma azminin hiç tükenmemesi temennisiyse.

Mustafa BÜLBÜL
Okul Müdürü

Beykoz'a Masallar Yazdık

